

HARLEQUIN®

Бестселър

Кандейси Скуайлър

ДИВАТА КОТКА

КАНДЕЙСИ СКУЛЪР ДИВАТА КОТКА

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Стейси Ричардс най-после се завръща у дома в Тексас и няма да допусне никой отново да я изгони от любимото ѝ ранчо. Единадесетте години, прекарани в Париж, са я превърнали от дива котка в жена — жена, готова да се бие като тигрица за онова, което ѝ се полага. Тя иска своята земя. Без никакви условия.

Не желае да приеме завещанието на дядо си и да се омъжи за Бен Оукс, за да получи наследството си. Стейси е твърдо решена да се пребори с абсурдното завещание... и със собственото си необяснимо влечение към Бен. Някога би дала всичко за него. Тогава той я отхвърли. Сега е неин ред.

ПЪРВА ГЛАВА

Стейси Ричардс беше ядосана. Направо вбесена. Чувството кипеше под привидно спокойната ѝ външност като разтопена лава под втвърдената земна кора. Затвори очи и за миг му се отдаде, почти смазана от неочакваността му. Това бе първото чувство, което изпитваше към дядо си през последните безкрайни четиридесет и осем часа.

През последните единадесет години.

Не бе броила сълзите, които проля вчера в майчинските прегръдки на Марта — не толкова за дядо си, колкото за самата себе си. Сълзи на умора след дългото пътуване, сълзи на облекчение и, колкото и безсърдечно да звучеше, сълзи от щастие, че отново си бе у дома.

Аз съм си вкъщи, мислеше тя. Никой вече няма да ме изгони оттук.

И сега това!

Първото ѝ желание бе да даде воля на гнева си, да се мята и да крещи. Но годините, прекарани в привилегированото училище за богаташки дъщери, си казваха думата. Стейси остана загледана през прозореца към опърлената от слънцето земя, гордо обърнала гръб на стаята. Дори с мигване на окото не показва колко бе обидена и потресена от последното желание на дядо си.

— Продължавайте, господин Барнс — кимна на адвокатата, който бе замълчал, очаквайки реакцията ѝ. Едва доловимият ѝ френски акцент прикриваше някогашния провлечен западнотексаски диалект. — Сигурна съм, че има още — почувства как мъжете се спогледаха, изненадани от спокойствието ѝ. Старата Стейси отдавна да беше избухнала. Ала тя вече не беше старата Стейси. — Господин Барнс?

Емет Барнс се покашля и продължи да чете последната воля и завещание на Хенри Оукс — „Железния“. Но Стейси вече не го слушаше. Всичко, което можеше да се каже за нея и нейното бъдеще, вече бе казано. Тя все още стоеше с лице към прозореца, гледаше как

една дебела сива котка се шляе безцелно из двора и се чудеше дали това би могла да бъде същата котка, която Марта имаше преди единадесет години.

Единадесет години, помисли Стейси. Единадесет пропилиени години.

Разбира се, те не бяха напълно пропилиени. Напротив, това бяха пълноценни и плодотворни години. Ала докато стоеше тук, те се изплъзнаха, разтвориха се в трептящия от жегата въздух и тя отново видя себе си преди единадесет години, точно тук, в същата тази стая.

И тогава беше ядосана. Разгневена, обидена и непокорна. Бяха ѝ казали, че отива да учи, без да оставят място за възражения. Но дядо ѝ, изглежда трогнат от бурните ѝ сълзи, омекна и ѝ разреши поне да избере къде да замине.

— В Париж — отсече тя предизвикателно, избирайки най-чуждестранното, най-порочното място, което петнадесетгодишното ѝ съзнание можеше да си представи. — В Париж — повтори упорито с надеждата, че той ще каже „не“.

Дядо ѝ едва не се предаде. Париж бе прекалено далеч от тяхното ранчо в Западен Тексас, не само географски, ала и културно, а Стейси беше твърде млада. Виждаше се как той се колебае. Тогава се обади Бен, настоя тя да замине и „Железния“ Оукс взе окончателното решение.

Дядо ѝ я ядоса, но Стейси бе свикнала с дебелоглавото му упорство и го разбираше, още повече, че приличаше на него. Ако беше само той, сигурно щеше да се успокои достатъчно, за да види причините за решението му. Щеше да свикне с училището, да се прибира всяка ваканция и когато завърши, да се върне у дома. Това, от което най-много я заболя, бе предателството на Бен.

Струваше ѝ се, че винаги бе обичала Бен. Отначало това беше детското боготворене на по-голям брат или любим чичо, което с годините незабелязано прерасна в свенливата неизречена любов на младо момиче към седем години по-голям мъж. После, през лятото, когато навърши петнадесет, тя се превърна в жена невероятно бързо, сякаш само за една нощ. Едновременно с новите форми и изненадващото откритие, че бе привлекателна за мъжете, дойде и една

предизвикателна прелъстителност. Стейси вече бе станала жена — напълно зряла, както ѝ се струваше — и нетърпеливо, ала уверено чакаше Бен да забележи това. Беше съвсем сигурна, че той знае за чувствата ѝ, че и той изпитва същото към нея и че я е чакал само малко да порасне, преди да признае любовта си.

И тогава Бен разби увереността ѝ, като с един удар я осъди на раздяла, на отдалечаване от него и от дома, който обичаше.

— Тя расте дива — обърна се Бен към дядо ѝ. — Виж я — плесна я по врата. — Тесни джинси, риза, която едва се закопчава, рошава коса. Прилича на улична проститутка.

— Махни си мръсните ръце, магаре такова! — избухна Стейси и го настъпи с тежките си обувки. Ръцете му се стегнаха на врата ѝ и я повдигнаха. Тя се вкопчи в китките му, без да спира да ругае. — Пусни ме, копеле!

Едно копче от ризата ѝ се скъса, падна на пода и шумно се изтърколи нанякъде във внезапно настъпилата тишина. Всички замръзнаха. Стейси ахна и с пламнало лице припряно затвори ризата си — но не и преди двамата мъже съвсем ясно да видят, че не носи сутиен.

— Разбра ли какво имах предвид? — каза Бен ядосано и я пусна.

— Говориш, сякаш съм го направила нарочно! — извика тя. — Ти беше виновен, да те вземат дяволите!

— Марта би трябвало да ти измие устата със сапун — спокойно отбеляза Хенри Оукс. — Приказваш като ратай.

— Марта вече не може да се справя с нея — процеди през зъби Бен. — Ако изобщо някога е можела.

— Не ми трябва някой да се справя с мен!

— Ами, не ти трябва — възрази Бен напрегнато. — Ако някой не те озапти, скоро ще се наложи да те омъжим набързо за първия ратай.

— Не! — избухна Стейси. — Не е вярно!

И наистина не беше вярно. Единственият мъж, когото искаше, беше той. С ратаите само флиртуваше по малко, колкото да изпробва новооткритата си женска привлекателност. Как Бен не можеше да разбере това?

Битката продължи още една седмица, ала когато облаците се разчистиха, Стейси се оказа опакована и като нежелан багаж натоварена и изпратена със самолета за Париж. Училището,

препоръчано от жената на един приятел на дядо ѝ, се славеше с това, че може да превръща в дами своенравните богаташки дъщери.

С времето се приспособи към новото си обкръжение. Започна да харесва и училището, и новите си приятели. При други обстоятелства би приела това като едно вълнуващо приключение. Но не искаше — не можеше да прости на Бен, а покрай него и на дядо си, че я бяха заточили далеч от мястото и хората, които обичаше.

Упорито не отговаряше на късите писма, които дядо ѝ рядко изпращаше, докато накрая той изобщо престана да ѝ пише. Вместо това тя пишеше на Марта. Писмата ѝ бяха пълни с възторжени описания на Париж и преувеличени истории за собствените ѝ приключения. Никога не спомена колко ѝ бе мъчно за дома, колко ѝ бяха омръзнали модните ревюта, музеите и уроците по готварство.

Когато дойде времето да завърши училище, бе успяла да изгради толкова висока стена около себе си, че дори и да искаше, вече не би могла сама да я разруши. Признанието, което получи за завършването си, бе един чек за внушителна сума от дядо ѝ с поръчение да си купи „нещо хубаво“, една пощенска картичка с поздравления, подписана „с любов“ от Бен и една бяла дантела от Марта. Стейси написа на Марта топло благодарствено писмо и постави дантелата на таблата на леглото така, че да може да я вижда всеки ден. Чекът внесе във вече доста порасналата си банкова сметка. Дядо ѝ щеше да разбере, че го бе приела. А картичката, която прочете пет-шест пъти с надеждата да открие някакво тайно съобщение, бе изгорена.

Никой, дори Марта, не бе споменал, че сега, след като бе завършила, я чакаха да се върне у дома. А Стейси бе прекалено горда или прекалено упорита, за да си признае, че иска точно това. Днес, поглеждайки назад в годините, виждаше колко безсмислено е било всичко и как не бе наранила никого е решението си — освен самата себе си. Ала тогава бе само на осемнадесет, а те бяха по-възрастни и по-мъдри и трябваше да я поканят. Тя с радост щеше да се върне. Никой обаче не я повика.

Затова Стейси си нае апартамент в един скъп и модерен парижки квартал и заживя като всяка друга достатъчно заможна млада францужойка. Ходеше на забави до късно през нощта, а често и до зори. Колекционираше произведения на изкуството. Караше бързи и скъпи автомобили и си купуваше повече дрехи, отколкото ѝ трябваша в

момента или отколкото някога би могла да облече. Ходеше с приятели до Кан за филмовия фестивал, до Сен Тропе заради слънцето и до Сен Мориц на ски. Накрая, само поради обзелата я скука, си намери работа.

Работата не беше нито интересна, нито добре платена. Но пък тя не работеше заради парите — на всеки три месеца на нейно име пристигаха внушителни чекове.

За своя изненада откри, че деловият свят ѝ харесва и че се оправя добре в него.

Прекалено добре, за да се задоволи задълго с положението си. Много скоро започна да се оглежда за нещо ново. Бързо откри, че няма нужната квалификация за работата, която би я удовлетворила. Очевидното ѝ старание и студената ѝ красота ѝ отваряха много врати, ала уменията да подреди масата, да избере подходящото вино или да се измъкна от конфузни ситуации — всичко, на което я бяха учили в училището — не се търсеха.

Затова Стейси отново се захвана да учи — в бизнес училище. Когато след две години го завърши, постъпи на работа като секретарка в една малка, но много богата международна петролна компания. Само след година и половина, след кратко пребиваване в счетоводството, се озова на престижната длъжност личен помощник на президента.

Работата бе интересна и вълнуваща, още повече поради честите командировки до Саудитска Арабия, където посещаваше както петролните сонди и рафинерии, така и офиса на фирмата.

Нейният шеф Андре ел Хамид, вдовец от френско-саудитски произход, имаше къщи и канцеларии и на двете места. Той организираше много делови приеми, така че отличните умения на Стейси, придобити в училището, допълнени от също така високата ѝ професионална квалификация, най-после се оказаха полезни.

Беше щастлива — повтаряше си тя, когато я обземеше носталгията. Нейният дом сега бе Париж, а прашното малко ранчо в Западен Тексас бе свързано с онова, което бе била някога. Приятелите, работата и животът ѝ бяха в Париж. Ако се върнеше сега, би умряла от скука.

Ала това бе лъжа. И дълбоко в себе си го знаеше. Би се втурнала презглава към дома, само ако някой намекнеше, че е желана там. Но

никой не намекваше за това — до онази телеграма, която пристигна преди два дни.

Прекарваше една приятна неделя, съчетавайки работата с удоволствието в извънградската къща на шефа си. Там я намери телеграмата:

„Хенри загина при конна злополука. Ела незабавно за четене на завещанието.

Бен.“

Нямаше нищо, което да смекчи удара. Потресена, Стейси остави на Андре да изрази възмущението ѝ от коравосърдечие на подателя.

— Това е безобразие! — прогърмя той и по френски развълнувано размаха телеграмата. — За какъв се мисли този Бен, та така безчувствено да съобщава за такова нещастие? Анет — обърна се Андре към прислужницата, — веднага пригответи багажа на госпожица Ричардс и поръчай да докарат колата. Побързай, тридесет минути, не повече.

Отпрати момичето, измъкна Стейси от стаята, далеч от любопитните погледи на другите гости и успокоително я потупа по рамото:

— Много съжалявам, шери. Този Хенри баща ти ли беше?

— Дядо. Андре, нали не си много против, че те оставям в такъв момент? — тя направи неопределен жест, който трябваше да означава и гостите, и работата. — Знам, че трябва да се завърши договора с господин Жордан и още хиляди неща, но... — вдигна рамене. — Ще се върна възможно най-бързо.

— Да, против съм. Ужасно! Ала това сега няма значение. Твоята секретарка би могла да се справи с повечето неща, докато се върнеш. А и Едуард може да помогне с нещо — тъмните му очи проблеснаха мрачно. — Време е този мой лекомислен син да разбере откъде идва хлябът — потупа я отново по рамото: — Върви да се пригответиш. Аз ще се обадя на летището.

— В телеграмата пише „незабавно“, така че запази ми място в първия самолет, независимо какви са връзките — помоли го тя и тръгна към стълбите.

У дома, пееше едно гласче в душата ѝ, докато вървеше към луксозната стая. Отивам си у дома.

След почти осемнадесет часа и две прехвърляния Стейси кацна в Лъбок, Тексас. На летището в Далас имаше престой от няколко часа и тя слезе от самолета, за да се освежи. Това ѝ помогна, но за кратко и сега се чувстваше смачкана и толкова изтощена, колкото никога в живота си.

На летището не видя познати. Появи се само един дългунест млад каубой с избелели джинси и прашна широкопола шапка.

— Ханк Уоткинс — представи се той. — Шефът ме прати да ви взема.

Тричасовото пътуване до ранчото мина при почти пълно мълчание. Момчето не беше от приказливите, а и Стейси нямаше сили да му измъква думите от устата. Климатичната инсталация в стария пикап бе твърде слаба за тексаското слънце и се наложи да пътуват с отворени прозорци. През повечето време тя седеше неподвижно, уморено облегнала глава на седалката и сякаш поглъщаше с поглед безкрайните километри шосе, оградено с бодлива тел. Прашната равнина се простираше докъдето ѝ виждаха очите.

Инстинктивно усети кога навлязоха в имението. Поизправи се и нетърпеливо се взря в хоризонта, за да види високата порта на главния вход в ранчото.

— Спрете, моля ви — обади се Стейси, след като се отклониха от шосето.

Слезе и се огледа с благоговение. Пое дълбоко въздух. Вдъхна прахта, горещината и едва доловимия аромат на див чай. Усети и още по-неуловимата, ала не по-малко скъпа миризма от нефтените сонди в далечината. Както и по-рано, те ѝ заприличаха на някакви странни насекоми, въпреки че повечето от тях стояха неподвижно. Едва сега разбра, че най-последно си бе у дома.

Заслони с ръка очи и се опита да различи сградата в края на пътя. Видя само силуета ѝ, ограден от високите дървета, които преди години бе засадил дядо ѝ, за да пазят къщата и нейните обитатели от жаркото слънце. Зърна и стопанските постройки, които ѝ се сториха повече и по-големи, отколкото ги помнеше. Въздъхна и се качи обратно в

пикапа. Тези промени ѝ се струваха като предателство към онзи дом от нейното детство.

Когато се приближиха, видя и други промени — малки наистина, но чувството, че и най-незначителната разлика я пронизва в сърцето, ѝ попречи да ги възприеме като подобрения. Затвори очи. Не искаше да гледа повече.

След малко пикапът спря. Бяха пристигнали.

Младият каубой се зае с куфарите и я остави сама да влезе в къщата. Покритият с плочи коридор беше точно същият, какъвто го помнеше, сенчест и прохладен, независимо от жестокия пек навън. В него имаше много хора, или поне така ѝ се стори. Тя бе толкова уморена, че едва виждаше. Бен обаче го съзря веднага, защото се извисяваше над всички.

— Здравей, Стейси — каза той и бързо я огледа от добре подредената коса до обувките от змийска кожа. — Променила си се.

— Нали това беше целта? — отвърна тя хладно, настръхнала от предизвикателството в гласа му и от оценяващия му поглед.

— Така е — съгласи се Бен безгрижно. — Радвам се, че всички тези пари не са отишли напразно.

Чичо Пийт — не точно неин чичо, а приятел на дядо ѝ — я потупа по гърба за добре дошла. След това Рамон, градинарят, който бе много остарял, произнесе кратко приветствено слово, забил поглед в пода. Чичо Пийт тъкмо бе започнал да я представя на останалите, когато се появи Марта, като разгневена крава, открила загубеното си теленце.

— Как не ви е срам! — скара се тя и скри Стейси в прегръдките си, сякаш бе още на десет години. — Не виждате ли, че е уморена? Едва стои на краката си. Отивайте си! — размаха пръст към Бен: — И ти, Бенито. Изчезвай! — помъкна я по стълбите към втория етаж, където бяха спалните. — Ела с мен, чедо — никой не я бе наричал така вече единадесет години. — Уморена си, нали? Сега ще се съблечеш, ще дремнеш, а после ще хапнеш.

— Ама обедът... — възрази неуверено Стейси. — Замириса ми на царевични питки.

— Когато се събудиш, ще има още повече — отсече Марта, отвори куфара ѝ, подаде една копринена нощница и я побутна към

банята. — Върви да се измиеш — изкомандва тя като към непослушно дете.

След десет минути Стейси се чувстваше малко по-добре.

— Много хубаво — докосна Марта нощницата. — Много красива си станала. Бенито ще е доволен, да. Ела — продължи тя, без да изчака Стейси да каже колко малко я интересува дали Бен ще я хареса. — Седни тук — посочи към леглото — и си разреши косата, преди да легнеш. Дълго пътуване, а? — без да чака отговор, разрови куфара.

Стейси се усмихна и взе четката. Марта не се бе променила, благословена да е. Все още се отнасяше с нея като с любима, макар и бавноразвиваща се дъщеря.

— Мога и после да се среща.

— Няма страшно — отвърна Марта, точно както очакваше Стейси. — Аз ще го направя и готово. Да?

— Да — съгласи се Стейси и тръсна коса назад.

— Още си толкова руса — забеляза Марта и взе четката. — Както когато беше момиченце — докосна леко косата ѝ. — Мисля, че много дълго те нямаше. Хубаво е, че се върна, чедо.

— Радвам се, че съм си отново вкъщи — съгласи се Стейси и изведнъж избухна в сълзи.

— Хайде, хайде — Марта се опита да я успокои, като я притисна към големите си гърди. — Всичко е наред. Вече си тук — залюля я в прегръдките си, докато уталожил сълзите ѝ. — Сега си по-добре, нали? — измъкна една носна кърпичка и избърса лицето ѝ.

Стейси кимна.

— Извинявай, не знам какво ми стана.

— Уморена си — заяви Марта, без да приема извиненията. — Хайде в леглото.

Стейси с усмивка се подчини и благодарна се пъкна в хладните колосани чаршафи. Клепачите ѝ тежко се отпуснаха. Рай, помисли тя. Аз съм си у дома и е истински рай.

— Спи колкото ти се спи — заповяда ѝ Марта и затвори вратата към терасата. — Когато се събудиш, ще има царевични питки и пържени чушки, нали?

— И мексиканско кафе — добави Стейси сънливо.

— Да, и мексиканско кафе — съгласи се Марта, излезе и затвори вратата след себе си.

Изтощена, Стейси проспa вечерята и се събуди чак на следващия ден от тихото шумолене на Марта, която разопаковаше багажа ѝ.

— Вече съм будна — обади се тя. — Няма нужда да пазиш тишина.

— Нямах ли друга черна рокля, чедо? — Марта вдигна два от възхитителните френски тоалети. Единият бе къса лъскава туника, другият — дълга до пода рокля с цепка от едната страна. — Къде е черният ти костюм за погребението?

— Нямам черен костюм. Ще облека тъмнозелената рокля.

— Зелена! Не можеш да носиш зелена рокля на погребението на дядо си! Не е почтително.

— Много е почтително. В края на краищата, роклята е тъмнозелена. По-тъмна не може да бъде.

Осъдителното изражение върху лицето на Марта не се промени. Стейси въздъхна, завърза колана на халата си и отвърна очи. Нямахше намерение да се чувства като виновно дете.

— Не е като да се облека в червено.

— Трябва да си в черно — настоя Марта, която сама бе в черно — от дантелата на косата до грубите ниски обувки. — Ти си му внучка.

— Внучка, която за единадесет години не пожела да види поне веднъж.

— Мисля, че вината не беше само негова.

— Вярно е — призна Стейси, като мислеше повече за Бен, отколкото за себе си. — Ала това нищо не променя. Не съм толкова лицемерна, та да се преструвам, че чувствам нещо, което го няма. Моля те, опитай се да ме разбереш.

— Ти ужасно му липсваше — опита Марта отново.

— Така ли? — Стейси изобщо не се трогна. — Малко ми е трудно да повярвам — ако му бе липсвала, защо не бе дошъл да я види? Защо поне веднъж не я повика при себе си? Спря се на вратата на банята: — Каквото и да е, просто нямам какво друго да облека. Освен ако мислиш, че бежовото ще подхожда повече.

Когато излезе от банята, Марта си беше отишла. Багажът ѝ беше разопакован, леглото оправено. Тъмнозелената рокля лежеше с тих укор върху розовата покривка, а бялата дантела бе просната до нея.

Упорито отказвайки си да се почувства виновна, Стейси се облече и гримира с бързина, придобита през годините. Сви златисторусата си коса в стегнат кок и предизвикателно сложи перлена огърлица, обици и скъп парфюм. Накрая спусна дантеления воал пред лицето си и се огледа в голямото огледало на старомодния гардероб. Остана доволна. Жената от отражението изглеждаше достатъчно опечалена, но същевременно и много шик. В този вид би могла да отиде както на погребение, така и на делова среща. Никой не би допуснал, че човекът, когото днес погребват, е нейният дядо, човекът, който я отгледа от малко дете след смъртта на родителите ѝ.

Изведнъж се сети, че още не бе видяла покойника, че всъщност не знаеше изобщо нищо повече от онова, което Бен бе писал в телеграмата. Ала реши, че сега няма нужда да се тревожи. И без друго вече нищо не можеше да направи. А и Бен без съмнение се бе погрижил за всичко.

Бен произнесе надгробното слово — кратко и просто припомняне на дългия и пълен със събития живот на Хенри Оукс „Железния“.

— Той умря така, както би искал, ако можеше да избира — завърши Бен с пресекващ от вълнение глас. — Бързо и според най-добрите каубойски традиции с обувки на краката си. Трябва да сме доволни заради него, че се случи по този начин, независимо колко голяма... — замълча в очевидно усилие да се овладее. — Колко голяма празнина остава в нашия живот. Ще ни липсва — наведе се и почти гальовно докосна ковчега. — Сбогом, Хенри — прошепна с блестящи от сълзи очи. — Почивай в мир.

Стейси отвърна очи. Имаше чувството, че присъства на дълбоко личен разговор. Опита се да насочи вниманието си към нещо друго и огледа опечалените, събрани около гроба.

Виждаше се, че не само Бил бе обичал и уважавал дядо ѝ. Малкото семейно гробище бе препълнено с ратаи, приятели и съседи. Имаше изненадващо много побелели старци, които бяха пристигнали от петролните центрове в Хюстън и Тулса, а и чак от Анкоридж и Мексико, от Северно море и бреговете на Великобритания. Те бяха стари авантюристи, като дядо ѝ и чичо Пийт. Някои бяха забогатели,

като „Железния“ Оукс, някои бяха загубили всичко, а някои никога не бяха постигали нищо. Но всички стояха с наведени глави и свалени шапки в знак на уважение към падналия си приятел.

Марта открито плачеше, както и още няколко жени. Дори очите на чичо Пийт бяха подозрително блестящи. Ала Стейси не плачеше. Не можеше. И докато стоеше, сдържана и със сухи очи, чувстваше неодобрението на хората около себе си. Отвърщаше им с ледено, достойнство.

После пасторът произнесе: „Амин“ и всички започнаха да се разпръскват. Бен я хвана за ръка и я поведе към чакащата наблизко кола. Между два удара на сърцето, тя забрави за възмутените опечалени.

— Емет Барнс ще се срещне с нас в къщата — съобщи Бен и се разположи зад волана на новия тъмносин линкълн. — Искан да прочетем завещанието на Хенри още сега.

Стейси извади от чантичката си отдавна жадуваната цигара. Запали, напълно забравила, че се опитваше да се откаже от пушенето.

— Наистина ли е нужно чак толкова да бързаме?

— Изглежда Емет мисли така. Нещо в завещанието го е обезпокоило и той иска бързо да приключи с него — замълча и я погледна. — Сигурно няма да бъде...

— Предпочитам да го чуя от господин Барнс — прекъсна го тя.

— Както желаете — сви рамене Бен и подкара към къщата.

Стейси седеше сковано, отделена от него с един метър светлосива тапицерия и го изучаваше изпод спуснатите си ресници. За последните единадесет години той се беше променил съвсем малко — само бе станал още по-голям и широкоплещест, ако това изобщо беше възможно.

Когато Бен се появи за първи път в ранчото, тя беше шестгодишна, а той на четиринадесет и след смъртта на майка си търсеше убежище заедно с леля си Марта. След години Стейси научи, че баща му е бил алкохолик, студен и безчувствен към единствения си син, когато бил трезвен, и груб, когато бил пиян. Смъртта на майка му го освободила от необходимостта да живее с баща си.

Хенри веднага хареса момчето, и то дотолкова, че го покани да остане при тях в къщата, като пълноправен член на семейството. Марта с радост прие за своя цел да поохрани мършавото сираче. Шестгодишната Стейси безусловно го обожаваше.

Бен играеше ролята на големия брат и защитник, а Стейси — на глезената малка сестричка. След още две години бащата на Бен умря и Хенри го осинови официално. Стейси бе във възторг — сега вече бяха истински роднини.

Тогава започнаха клюките. Бен е незаконен син на стария господар, говореха зад гърба му. Никой, дори самият Бен не знаеше това със сигурност, а и не се осмеляваше да попита. Той би желал слуховете да са верни — дори и само на осемгодишна възраст Стейси някак разбираше това. Бен го искаше с копнежа на момче, което никога не бе усетило любовта на баща си. Ако истинският му баща бе Хенри, това би обяснило причината, поради която мъжът, когото бе приемал за свой баща през първите шестнадесет години от живота си, се бе държал така с него.

Отначало Стейси бе много малка, за да разбере последствията от тези приказки. След години, когато вече разбираше много неща, тя гневно ги отхвърляше. Защото, ако Бен бе син на дядо ѝ, то следователно беше и неин чичо, а Стейси знаеше, че едно момиче не може да изпитва към чичо си чувства, каквито тя вече изпитваше.

Сега го изучаваше, без да е заслепена от детско обожание или младежко увлечение и се опитваше да открие някаква прилика с дядо си. Хенри Оукс бе рус като нея и доста по-дребен от тъмнокосия мургав гигант на съседната седалка. Единственото, в което можеше да бъде сигурна, беше, че Бен бе тексаски фермер. Дори в мрачното погребално черно, целият му вид издаваше каубоя. Може би заради кройката на костюма му. Или заради тена му? Или заради начина, по който присвиваше очи срещу ослепителното тексаско слънце? Или заради големите, загрубели от работа силни ръце. Или...

Вниманието ѝ внезапно, като от инстинкт за самосъхранение, се прехвърли върху черната широкопола шапка, захвърлена между тях на седалката. Каубой, помисли си с пренебрежение Стейси и се опита да си представи чифт пистолети на кръста му. Но той наистина нямаше нужда от тях в допълнение на портрета си. И без тях беше она твърд, мъжествен и безкомпромисен мъж, с когото трябваше да се съобразяват. Човек, с когото рано или късно щеше да се наложи да се съобразява и тя.

ВТОРА ГЛАВА

— Госпожице Ричардс? — гласът на адвокатата я върна в настоящето. — Госпожице Ричардс!

Стейси се обърна към тримата мъже, крито чакаха нейната реакция на скандалното завещание. Адвокатът, Емет Барнс, стоеше зад бюрото на Хенри и очевидно би предпочел да е където и да било другаде, само не и там. Ръката му нервно подръпваше късата якичка, сякаш му беше горещо, въпреки че в стаята бе прохладно. Очите му не издържаха на погледа ѝ.

Чичо Пийт ѝ се усмихваше от мястото си пред празната камина малко глуповато и очевидно разтревожено. Когато се обърна към него, той се зае съсредоточено да изучава тухлите в камината.

Само Бен се осмели да я погледне право в очите.

Колко са дълги миглите му, помисли тя не на място. Необичайно дълги като за мъж, тъмни като косата му и обграждащи потресаващо сини очи. Сини почти колкото моите, дойде неканена мисъл и Стейси отново се сети, че не знае кой е баща му.

Бен спокойно се бе разположил в един от двата кожени фотьойла, протегнал дългите си крака и с чаша уиски с лед в ръка. Той бавно отпи, без да сваля поглед от нея.

— Предполагам, че може да се оспори? — думите ѝ бяха към адвокатата, но очите ѝ питаха Бен.

— Боя се, че не може — отговори Емет Барнс. — Непоклатимо е.

— Няма непоклатимо завещание — възрази Стейси.

— Това е такава — намеси се Бен.

— Наистина съжалявам, госпожице Ричардс, ала се боя, че Бен е прав — Емет замълча, покашля се и продължи неуверено: — Опитах се да кажа на Хенри, че е глупост да пише такава завещание. Той трябваше сам да ви съобщи намерението си, да ви подготви...

— Да ме подготви? Все едно, че нещо можеше да ме подготви! — гласът ѝ изтъня, тя пое дълбоко въздух, откъсна очи от преценяващия поглед на Бен и се обърна към адвокатата: — Сигурна

съм, че сте направили всичко възможно, господин Барнс... Емет. Никой не знае по-добре от мен колко труден човек беше дядо ми.

— Той само съ опитваше да тъ защити — обади се чичо Пийт.

Стейси го погледна студено.

— От какво?

Пийт сви рамене и заби поглед във върховете на обувките си.

— Той се е опитвал да защити ранчото и петролните си компании — заяви тя. — И Бен.

— Стейси, мойто момиче, бъди разумна — примоли се Пийт.

— А дядо разумен ли беше? — сопна се тя и посегна към чантата си за цигари. — Това завещание разумно ли е?

— Според него — да.

— А според мен? — отвори златната табакера, извади дълга тънка цигара и я запали, преди някой да успее да ѝ поднесе огънче. Отметна глава и вдъхна дълбоко от дима. Усети как по тялото ѝ се разлива спокойствие и благодари наум на Господ, че бе създал никотина. — Разумно ли е според мен това завещание? Честно ли е? — стана и закрачи нервно из стаята. — Помисли ли той поне веднъж как ще се чувствам, когато се прочете този средновековен документ?

— О, във всички случаи не средновековен — обади се лениво Бен от дълбините на кожения фотьойл.

Стейси се извъртя, смачка пътџом току-що запалената цигара в пепелника на бюрото и спря пред дългите му крака.

— Освен това — продължи той, преди да бе успяла да си отвори устата, — не виждам за какво толкова се горещиш. Ти ще продължиш редовно да си получаваш чековете — спря за миг, колкото да подчертае следващите си думи: — Ако решиш, че искаш това.

— Знаел си! — обвини го тя. — Знаел си и си одобрявал.

— Не. Не знаех — отговори Бен спокойно и надигна уискито си. Огледа я над ръба на чашата, от зачервеното от гняв лице, от пълничките гърди, тънкото кръстче, заоблените бедра, до дългите стройни крака и после обратно.

Бе се променила, както ѝ каза вчера, но не чак толкова. По-зряла, по-изискана може би, ала си оставаше най-вълнуващата жена в Тексас. Особено както се очакваше да избухне във всеки момент.

— Но сега, като те поогледах, идеята съвсем не ми се струва лоша — продължи той, просто за да види дали ще може да я изкара от

равновесие. — Станала си истинска... — устните му се изкривиха в бавна, нарочно похотлива усмивка. — Хубавица...

Стейси чу дружното ахване зад себе си, ала не му обърна внимание, както се опита да не обръща внимание и на внезапно избилата по лицето ѝ гъста червенина. Това, което почувства, не бе нито възмущение, нито пък изненада, че Бен може да каже такива неща. Друго не бе и очаквала от него. А я обзе един всепоглъщащ гняв. Усещаше как той кипи в нея, заплашвайки да помете преградите на трудно изградения ѝ самоконтрол. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, докато си представяше как го удря, как хвърля нещо към главата му. С върховно усилие на волята се овладя, отпусна ръце и успя да изобрази на лицето си някакво подобие на усмивка.

— Аз също имах възможност да те поогледам — очите ѝ презрително се плъзнаха по тялото му, а усмивката ѝ стана мазна. — За съжаление самонадеяните, невъзпитани, червендалести кравари не са ми по вкуса.

Обърна му гръб, отиде да седне на ръба на бюрото и не можа да види одобрението, проблеснало за миг в погледа му. Стейси никога не оставаше длъжна.

— Можеш да го продадеш — подсмихна се Бен, чудейки се още колко трябва да я притисне, преди да разчупи маската ѝ на ледено самообладание.

— И да те оставя като единствен собственик тук? — тя го погледна с присвити очи. — Няма начин. Това е моят дом. Моето ранчо. Почти единадесет години чакам да се върна и сега оставам — заяви Стейси и изненада всички, включително и себе си. Когато напусна Париж, нямаше намерение да остава тук. Каза на Андре, че ще се върне. — Оставам — повтори тя и разбра, че го желае. — Дори ако за това ще трябва да се омъжа за змия като теб.

— Чакайте, госпожице Ричардс — намеси се Емет, за да успокои нещата. — Наистина ли е нужно чак толкова да бързате?

Стейси несъзнателно погледна към Бен и видя веселите искри в очите му. Точно това бяха думите, които му бе казала в колата.

— Имате шест месеца, за да решите — продължи адвокатът.

— И с какво ще ми помогнат тези месеци? Според завещанието на Хенри, все едно трябва да се омъжа за Бен.

— Мож' да решиш да продадеш твоята пол'вина — започна колебливо Пийт и веднага млъкна, стреснат от студения ѝ поглед.

— Не — гласът ѝ бе спокоен и странно безизразен. — Това ранчо е наполовина мое и аз смятам да го запазя. И никой... — ледените ѝ очи се обърнаха към Бен и студената светлина избухна в сини пламъци. — Никой — подчерта тя — няма да може да ме изгони отново оттук. Независимо какво ще трябва да направя, за да му попреча.

— Да, разбира се, госпожице Ричардс, но...

— Би могъл да ме наричаш Стейси — прекъсна тя адвоката. — Цялата тази история е малко прекалено интимна, за да сме толкова официални, не мислиш ли? — отново взе златната табакера от чантата си, ала този път поднесе цигарата към устните си и не запали. Емет бе този, който припряно извади запалка от вътрешния си джоб и ѝ поднесе огънче. Стейси кимна, стана от бюрото, прекоси стаята със студена, котешка грациозност и седна на кожения фотьойл срещу Бен. Малкият ритуал около цигарата ѝ беше дал време да се овладее. — А сега бих изпила едно бренди, моля, чичо Пийт — усмихна му се леко тя. — Курвоазие, ако имате — кръстоса дългите си крака и демонстративно небрежно се облегна назад. — А развод? — попита Емет.

— Развод? Глупости, момиче, та ти още не си се омъжила — възмути се Пийт и ѝ подаде висока тежка чаша.

— Мисля, че дамата има предвид бърз брак и развод в Мексико...

— За Предпочитане още същия ден — вметна Стейси.

— ... И въпреки това да запази ранчото — довърши Бен, сякаш не я беше чул. — Отговорът е „не“.

— Вярно ли е това? — погледна тя към Емет.

— Страхувам се, че да, госпожице Ри... въъ... Стейси. Дядо ти много подробно го е описал в завещанието си: ако се омъжиш за Бен и по-късно получиш развод, твоята част се прехвърля на него. Освен ако имате въъ... деца, разбира се — изпод яката му изби червенина. — В този случай Бен ще управлява земята, докато те станат пълнолетни.

— Дори ако ме бие ли?

— Моля? — заекна Емет. — Да те бие?!

— Ако се разведе по негова вина — обясни Стейси и погледна каква е реакцията на Бен. Трябваше да го извади от това му

спокойствие. — Нали разбирате, физическо насилие, изневяра, такива неща. И тогава ли той ще получи ранчото?

— Не мож' тъй да говориш, момиче! — избухна Пийт, потресен до дъното на душата си. — Бен нивгаж не би ударил жена — погледна я многозначително. — Дори и да си го е заслужила.

— Така ли е? — попита тя Барнс.

— Да. Поне аз мисля така — поправи се адвокатът. — Хенри не уточни нищо във връзка с причините за развода.

— Разбирам. Значи във всички случаи губя.

— Съвсем не — бързо я увери той. — Това условие на Хенри се отнася единствено за ранчото. Ти имаш пълни права върху своята част от останалата собственост, независимо от това дали ще се омъжиш за Бен, или не. Всъщност вече притежаваш няколко петролни кладенци...

— Е, и на толкова благодаря — отбеляза Стейси сухо, спомняйки си за падналите рязко цени на петрола в Тексас.

— Недей тъй — скара й се Пийт. — Скоро нещата ще се наредят. Всякога се нареждат.

— Вярно е — присъедини се Емет. — Нещата винаги се нареждат, ако човек може да издържи достатъчно дълго. А ти без съмнение ще можеш. Хенри се е погрижил да получиш някои филиали от фирмите му, които нямат нищо общо с петрола. Ако си направиш труда да прочетеш, тук е ясно написано — посочи към завещанието на бюрото. — Ако решиш, че не можеш да... въз... да изпълниш това единствено условие в завещанието, Бен има задължението да ти плати половината от ранчото по честна пазарна цена. За разумен период от време, разбира се — добави той. — Финансово не губиш нищо. Всъщност, госпожице... Стейси, ти си една много богата млада жена. Наистина много богата. При добро управление на собствеността никога нищо няма да ти липсва.

— Няма да имам ранчото.

— Да, няма. Но ако ме извиниш, какво значение има това? Ти не си живяла тук от петнадесетгодишната си възраст, или поне така разбрах.

— Бях заминала да уча — тя издуха облак дим и ги огледа през него, мълчаливо предизвиквайки ги да й възразят.

— Отначало да, ала напоследък е било въпрос на избор — напомни й Емет.

— Но не на мой избор.

— А чий избор? — намеси се сърдито Бен.

— Ти ли ме питаш?! — Стейси едва се сдържа да не скочи върху му. — Ти? Тази долна змия, която убеди дядо ми да ме изпрати да уча в чужбина!

— Това беше за твое добро. А и както каза вече Емет, ти не си учила през цялото време на отсъствието си, нито дори през по-голямата част от него. Можеше да се върнеш винаги, когато пожелаеш.

Тя се изправи на стола си.

— Винаги, когато пожелаеш? След начина, по който ме изпратихте? След като не получих нито дума, нито една глупава картичка? — ядоса се Стейси, забравила за писмата в началото. — Нищо, освен онези проклети чекове!

— И чия вина беше това?

— Аз бях само петнадесетгодишна! Едно дете в чужда страна, за пръв път в живота си далеч от дома. И ти казваш, че аз е трябвало да бъда мъдрата и да направя първата стъпка?

— Той беше горд човек.

— И това, предполагам, го оправдава?

— Стейси, мойто момиче — намеси се неспокойно Пийт, — Хенри само съ опитваше дъ те предпази...

— Това вече го каза — тя се изправи и застана до прозореца с гръб към стаята. — И от какво да ме предпази? — попита след малко и се обърна към него. — Отговори ми ако можеш, чичо Пийт. От какво да ме предпази?

— Ами от... — той притеснено сви рамене. — От туй, да трябва да се върнеш за постоянно, 'ку не искаш — отговори накрая. — Дълго те нямаше, момиче. Мож' да си си намерила някой и да не искаш да го оставиш.

— И затова постави условието да се омъжа за Бен? — засмя се Стейси горчиво. — Хенри е написал това завещание, за да предпази ранчото, да предпази Бен и да накаже мен. Само не разбирам защо не го остави на Бен безусловно и не ни спести целия този скандал.

— Знаел е, че ще го оспорваш — предположи Бен, чудейки се защо по дяволите Хенри не се е сетил, че тя ще оспорва и това завещание, и то още по-яроствно. Той стана от стола, на една крачка се озова до бюрото и остави там чашата си. — Ала само се опитай да

оспориш, и ще загубиш всичко. Повечето тексаски съдии не биха се отнесли със симпатия към една жена, която не е виждала дядо си, единствения си родственик, почти единадесет години, а сега алчно се бори да получи повече от наследството му. Най-вероятно биха решили, че вече си получила достатъчно. Дори повече от достатъчно — застана точно пред нея, като съзнателно я изблъска до ръба на бюрото. — Мисля, че вече всички имат представа как стоят нещата — заключи Бен и обходи с очи останалите мъже в стаята, преди да спре погледа си върху лицето ѝ.

Стейси не трепна, но големите ѝ сини очи вече не бяха студени и надменни, а пламтяха от гняв, както когато беше момиче. Той си спомни как преди години тези очи мятаха светкавици срещу него. И тогава се чувстваше по същия начин, смутен, сърдит и объркан. И тогава не знаеше дали му се иска да я раздруса, докато зъбите ѝ затракат, или да я грабне в прегръдките си и да я целува, докато изтрие лошото ѝ настроение. За миг се поколеба между двете възможности.

Тя вдигна ръка и поднесе недопушената цигара към устните си. Бен се намръщи, хвана здраво китката ѝ и преди да бе успяла да се отскубне, взе с другата си ръка цигарата и я загаси в кристалния пепелник на бюрото.

— Ужасен навик — каза той тихо, наслаждавайки се на усещането за меката ѝ кожа. Такава ли беше преди единадесет години? — Не подхожда на една дама.

Стейси едва не изсъска, вбесена от властния му жест. Пръстите ѝ се свиха и дългите ѝ лакирани нокти се забиха в ръката му, Бен я стисна по-силно, почти болезнено, ала тя заби ноктите си още по-дълбоко.

— Имаш шест месеца — произнесе той все още тихо, но заплашително. Очите му горяха от гняв и страст.

Стейси отвърна на погледа му, молейки се да не се издаде, че бе успял да я уплаши. Или да я възбуди.

Другите двама в стаята не смееха да помръднат. Секундите станаха минути, ала никой не отстъпваше.

— По дяволите! — изруга Бен, пусна я, вдигна наранената ръка към устните си и леко я облиза. — Марта вече трябва да е сложила масата. Достатъчно време загубихме в празни приказки — обърна се към вратата. — А днес си имам и друга работа.

Обедът бе твърде официален. Очевидно Марта се опитват да направи тържество едновременно за добре дошла на Стейси и за последно сбогом на Хенри. Масата бе покрита с фина ленена покривка. Върху нея бяха подредени кристални чаши, костен порцелан и сребърни прибори.

Стейси се огледа изненадана. Трапезарията, която помнеше, бе неуютна и рядко използвана. Обикновено се хранеха от глинени съдове в кухнята. Тази елегантна маса не би могла да е дело на Марта. При всичкото си желание тя не можеше да различи истинския кристал от евтината имитация, нито пък би се постарала. Не можеха да са и Хенри или чичо Пийт. Въпреки успехите, които бяха постигнали, те не се интересуваха от красивите дреболии в живота.

Значи по метода на изключването оставаше Бен. Ала нима и той не беше каубой като тях?

Сигурно объркването се бе изписало на лицето ѝ, защото когато вдигна очи от масата, срещна ироничния му поглед. „Не сме такива селяндури, каквито ти се иска да бъдем“, прочете тя там.

Стейси бързо се отвърна и се усмихна на Марта:

— О, колко хубаво! Пълнени царевични питки!

Ако масата бе като от списание, храната беше характерната смесица от тексаска и мексиканска кухня. Освен царевичните питки имаше пържен боб, без който не минава ни един мексикански обяд, испански ориз с чушки и черен пипер и традиционния сос на Марта, за който Стейси със закъснение си спомни, че е много лют.

— Достатъчно — каза тя, когато накрая Марта предложи допълнително от питата с плодове и карамел. — Всичко е много вкусно, но не мога повече.

— Много си слаба — смъмри я ласкаво Марта.

— Не е — възрази Бен. — Не обичам моите жени да са дебели.

— Аз не съм твоя жена — настръхна веднага Стейси.

— Още не — съгласи се той и се изправи.

— Мога да продам — напомни му тя. Искаше ѝ се Бен да не стърчи така. Дори през масата ръстът и широките му рамене изглеждаха заплашително.

— Можеш. Обаче няма да го направиш.

— Прекалено си уверен в себе си.

— Уверен съм в теб. Виждам едно алчно пламъче в очите ти. Ти искаш това ранчо и си готова на всичко, за да го получиш.

— Не съм — Стейси стана, ала дори и така трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите. — Не ме интересуват нито парите, нито петролните кладенци. Аз...

— Трябва ли тогава да разбирам, че желаеш мен?

Кой знае защо, тя се изчерви. Не се бе изчервявала така от години, откакто беше още момиче, а и тогава ѝ трябваше много повече от една остроумна забележка.

— Това е моят дом! — заяви Стейси разгорещено и се обърна към Пийт за подкрепа, но и той, и адвокатът вече бяха станали от масата и се бяха насочили към вратата.

Посегна към чашата си с вода. Ръцете я сърбяха да я плисне в нахалното му лице. Ала нещо в погледа му я спря. Разбра, че Бен нямаше да се поколебае да ѝ го върне, както и че никой нямаше да се опита да му попречи. Без да каже дума повече, отпусна ръка.

— Умно момиче — похвали я снизходително той и тръгна след другите мъже, чудейки се какво точно щеше да направи, ако не се бе спряла навреме. И защо, по дяволите, я бе докарал дотам.

ТРЕТА ГЛАВА

Стейси остана с отворена уста, кипяща от безсилен гняв. Да го вземат дяволите, изруга тихо.

Колко пъти днес я бе изкарвал от равновесие? Два? Три? Все едно, повече от достатъчно. И само като помислеше, че тя, известна в цял Париж с леденото си самообладание, не бе изричала необмислени думи от години... Може би от последния път, когато той я вбеси.

— Да го вземат дяволите! — удари с юмрук по масата. — Да го вземат дяволите, да го вземат дяволите!

— Седни, седни — побутна я Марта към стола и ѝ подаде още една чаша кафе с канела.

— Как можеш да го оставяш да се държи така? — кипеше Стейси.

— Това е негово право — Марта изобщо не се престори, че не я разбира. — Той отдавна е шефът на ранчото. Естествено е тези, които живеят тук, да го уважават и да му се подчиняват.

— А дядо? Доколкото си спомням, той беше шефът. Нямаше ли думата? Ами чичо Пийт? — тя извади табакерата си. — И с него ли се държи грубо?

— Ами не, разбира се! — Марта бе потресена, че Стейси може дори да помисли такова нещо. — Бенито не се държи грубо с никого, не взема нещо, което не му се полага — тя започна да прибира съдовете. — Само че дядо ти не беше много добре преди да умре и...

— Дядо е бил болен? Но аз си мислех... — Стейси се обърна към нея, забравила за изкушението от цигарите. — Нали е паднал от коня?

— Да, този дявол го хвърли. Ала той беше стар, чедо. И сеньор Пийт е стар. Стар и уморен и се радваше да прехвърли товара на помлади рамене — тя вдигна глава и черните ѝ очи светнаха. — А на какви широки рамене, а? Бенито е голям мъж, хубав мъж, да?

— Той е едно огромно невъзпитано говедо.

— А, и ти не си по-малък инат от него — Марта взе таблата и се запъти към кухнята.

Стейси довърши кафето си сама, без да спира с едната си ръка да отваря и затваря табакерата.

Лош навик. Поколеба се, разкъсвана между желанието да запали просто напук на Бен и собствения си здрав разум. Беше глупаво да продължава да се трови, само защото му бе ядосана. В края на краищата, беше му ядосана вече единадесет години и сигурно щеше да му бъде още по-ядосана отсега нататък. Накрая остави табакерата на масата и отнесе празната си чаша в кухнята.

— Обедът беше много вкусен — каза тя и прегърна Марта. — Запомнила си всичките ми любими ястия. Благодаря ти.

Възрастната жена се намуси, за да скрие удоволствието и смущението си.

— Отивай си в стаята да почиваш. Аз си имам още работа.

— Достатъчно си починах — Стейси я целуна бързо по бузата. — Искам да поогледам наоколо.

— Е, тогава отиди да гледаш някъде другаде.

Стейси се засмя щастливо. Колко пъти в миналото Марта я бе гонила от кухнята, за да не ѝ пречи?

— Няма да се мотая в краката ти — обеща тя и огледа голямата и уютна кухня. Отвътре също имаше промени. Хладилникът бе сменен с по-нов модел, до старата готварска печка имаше нова, бе монтирана машина за миене на съдове, а в ъгъла стоеше лъскав кухненски комбайн, сякаш току-що изваден от кутията.

— Страхотна машина — забеляза Стейси и леко я докосна. — Обзалагам се, че прави всичко, освен да засява нивите.

— Ами! — сви рамене Марта, потънала в сапунена пяна. Явно не доверяваше кристалните чаши на миялната машина. Стейси се усмихна. Всичко можеше да се промени, но не и Марта. — Бенито го купи — продължи старата икономка. — Да ми спестява работата, така каза. Ами! Само имам повече да чистя.

Виждаше се, че ѝ е приятно — не заради новите прибори, а заради грижата на Бен. На Стейси в момента също ѝ беше приятно. Не заради грижите на Бен, разбира се, а защото нововъведенията не бяха нарушили селската топлота на кухнята, за която с любов си спомняше от детските години.

Варосаните бели стени бяха същите, каквито ги помнеше. Дървеното разпятие на Марта все още висеше над вратата към

трапезарията. Дългата маса все още стоеше в средата, заобиколена от осем дървени стола. Стейси прекара пръст по масата, на която бяха издълбани имената на почти всички, яли някога в кухнята на Марта. Нейното име бе също там, на няколко места. И името на Бен. Тя докосна преплетените сърца и инициали, нейните и на Бен, издълбани преди толкова години. Тогава беше девет или десетгодишна и боготвореше Бен като герой, който ги изрисува за нейно удоволствие.

Изведнъж я обзе носталгия, тъжен копнеж по нещо отминало, което никога няма да се върне. Глупави сълзи напълниха очите и тя сърдито ги преглътна. Отдавна вече не боготвореше никого, а и Бен не беше герой. Изтри очи с опакото на ръката си.

— Все пак ще отида да си почина — измърмори на Марта първото, което ѝ дойде наум.

Просто съм преуморена, каза си, докато минаваше бързо през трапезарията. Така е заради разликата във времето, заради погребението. Просто съм преуморена. Подсмръкна решително и мина в хола.

Забави крачка. И тук стените бяха дебели, тухлени и боядисани в бяло, таванът нисък, а мебелите от тъмно дърво и огромни, сякаш създадени за раса от великани. Стейси се усмихна през сълзи. Точно това беше образът, който Тексас се опитваше да си създаде пред света. Тексасците трябваше да са по-едри, по-умни, по-богати, по-щедри, по-всичко от всички други. Жените им бяха по-красиви, конете и колите по-бързи, а те пиеха уискито си по-чисто. Или поне такава беше легендата. Повечето тексасци вярваха на тези легенди, а от онова, което беше виждала при пътуванията си, ѝ се струваше, че по-голямата част от света също им вярва. Сякаш всеки обичаше каубоите. И по-специално тексаските каубои.

Тя се завъртя из хола. И той като кухнята бе пълен със спомени, със семейни предания и споделен смях, с момичето, което бе някога. Момичето, което нямаше да бъде отново, дори ако останеше тук.

Ако... Тази мисъл я стресна. Та нали вече беше решила, че остава? Да, каза си. Бе решила. Беше си у дома и оставаше тук. По дяволите момичето, което бе била. И без това не искаше да бъде онова момиче. Онова момиче бе прекалено чувствително и емоционално, прекалено уязвимо, прекалено влюбено в мъжа, който се оказа най-долна змия. Сега беше много по-добре — особено след като очевидно

щеше да е принудена да се омъжи за тази змия, за да запази онова, което ѝ принадлежеше.

Не, реши в следващия момент. Не можеше да се омъжи за него. Това бе пълна лудост. Ала не можеше и да загуби ранчото. Не отново. Никога отново. Дори ако трябваше до края на живота си да стои лице в лице с Бен Оукс и да се бори с него.

Малкият будилник извънтя някъде до главата ѝ. Стейси седна в леглото, протегна ръка да го спре и се послуша. Тишина. Благодарна, че не бе събудила никой друг, спусна дългите си крака от леглото, облече копирения си халат, предизвикал възхищението на Марта, и тихо излезе от стаята.

В коридора бе тъмно. Тя спря за малко, за да свикнат очите ѝ, и бавно тръгна по стълбите, като по навик прескочи петото стъпало, което винаги бе скърцало. Отвори вратата към вътрешния двор и излезе в нощта. Слънцето отдавна бе залязло, но все още бе топло. Във всеки случай не много хладно. Бе забравила колко са топли летните нощи в Тексас. И колко са красиви.

По мастиленочерното небе блещукаха хиляди звезди, които тук не се състезаваха с неоновата светлина на уличните лампи. Почти пълната луна обливаше безкрайната тишина с призрачна светлина и играеше във фонтана в средата на двора. Стейси въздъхна. В такава нощ бе яздила за последен път под луната...

Тогава беше към края на лятото, не толкова горещо и тя беше с мъж. Не с Бен, който току-що бе завършил колежа и сякаш нямаше време за нея. Не и с някое от многото момчета на нейната възраст, които се въртяха наоколо ѝ като пчели около мед. Спътникът ѝ онази нощ бе „голям“ мъж, само около двадесет и пет годишен, ала много по-възрастен в сравнение с нейните петнадесет години. Нов работник, отскоро в ранчото, който или не знаеше, или не го интересуваше, че малката внучка на шефа бе забранена територия. Хенри не бе забелязал нищо нередно, но Бен не харесваше вниманието на новия ратай към нея.

— Ти си само дете, а той е прекалено голям за теб — каза ѝ той.
— Стой по-далеч от него.

Само това ѝ трябваше. Една нощ се измъкна — след като старателно написа бележка — за да се срещне със своя обожател и с неясната идея да накара Бен да стои буден и да осъзнае, че е пораснала. Ала мъжът поиска много повече от няколкото невинни целувки, които Стейси мислеше, че ще си разменят. Когато Бен най-после ги намери, двамата се търкаляха в прахта около догарящия огън, а тя беше цялата раздърпана и пицеше от страх и гняв. Бен с една ръка откъсна каубоя от нея. Стейси изпълзя бързо настрани и без да разбира, че вече е спасена, грабна един чепат клон, за да се защитава. Но не беше нужно. Бен вече го бе ударил.

Тя и досега си спомняше отвратителния звук от чупещи се кости, когато юмрукът на Бен се стовари върху носа му. Вторият удар го просна на земята, а Бен с тих и опасно спокоен глас му заповяда веднага да напусне ранчото.

Настъпи дълга, напрегната тишина. Двамата се измерваха с очи. Нейният нападател бе по-възрастен и по-опитен в боя, ала Бен бе по-едър, много по-едър и в стоманените му очи пламтеше убийствен гняв.

— И без това никога не съм обичал да ме будалкат — проговори най-сетне каубоят, избърса кръвта от носа си, надигна се и се отдалечи. Едва когато той изчезна в тъмнината, Бен се извърна към Стейси. Изражението му я уплаши повече отколкото опита да бъде изнасилена.

— Бен... — тя отстъпи крачка назад. — Не беше... Аз не...

— Нито дума! — той изтръгна тоягата от ръцете ѝ и я захвърли настрана, после я хвана за раменете и я разтърси. — Не казвай нито дума. Не искам да слушам — отблъсна я с отвращение. — Качвай се на коня.

— Моля те, Бен! — очите ѝ се напълниха със сълзи. Не трябваше да стане така! Не го бе замислила така! Той трябваше да я прегърне, да я успокои, да ѝ каже, че до този момент не е осъзнавал колко я обича. Нещо се бе объркало ужасно. — Моля те... — протегна ръка и докосна гърдите му.

Той замръзна. Стейси чувстваше лудите удари на сърцето му, накъсаното му и ускорено дишане. Много по-бързо, отколкото би трябвало — дори след боя. Тя прозря чувствата му и в нея се събуди надеждата. Колко пъти Марта я бе пляскала с едната ръка, докато я прегръщаше с другата? Той бе така сърдит, защото я обичаше, реши

Стейси с облекчение. Сърдит и уплашен от онова, което е можело да ѝ се случи.

О, Бен, миличък Бен, пееше младото ѝ сърце. Ти наистина ме обичаш!

Стейси несъзнателно пристъпи напред и го погали успокоително, както се гали уплашен кон.

— Всичко е наред, Бен. Той не успя да ми направи нищо. Добре съм.

Бен хвана ръцете ѝ и ги притисна към гърдите си.

— Толкова се радвам, че дойде след мен — прошепна тя и се олюля. Вярваше, че сега най-сетне нощта ще се превърне в такава, каквата си мечтаеше да бъде. — Толкова се радвам. Аз не исках...

— Да, не си искала... — гласът му бе тих и уморен, ръцете му стискаха здраво пръстите ѝ. — Ти никога не искаш, нали? Ти се разхождаш с тези тесни джинси и с тази риза на голо. Ти се будалкаш, точно както каза той, докато някой нещастник се хване на въдицата. Но ти не го искаш.

— Бен! — Стейси бе потресена. Какво говореше той? За какво я обвиняваше? Тя не бе искала този мъж да я нападне. — Не съм направила нищо? Той се опита...

— Какво се опита? Да вземе това, което сама му предлагаше ли? — очите му, горещи, галещи, обвиняващи, пробягаха по тялото ѝ. Пусна едната ѝ ръка и прокара пръст по извивката на гърдите ѝ, полуразкрити от разкъсаната риза. Стейси не помръдна, сякаш парализирана от нежното докосване и изненадания му, жаден и измъчен поглед. — Можеш ли да го обвиняваш за това? Може ли някой да го обвинява? — поклати глава. — Аз не мога — ръцете му се спуснаха по напъпилото ѝ тяло и се спряха върху очертаните от джинсите бедра. — Искаше ми се да убия онова копеле... — пръстите му се забиха в плътта ѝ. — Ала не мога да го обвинявам.

Стейси едва осъзнаваше какво ѝ говори и прави той, толкова напрегнато се мъчеше да разчете изражението му на светлината на догарящия огън. Това, което видя, само я обърка още повече. Видя желание. Колкото и да беше неопитна, го разбра. Но разбра също, че Бен се бори с това желание. А над всичко бе отвращението. От нея ли? От онова, което мислеше, че е направила?

— Не беше така, Бен — заговори тя трескаво. — Аз излязох да яздя с него само защото ти ми каза да стоя по-далече иии... — беше толкова трудно да го каже, докато той я гледаше така. — И за да дойдеш след мен — довърши едва чуто.

— Ти си искала да дойда след теб? — очите му се разшириха от изненада.

— Да — прошепна Стейси.

— Защо?

Не знаеше ли? Не разбираше ли защо?

— Защото аз... Защото... — не можеше да му обясни, не можеше да облече в думи онова, което чувстваше.

— Искаше да те целуна ли, Стейси, както той те целуваше? — стисна я по-здраво. — Искаше ли?

Тя прехапа устни и кимна нерешително. Точно това искаше, нали? За това мечтаеше от месеци. И въпреки това...

— Кажй го, Стейси — настоя Бен грубо. — Искам да съм сигурен, че те разбирам — привлече я към себе си. Горещият му дъх изгаряше лицето ѝ. — Кажй ми, че искаш да те целуна.

— Аз... — ала изведнъж сега, когато усещаше твърдото му тяло, когато ръцете ѝ бяха опрени на неговите бързо повдигащите се гърди, вече не бе сигурна, че иска точно това. Когато си го представяше, всичко бе много красиво, нежно, изпълнено с топли чувства. Но сега нямаше нищо така красиво или нежно. Сега бе прекалено истинско. И плашещо. Той я плашеше.

— Отново размисли, а? — попита Бен, забелязал колебанието ѝ. — Реши, че и мен не ме искаш, след като стигнахме дотам? Значи или ще си играем игричките по твоите правила, или изобщо няма да ги играем? — вплете пръсти в дългата ѝ разрошена коса и дръпна главата ѝ назад. — А какво ще стане, ако аз не искам да играя по твоите правила? Ако просто си взема това, което искам? — очите му я изгаряха. Настойчиви, неумолими, страшни очи. — Няма кой да ме спре, както аз спрях него.

Стейси простена и стисна здраво очи. Никога не бе виждала този Бен. Дори не бе подозирала, че съществува.

— Бен, недей... — опита се да се отблъсне от гърдите му, ала това бе като да се блъска в каменна стена. Обзе я паника. — Моля те... — вдигна разширените си, пълни със сълзи очи към него. — Недей.

Гледаха се един дълъг, напрегнат миг. И двамата дишаха тежко. Всеки чакаше напрегнато какво ще направи другият. И тогава той се наведе, грабна я и преди да бе осъзнала какво става, я метна на коня. После, без да пуска юздите ѝ, яхна своя кон.

Яздиха мълчаливо. Бен я водеше като непослушно дете. Два дни по-късно каза на дядо ѝ, че „расте дива“ и двамата мъже измислиха да я изпратят да учи.

Стейси въздъхна дълбоко за загубената невинност и загубената любов и се върна в настоящето. Миналото си беше минало, а сега имаше по-важни неща. Като например причината да стане посред нощ.

Бе си навила будилника, за да може, като се има предвид разликата във времето, да се обади сутринта на Андре в Париж. Трябваше ѝ неговият съвет, защото по време на вечерята, на която Бен така и не се появи, реши, че ще ѝ трябва адвокат. Андре, с неговата необятна петролна империя, сигурно познаваше най-добрия. А ако трябваше да се бори със завещанието на Хенри и да победи, щеше да ѝ трябва най-добрият.

Върна се в тъмната заспала къща и влезе в кабинета на дядо си. Имаше още петнадесет минути, докато можеше да е сигурна, че Андре ще е в офиса си. Наля си едно малко бренди и се сви в същия кожен фотьойл, на който седеше сутринта. Отпи и се опита да си каже, че не ѝ се пуши. След пет минути въздъхна, изправи се и посегна към очуканата сребърна кутия, която бе пълна с любимите цигари на дядо ѝ. Само една, обеща си тържествено и вдигна капака. Кутията бе пълна с ментови бонбони. Изохка разочаровано, остави чашата на облегалката на фотьойла и мина зад бюрото да потърси в другите кутийки, подредени зад масилницата. Намери марки, гумички, кламери, дребни монети. Цигари нямаше. По дяволите, помисли ядосана и започна трескаво да рови под папките и книгите. Хенри винаги имаше цигари. Той пушеше като комин.

С отчаянието на отказващ се пушач запали малката зелена настолна лампа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бен потърка разсеяно врата си и започна да изключва лампите в конюшните. Беше му горещо, бе потен и уморен. Цялото тяло го болеше от дългата борба за живота на новороденото жребче. Самотна звезда раждаше за пръв път и бе изключително нервна, а и раждането бе с усложнения, така че едва не загубиха и двамата. Но с помощта на ветеринарния лекар се справиха. Сега и кобилката, и жребчето бяха добре, а ранчото имаше още един бъдещ шампион.

Мисълта му достави удоволствие не само защото бе спасил един нов живот. Идеята да се създаде състезателно стадо коне в ранчото бе негова и се оказваше добра.

Загаси последната лампа и излезе в тъмната звездна нощ. Пое по утъпканата пътека към къщата. С всяка стъпка чувството му на удовлетворение постепенно угасваше, замествано от странната смесица от умора и раздразнение, гняв и радост и още нещо, което можеше да се нарече единствено носталгия. Носталгия, породена от спомена за миналото, което бе част от скръбта и от това, че Стейси най-после се бе върнала у дома.

А, Стейси.

Тя беше малката сестричка, която никога не бе имал, после хлапето, което обичаше силна музика и ярки цветове. А накрая изкушение.

В една такава нощ — спокойна, звездна и гореща — най-после бе осъзнал, че не могат да продължават повече така, както в онова далечно лято, когато Стейси се превърна от момиче в жена. Твърде много заедно, твърде често сами. След тази нощ той реши да убеди Хенри, че е за нейно добро да замине да учи. Също и за негово добро, призна си Бен, защото наивно се надяваше, че разстоянието ще го излекува от нечестивата му страст.

Раздялата, разбира се, не го излекува, особено след като Марта му каза, че страстта му към Стейси не е нечестива. Това, което всъщност му помогна, бе времето. Много време. Три години

мислеше все за нея. Въпреки гнева ѝ към него. Въпреки че тя не пишеше на никого, освен на Марта. Въпреки всичко той си мислеше как Стейси ще се върне и бе сигурен, че все още го желае, при цялата ѝ обида ѝ накърнена гордост.

Само че тя не го желаше, защото след като завърши училище, не се върна дори на гости. Първо мислеше да отиде до Париж и да я довлече за косата. След това реши да я остави да изгние там и прав ѝ път. А след още повече време, а и с възрастта дойде прозрението, че от страст не се умира. Самата страст умря от естествена смърт. Дори бе започнал да мисли за Стейси отново като за сестра, с която някога са били близки, ала са се разделили.

А сега тя бе тук. Бяха необходими заплахи, сълзи и крясъци, за да я принудят да замине. Трябваше дядо ѝ да умре, за да се върне.

А след като се върна, щеше ли да остане? Сутринта в кабинета на Хенри каза, че ще остане. Не, поправи се сам, заплаши, че ще остане. И че ако се наложи, дори ще се омъжи за него.

— По дяволите, Хенри! — изръмжа Бен към небето. — Как можа да го направиш! Поне да ми беше казал.

Тогава би могъл да се подготви, за да се справи с всички противоречиви чувства. А сега... Сега се бе подготвил само да бъде любезен и да не дава воля на гнева си от дългото ѝ отсъствие — напълно оправдан гняв от името на Хенри. Беше решил да бъде великодушен и да ѝ прости, че бе пренебрегвала дома си и стария си дядо.

Стейси обаче влезе и се огледа с леденото презрение на кралица, посещаваща селска колиба, и още първите ѝ думи бяха предизвикателни. Отгоре на всичко дори интонацията ѝ не беше тексаска! Кой знае защо, но дори само за това му се искаше да извие красивото ѝ вратле. А тогава още не знаеше нищо за завещанието.

Той ритна вратата на двора и виновно я хвана, преди да се бе блъснала, сърдит на себе си, че бе допуснал да го подразни толкова незначително нещо като френския ѝ акцент, когато имаше толкова по-важни неща на главата си.

По дяволите, не акцентът го подразни. Бен разкопча ризата си, загреба вода от чешмата в двора и наплиска лицето си. Причината бе в тъй дългото отсъствие на Стейси. Нейното пренебрежение. Нейният живот в Париж. Нейния...

Мислите му бяха рязко прекъснати от светлината в кабинета на Хенри. Той се изправи и разсеяно се забърса с ризата си.

За вълка говорим...

Стейси.

Тя беше облечена в някаква приказна кремава копринена нощница. Косата ѝ се спускаше по раменете. Бързо, почти трескаво ровеше по бюрото.

Какво можеше да прави в кабинета на Хенри в — Бен погледна часовника си — два и половина през нощта?

Той пое дълбоко въздух, тихо прекоси двора и отвори незаключената врата.

— Мога ли да ти помогна да намериш онова, което търсиш?

Стейси подскочи стресната, изпусна папката и листите се разпиляха по бюрото. Бързо ги събра:

— Бен?

Той не помръдна, не каза нищо, ала тя знаеше, че гласът бе на Бен. Позна силуета му по височината, по широките рамене, които мярна в тъмнината.

— Бен — повтори тя, ядосана от виновната нотка в гласа си. Не бе правила нищо лошо, но сигурно така изглеждаше. — Не знаех, че още някой е буден — веднага усети, че бе сбъркала.

— Очевидно — произнесе той иронично, влезе в стаята и седна на кожения фотьойл, от който Стейси бе станала преди малко. Не отделяше очи от нея. Какво, по дяволите, търсеше тя по бюрото на Хенри?

Стейси го погледна също толкова спокойно. Ала вътрешно кипеше. Избелялата му джинсова риза бе разкопчана и мокра по краищата. Черната му коса бе разрошена. И дори през бюрото се чувстваше леката миризма на сено, на коне и на мъж, който работи много.

В съзнанието ѝ нахлуха неканени спомените за друго време, за една друга нощ, когато Бен изглеждаше така и миришеше така. Дали и сега сърцето му бие като барабан, помисли тя и веднага трескаво се отърси от тази мисъл. Не искаше да си спомня, не искаше да знае. Нито сега, нито когато и да било.

— Извинявай, че те обезпокоих — знаеше, че това не бе вярно, но доброто възпитание и опънатите ѝ нерви изискваха да каже нещо, за

да наруши проточилото се мълчание.

— Моля — отвърна той подигравателно.

— Как е твоето жребче? — чичо Пийт бе споменал, че Бен помага при трудно раждане.

— Много е добре — защо ли просто не я попиташе какво търси? — Самотна звезда се помъчи, ала сега и двамата са добре.

— Дълго продължи, а?

— Два пъти трябваше да претърколим кончето, преди да се изправи на крака — той въздъхна и потърка с ръка врата си, сякаш да прогони болката.

За своя изненада Стейси почувства желание да отиде зад него и да го разтрие. Бен изглеждаше толкова уморен...

— Какво търсеше? — попита рязко той.

Желанието угасна също толкова рязко.

— Цигари — отговори бързо. Твърде бързо, както й се стори, и някак като оправдание. По дяволите, нямаше за какво да се извинява. — Но не успях да намеря — продължи с нарочно безгрижен тон. — Да не би Хенри да се е отказал на стари години от пушенето?

Бен вдигна глава и сините му очи потъмняха от внезапен гняв.

— Трябваше да се откаже — впи поглед в нея. — По лекарско предписание.

— По лекарско предписание ли? — повтори тя объркано.

Той я гледа дълго, преди да отговори. Искаше да разбере дали наистина бе толкова безсърдечна, Стейси от спомените му бе упорита и избухлива, ала не и безсърдечна. Не знаеше обаче каква бе тази — новата, френската Стейси. Време беше да разбере.

— Той имаше рак, Стейси — не обърна внимание на ахването й. — Рак на белите дробове. Ден след ден умираше бавно и мъчително. Затова се наложи да остави цигарите на стари години.

— Не знаех — едва успя да произнесе тя. — Аз... В телеграмата пишеше, че е паднал...

— От кон, който никога не би успял да го хвърли, ако беше още здрав. Но той беше слаб и го болеше. Мисля, че накрая го болеше непрекъснато, макар че не си признаваше. Старият „железен“ Оукс! Трябваше да живее според образа, който сам си бе създал — изсмя се горчиво, взе забравената й чаша и я изпи на един дъх. — Неговият образ го уби — продължи повече за себе си, отколкото за нея. — Не

искаше да се спре, не искаше да остане в болницата след първата операция. Казваше, че не иска и ден повече, отколкото Господ му е отредил.

— Операция? — повтори едва чуто Стейси. Кога са оперирали дядо й? Защо никой не й бе съобщил?

— Казваше, че не иска да умре в проклетото болнично легло — продължи Бен, сякаш не я бе чул, — вързан към някаква глупава машина. Искаше да умре с ботуши на краката си — гласът му прекъсваше от болка. Замълча и се вторачи в празната чаша, като че ли не разбираше къде се бе дянало съдържанието й. — Е, така и стана, нали? — завърши той, ала Стейси не го чу.

Тя стисна очи, за да спре напирещите горещи сълзи, да се освободи от образа на болния, слаб, умиращ дядо. Помнеше го като силен мъж — не толкова едър, колкото Бен, но широкоплещест, с ръце като чукове, винаги пълен с грандиозни планове, повечето от които успяваше да изпълни. Беше толкова жизнен, а раздялата им толкова гневна и пълна с обвинения...

Изведнъж безпощадно ясно си спомни лицата от погребението, укора във всичките онези очи и начина, по който всички се отдръпнаха от нея. Не е било само защото не пророни сълзи над гроба на Хенри. Било е, защото всички са мислели, че е знаела за болестта на дядо си и не си е направила труда да дойде, докато е бил още жив. Дошла е като лешояд само за своя дял от наследството. Да го вземат дяволите Хенри, задето не й бе казал! Да го вземат дяволите и Бен, че й го каза сега и по този начин!

— Никой не ми каза — прошепна Стейси. — Никой не ми писа. Писмата на Марта... — гласът й пресекна. — Тя никога не спомена, че дядо е бил болен.

— Щеше ли да те интересува? — забиха се като нож в нея думите му. Очите й се разшириха от изненада.

— Дали щеше да ме интересува?! Разбира се! Той беше мой дядо! Независимо какво мислиш, въпреки всичко аз... Аз го обичах — Стейси се извърна, за да не му позволи да види сълзите, които вече не можеше да овладее и се стичаха бавно по бузите й. Стоеше изправена и стегната, както на погребението, както после на четенето на завещанието. Нямахше да разреши нито на дядо си, нито на Бен, нито на когото и да било да види колко силно могат все още да я наранят.

Бен дълго я гледа. Гърбът ѝ бе изправен, ала раменете ѝ трепереха под блестящия плат на халата ѝ — сигурен знак, че плаче.

— По дяволите! — изруга той тихо. Никога не бе успявал да се справи със сълзите ѝ, особено когато сам бе причината за тях. Те го караха да се чувства безпомощен и лош. Стана от фотьойла. — Стейси... — дойде до бюрото и сложи ръка на рамото ѝ. — Не исках да те накарам да плачеш — гласът му бе смирен и виновен. — Стейси, миличка, не плачи.

— Не плача — подсмръкна тя.

— Добре, добре — съгласи се Бен и насила я обърна към себе си. — Не плачеш.

Стейси остана една-две минути скована, опитвайки се да го мрази, но ръката му започна да я гали по косата и изведнъж тя бе отново десетгодишна, а той беше Бен от онова време — нейният приятел, нейният защитник, запълващ целия ѝ свят. Стейси зарови лице в голите му мокри гърди и заплака, сякаш сърцето ѝ се късаше.

Той започна да я успокоява, както можеше — галеше златистата ѝ коса, шепнеше безсмислени думи, прегръщаше я, както някога бе прегръщал едно наранено дете и я остави да се наплаче.

И тя плачеше — за онова уплашено петнадесетгодишно момиче, останало само в Париж и прекалено упорито, за да си поплаче от това. За страдащата от носталгия девойка, прекалено горда, за да си дойде у дома без специална покана. За жената, чийто дядо не ѝ беше позволил да се сбогува с него.

— Защо не ми каза? — попита Стейси, когато възвърна способността си да говори. — Щях да се върна. Нищо нямаше да ме спре, ако знаех. Нищо!

Усети бузата му на главата си и ѝ се стори, че устните му се раздвижиха, ала не чу отговор. Само ръката му нежно и разсеяно продължи да гали косите ѝ. Изведнъж реши, че е много важно Бен да ѝ повярва, да я разбере. Всеки друг можеше да я мисли за студена егоистка, но не и той. Имаше нужда точно Бен да ѝ каже, че независимо какво мислят другите, той не вярва тя да е толкова коравосърдечна и дребнава, та да не се прибере, ако бе знаела, че дядо ѝ наистина е имал нужда от нея.

— Щях да дойда, Бен — повтори Стейси, опря ръце на гърдите му и се отблъсна леко, за да го погледне в очите.

— Да — каза той тихо, ала тонът му не подсказваше какво мисли в действителност. Притисна главата ѝ обратно към гърдите си. Не можеше да изтърпи погледа ѝ, така безпомощен и умолителен. Това го караше да чувства... прекалено много. Да си спомня прекалено много.

Тя не се подчини и отново потърси погледа му.

— Щях да дойда, Бен — настояваше Стейси. — Щях.

— Да — повтори той. Беше толкова красива! Очите ѝ бяха по-сини, отколкото ги помнеше — блестящи от сълзите, както метличина след дъжд. — Стейси — прошепна Бен и се опита да наведе главата ѝ, преди да бе видяла топлината, появила се в неговите. Топлината и глада, събуден от спомена. — Стейси, мила моя, моля те.

Тя замря в прегръдките му, внезапно усетила какво си спомня Бен, защото и тя си спомни същото.

Отново се повтори онази далечна нощ, само че сега започваха от там, където тогава бяха спрели. Чувстваше пробуждащата се в него страст, чувстваше я в ръката му върху главата си и в напрегнатото му, едро тяло. И, както тогава, се страхуваше. Но сега вече от това, къде бяха и, което бе по-важното, кои бяха. Стейси вече не бе петнадесетгодишна и луда от любов по една детска мечта, а това беше Бен, когото вече не познаваше. И дори не искаше да го познава, каза си решително, погледна надолу и се опита да се отблъсне. Ала се бе колебала твърде дълго.

Въпреки че си казваше да не го прави, че това е грешка, той стегна пръстите си върху врата ѝ и я привлече по-близо. Плъзна едната си ръка по гърба ѝ.

Тя се опря на голите му гърди, но от това тялото ѝ се притисна по-силно към неговото. Усети катарамата на колана му върху корема си. Беше прекрасно и страшно й...

— Не мърдай — заповяда Бен тихо и вдигна главата ѝ към себе си. Стейси стисна очи и ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Погледни ме... Стейси, погледни ме!

Очите ѝ се разшириха, едновременно от страх, предизвикателство и възбуда. Леденото презрение, тренирано толкова старателно, бе забравено. Погледите им си разменяха жар и гняв, години на възмущение и обиди и отчаяно желание. Против волята си тя усети как съпротивата ѝ се стопява от синия пламък на спомена в неговите очи.

— Не — успя да произнесе, макар че не знаеше дали го казва на него, или на собственото си внезапно пламнало желание. — Не — повтори, когато главата му се наведе към нея. Този път гласът ѝ бе по-немощен. Ръцете ѝ на гърдите му престанаха да го отблъскват. Смътно осъзна, че сърцето му наистина бие като барабан под дланите ѝ. — Ох, не...

Това бе последната, почти безмълвна молба. Устните ѝ вече се разтваряха в покана. Неговите устни я покриха, вземайки я въпреки страховете ѝ, въпреки настоящето, връщайки я преди повече от единадесет години, когато Бен бе единственото, което искаше. Тялото ѝ омекна, цялата ѝ съпротива, всичките ѝ предизвикателства бяха пресушени от докосването на устните му. Възприемаше като отделни ярки впечатления твърдите косъмчета по гърдите му, голямата му твърда ръка на гърба си, мускулестите му бедра, притиснати към нейните. Вдъхна мъжествения му аромат и се притисна по-силно към него.

Той простена, ръката му се плъзна надолу и Стейси, загубила способността си да мисли, се предаде на сияйното, чисто, първично чувство. Устните ѝ се разтвориха срещу неговите, дланите ѝ се преместиха към раменете му.

— Стейси! — името ѝ прозвуча горещо като дъха му. Пръстите му разтвориха копринения халат.

Тя се изви към него. Отчаяно копнееше да почувства ръката му върху голата си плът. Бен би могъл да разкъса нощницата, ала Стейси едва ли щеше да забележи, едва ли щеше да възрази, ако би получила онова, което желаше.

Но той не скъса нищо. Намери с пръст деколтето и го проследи нагоре, до рамото, после смъкна тънката презрамка. Нощницата се спусна и откри белите ѝ гърди с втвърдени розови връхчета, копнеещи за докосването му. Бен обаче продължаваше да се движи бавно, агонизиращо бавно. А нервите ѝ вече щяха да се скъсат от обзелото я желание.

Толкова дълго бе чакал този момент, помисли трескаво той. И искаше той да продължи вечно. Устните му изоставиха нейните и с горещи целувки се спуснаха по брадичката, по шията ѝ, по гладкото голо рамо.

Тя отметна глава, изви се към него и се притисна в безмълвна молба да я докосва. Влажният му език достигна до ухото ѝ. Стейси простена, после отново, когато ръцете му най-сетне се затвориха върху голите ѝ гърди.

— Желая те, Стейси — прошепна Бен в ухото ѝ. — Господи, как те желая!

Тя искаше още, искаше всичко, защото полученото, колкото и да бе прекрасно, просто не беше достатъчно. И никога нямаше да бъде достатъчно. Той обви ръце около кръста ѝ и я притисна към себе си. Трепереше като лист. Наведе се и пое в устни разцъфналото зърно.

Стейси изстена. Ръцете ѝ се впиха във врата му, после посегна към колана му.

— Чакай, Стейси — прошепна Бен в изгарящата ѝ плът. — Не тук, мила моя. Почакай — вдигна я като перце, понесе я през тъмния коридор и тръгна нагоре по стълбите към нейната спалня.

ПЕТА ГЛАВА

Когато я остави в момичешката ѝ спалня, за миг я обзе паника. Но устните му отново намериха нейните, ръцете му покриха гърдите ѝ и паниката изчезна, сякаш не е била.

Бен се отдръпна. Стейси стоеше разрошена в светлината на луната, струяща през полуотворения прозорец. Нощницата ѝ бе смъкната до кръста. Раменете, ръцете и талията ѝ изглеждаха прекалено крехки в сравнение със сладостната закръгленост на гърдите ѝ. Буйната руса коса бе разрошена от пръстите му, устните ѝ — подпухнали от целувките му. Присвитите ѝ очи блестяха от страстта, предназначена само за него.

— Стейси — простена той задъхан. Посегна нежно, почти благоговейно към гърдите ѝ. За миг остана неподвижен, със затворени очи, после бавно, с трескави пръсти проследи извивките на тялото ѝ.

— Толкова си красива! — най-после отвори очи и огънят в погледа, който срещна, го възпламени още повече. — Винаги съм знаел, че ще станеш красива — пое въздух. — Мечтаех да станеш.

Тогава и тя посегна към него. Искаше да го докосне, да му достави същото удоволствие, както той на нея. Бавно прокара дългите си розови нокти по гърдите му, по мускулите на раменете. Бен стоеше неподвижно и я гледаше. Сърцето му биеше оглушително. Стейси плъзна ръце под отворената му риза и я спусна на пода. После пристъпи към него и посегна към катарамата на колана. Спъна се в ризата и залитна. Гърдите ѝ се притиснаха към голата му кожа.

Нещо в него се скъса и унищожи остатъка от самообладанието му. Вместо да я задържи, той се стовари заедно с нея върху леглото. Бързо се доразсъблече. Смъкна нощницата ѝ и я захвърли нехайно на пода.

— Стейси!

Повтаряше отново и отново името ѝ, сякаш да се увери, че жената, която държеше в ръцете си, бе същата, за която бе мечтал. Ръцете му бяха навсякъде по тялото ѝ — докосваха лицето, шията и

гърдите, описваха извивките по талията и ханша ѝ, търсеха вътрешната част на бедрата ѝ, докато тя започна отново тихо да стене и се изви към него в безмълвна молба.

— Да — изрече задъхано Бен във врата ѝ. — Да. Точно сега. И аз не мога да чакам повече — легна върху нея. — Толкова дълго съм чакал — разтвори с колене бедрата ѝ. — Толкова дълго...

Стейси вече не слушаше думите. Тя чуваше само страстта в гласа му, страст толкова силна, колкото и нейната. Заби пръсти в раменете му, притегли го към себе си и стегна дългите си крака около хълбоците му. Тялото ѝ се устреми към него, подарявайки всичко, което той поиска, готово да приеме всичко, което ѝ даде.

Бен пъкна ръце под бедрата ѝ, повдигна ги още по-високо и взе това, което му се предлагаше. Взе го трескаво, както Стейси му го даде. Телата им се движеха в див, първичен ритъм под звуците на тежко, задъхано дишане и тихите стонове от удоволствие — все по-бързо и по-бързо, към кулминацията на дълго отричаната страст. Накрая тя застина, заби нокти в гърба му и се притисна с всички сили към него. Освобождението на Бен дойде миг по-късно. Тялото му се напрегна като лък и от гърдите му се изтръгна вик.

— Стейси — въздъхна той. — Стейси... — отпусна се отгоре ѝ, обви ръце около тялото ѝ и зарови лице в косата ѝ.

Дълго лежаха така — безмълвни, все още вплетени в най-близката възможна прегръдка. После Бен се изтърколи настрана, подпря се на лакът и се вгледа в зачервеното ѝ лице.

Стейси отвърна очи свенливо. Не беше сигурна какво ще съзре той в погледа ѝ... или тя в неговия. Сега, когато вече не бяха едно цяло, се почувства странно беззащитна, странно сама. Като че ли много бърз бе този преход от настоящето в миналото и пак обратно. Не успяваше да се приспособи. Всичко, всичките ѝ чувства се бяха объркали в този кратък миг — цялата любов и омраза, която някога бе изпитвала към Бен, целият гняв и обида, скръбта от смъртта на дядо ѝ и радостта, че си е отново у дома — всичко се бе смесило в едно. Трябваше ѝ време да се отдели, да разбере какво означават. Да разбере какво чувства. Изведнъж ѝ бе нужно да остане сама.

Бен лежеше до нея, наблюдаваше сенките, играещи по лицето ѝ и усещаше, че му се изплъзва. Едва се сдържа да не я грабне в прегръдките си, за да я задържи.

— Радвам се, че това се уреди — каза той, за да я върне оттам, където бе отишла.

Стейси се обърна и го погледна. Лунната светлина се процеждаше през щорите и хвърляше дълги коси сенки върху лицето му. Можеше да види ясно само устните му и не успя да разчете изражението му.

— Какво е уредено?

— Завещанието на Хенри... — несигурността в гласа му се примеси с нотка от сексуалното удовлетворение и Бен се опита да я потисне. — Утре можем да отидем до Лъбок и да се оженим.

— Да се оженим ли? — повтори тя много внимателно.

— Няма смисъл да губим време, след като вече сме решили — сви той рамене. — Ала ако толкова искаш, можем да изчакаме до следващата седмица. Марта ще подготви някакво празненство. Иначе ще е много обидена.

Погледна я, като внимаваше да не я докосне. Искаше му се да разбере какво става зад тези студени сини очи. Сега те бяха станали далечни, чужди. Не молеха за разбиране, не хвърляха гневни искри, не бяха полупритворени от страст и обещания. Само преди миг тя беше толкова открита, толкова всеотдайна, толкова приличаше на онази Стейси. А сега беше... По дяволите, не знаеше каква е сега! Не разбираше какво иска.

Но като ставаше дума за това, и Бен вече не знаеше какво иска. Женитба? Наистина ли искаше женитба, наложена от отмъстителното завещание на някакъв стар авантюрист? Или това бе старото чувство за вина, надигнало грозната си глава, защото бе направил онова, което навремето би го изпратило направо в ада? А беше ли възможно да иска да изпълни последната воля на Хенри, защото най-после бе успял да вкара в леглото Стейси — чистата, недостъпна Стейси — и сега се чувстваше задължен да се ожени за нея?

— Обаче ако ще чакаме до следващата седмица — продължи той, мъчейки се да излезе от клопката, в която сам бе влязъл, — можем да почакаме и две или три седмици — сви неспокойно рамене под въпросителния ѝ поглед. — Всеки момент трябва да се родят още две жребчета и...

Стейси рязко се изправи, обърна му гръб и посегна към халата на пода. След като постигна своето, този долен тип вече правеше планове,

помисли си възмутена, забравяйки, че и тя самата бе започнала да прави същото. За какъв се смяташе?

Стана и се облече, без да каже нито дума. Желанието да остане сама вече бе не само чувство, а необходимост. Трябваше ѝ пространство, за да помисли, да реши какво означава станалото за нея, да реши какво иска да прави сега. Дотогава нямаше намерение да дава нищо — във всички случаи не и прибързани обещания за женитба, и то на Бен.

— Какво те кара да мислиш, че ще се оженим? — попита Стейси кисело.

Той лежеше много тихо и я гледаше.

— Ти ме накара да мисля, че ще се оженим — отвърна упорито, въпреки собствените си съмнения в уместността на думите си. — Току-що.

— Ох, Бен! — засмя се тя през сила. — И ти си старомоден, като завещанието на Хенри — отиде до гардероба и извади четка за коса със сребърна дръжка. — В днешно време двама души не се женят, само защото са си легнали — яростно започна да се разресва. — Дори в Тексас.

— Ние не сме просто двама души.

— Не сме — Стейси се облегна на гардероба и скръсти ръце. — Ние сме роднини. Чичо и племенница, не помниш ли?

Той трепна, сякаш бе замахнала да го удари. Нямаше да разреши тези стари приказки отново да му създават чувство за вина.

— Не по кръв.

— Може би не — тя съвсем по френски сви рамене. — А може би да.

Ядосан, въпреки, че не знаеше защо, Бен седна и взе джинсите си.

— Ти вярваш на тези глупости не повече от мен — процеди през зъби, чудейки се защо не се възползва от възможността за отстъпление, която му предлагаше Стейси. Или защо да ѝ каже истината, както Марта я беше казала на него преди единадесет години. — Хенри не би написал такова завещание, ако бяхме кръвно свързани.

— Не би ли? — вдигна вежди тя.

Той се изправи, закопча джинсите си и се обърна към нея с ръце на кръста.

— Много добре знаеш, че не би направил такова нещо!

— Не, не знам! — Стейси отвърна на гневния му поглед. — Нямам и най-малка представа какво би направил или не Хенри. Не съм го виждала единадесет години, забрави ли? От това, което знам, разбирам само, че може да е бил изкуфял.

Бен пристъпи заплашително към нея. Тя вирна предизвикателно глава.

— Съдейки по завещанието, мога да кажа, че определено е бил изкуфял или поне е бил на път!

Говореха с напрегнат, гневен шепот, защото и двамата добре разбираха, че трябва да запазят в тайна както спора си, така и онова, което бяха направили преди това.

— Стейси, предупреждавам те!

Хвана я за рамото и леко я разтърси, чудейки се за какво точно я предупреждава.

Тя вдигна още по-високо глава, надменна като оскърбена кралица.

— Не ме плаши, каубой! — дори не обърна внимание на ръката му върху рамото си. — С нищо не можеш да ме уплашиш.

Той я раздруса отново.

— Би трябвало да те натупам!

— И пак няма да получиш това, което искаш.

— И какво е то?

— Да се съглася със завещанието на Хенри... — случилото се между тях бе забравено. — И да получиш пълно право за собственост върху ранчото, без да платиш нищо. Знам, че точно това искаш и затова... — леко заекна. — Затова ме вкара в леглото си. Мислеше си, че ще си лежа кротко и ще се съглася с всичко, така ли? Е, няма!

— По дяволите, Стейси, това... — Бен размаха объркан ръце към разхвърляното легло. — Това не е заради завещанието на Хенри.

— Така ли? Заради какво тогава?

Добър въпрос, помисли си той. Заради какво наистина?

— Ох, не знам. Заради нашата близост? Заради споделената скръб? Заради нуждата да се уверим, че животът продължава въпреки загубата? От любопитство как би било след толкова години? — прекара ръка през косата си. — Откъде, по дяволите, да знам?

— Какво ще кажеш за алчност? — предложи му тя.

— Алчност ли? — знаеше, че бе изпитвал... глад. Ала алчност? Дали тя мислеше, че е бил алчен любовник?

— Да, алчност. Към всичко, което е имал Хенри. Но ти няма да го получиш, Бен, защото каквото и да правиш, дали ще ме прелъстяваш, или ще ме биеш, аз ще се боря с теб. И ще спечеля, ще се убедя. Аз не съм някое от твоите сладки тексаски момиченца. Аз съм...

— Сладка?! — изсумтя той. — Кога си била сладка?

— Пораснала — продължи Стейси, без да обръща внимание на сарказма му, — и нямам намерение да се кланям като глупава южняшка кукличка на шефа Оукс — заби пръст в гърдите му. — Аз не приемам заповеди от никого, Бен. Вече не.

Той стисна заби. Как бяха успели да стигнат от страстните прегръдки в леглото до не по-малко страстния скандал? И защо, по дяволите, това толкова го възбуждаше?

— Станала си като истинска вещица, докато си била в чужбина — заключи Бен накрая, само защото искаше да каже още нещо.

— И за това трябва да благодаря на теб, нали?

Той вдигна ръка, като че да я сложи отново на рамото ѝ, ала вместо това изръмжа и се обърна.

Наведе се, взе обувките и останалите си дрехи от пода. На вратата се спря:

— Няма да победиш.

— Ще видим.

Като че ли всички чувства излетяха от стаята заедно с него. Тя се облегна уморено на гардероба. Ето, вече бе сама, както искаше, но все още нещо не бе наред. Чувстваше се предадена и изоставена, точно както преди години, когато я изпратиха в Париж. По страните ѝ се затъркаляха сълзи. О, Бен, помисли Стейси. Как можеш да постъпваш така с мен? И как можах да ти позволя да... Как ли трябваше да се нарече онова, което се случи между тях? Със сигурност не любов. Да направиш онова, което направи? Защото не можеше да излъже дори себе си — тя му го позволи. Позволи го. Дори го подканваше, когато ѝ се струваше, че той се бави. Бен не използва насилие. Всъщност, изглежда и двамата бяха действали под силата на един импулс. Същият, който ги хвърли в леглото. Същият, който после ги накара да се карат така свирепо.

Стейси въздъхна, прекося стаята и седна на още топлото легло. Може би и двамата бяха под натиска на спомена за една далечна нощ. Може би най-после бяха изживели нещо, което е трябвало да бъде изживяно и после забравено.

Решително изправи гръб и изтри сълзите си. Достатъчно сълзи бе проляла вече и за дядо си, и за себе си, и за Бен. Сега щеше да се бори с Бен за ранчото. Ако се наложи, щеше се бори и с Пийт, и с Марта. Това бе нейно право. В края на краищата, тя бе единствената кръвна родственица на Хенри, на „Железния“ Оукс. А това все още значеше нещо.

Тръсна глава, стана и се запъти надолу по стълбите към кабинета на дядо си. Още не се бе обадила на Андре и не бе попитала за името на някой добър адвокат.

ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин Стейси се събуди недоспала и с подпухнали очи. Полежа малко, загледана в тавана, чудейки се дали си струва да стане.

Андре беше много услужлив, когато му се обади снощи. Даде ѝ името на един адвокат от Далас, Лайл Хигинс, който му уреждаше някои въпроси, докато Едуард учел в Тексас. Каза, че винаги е бил много доволен от резултатите.

— Много ни липсваш, шери — завърши той. — Едуард не знае къде му е главата. Вече успя да загуби договора с Жордан, а твоите прекрасни папки са в безпорядък.

Стейси се засмя любезно и му каза къде има още един екземпляр от загубения договор.

— Кога си идваш, шери? — попита Андре и тя почувства как в гърлото ѝ се надига буца. Едва я преглътна. Достатъчно бе плакала, нали?

— Не знам. Завещанието на дядо ми е много сложно. Няма да е веднага и може би... — замълча. Нямаше „може би“. Вече бе решила и нямаше да е честно към Андре да не му го съобщи веднага, а да го кара да чака два или три месеца. Пое дълбоко въздух. — Андре, извинявай. Не знам как иначе да ти го кажа. Но аз няма да се върна. Аз...

— Няма да се върнеш?! Ама защо? Имаме нужда от теб тук и ти си... Като член на семейството за нас... За мен, шери — саудитският му акцент се беше засилил, както винаги, когато бе развълнуван. — Защо няма да се върнеш?

— О, Андре, благодаря ти за тези думи! Не знаеш колко ми трябваше сега някой да ми каже, че съм част от неговото семейство — изведнъж се чу да му разказва всички подробности от завещанието, за сцената след погребението, за болестта на дядо си. Всъщност за всичко, освен за онова, което се бе случило между нея и Бен.

— И ти ще се омъжиш за този твой чичо? — попита той, очевидно възмутен.

— Не, разбира се. Ала ще се боря с него за своята половина от ранчото.

— И никога няма да се върнеш в Париж? Никога?

Щеше ли да се върне в Париж? Когато се пребореше с Бен и го победеше, щеше ли още да иска да живее тук? С Бен? Дори да не бяха женени?

Да, помисли си Стейси изненадана. Нейният дом бе тук.

— Моят дом е тук, Андре — каза тихо, но твърдо.

И беше вярно, помисли тя на следващата сутрин в разхвърляното легло. Въпреки всичко тук бе нейният дом, тук се чувстваше най-щастлива. Не можеше да го обясни дори на себе си, просто беше така. Трябваше да приеме, че тук, в момичешката ѝ стая с масивните мебели и жълтите стени бе много по-щастлива, отколкото изобщо бе била някога в свръхмодерния си и свръхелегантен парижки апартамент.

Както лежеше, чу захлопването на кухненската врата, тропането на тежки обувки и носовия тексаски говор на чичо Пийт. После по-мекия и мелодичен глас на човек, чийто майчин език бе испанският. Отнякъде се раздаде вик и обувките се отдалечиха към конюшните. В настъпилата тишина се чу шляпането на ръцете на Марта, която правеше домашни понички. Този звук събуди хиляди приятни детски спомени и още повече затвърди решението, взето снощи, след като бе преминала страстта.

Какаото и да я очакваше — дори Бен — Стейси беше тук и тук оставаше!

Ала първо трябваше да се срещне с адвоката.

Тръгна боса по голия дъсчен под към банята. Навремето там бе килерът. Дядо ѝ го преустрои, когато тя стана на дванадесет, защото според него едно младо момиче имаше нужда да не го безпокоят. Разреша ѝ да избере цветовете и сега мъничката баня бе облицована с яркосини плочки и тапети на жълти цветя. Нищо не бе променено, включително пурпурно розовата хавлия, окачена зад вратата.

— Какъв ужасен вкус съм имала! — възкликна Стейси на глас, облече хавлията и се намръщи на отражението си в огледалото. С тъга си спомни за стилния, чудесен кашмирнен халат в парижкия ѝ апартамент. Усмихна се и реши, че някои неща трябва да бъдат препратени тук много скоро.

Усмивката ѝ угасна така внезапно, както се бе появила, защото забеляза тъмен белег на врата си. Дръпна ревера на хавлията, за да го огледа по-добре. Бе малък, не по-голям от монета, точно там, където се срещаха вратът и рамото ѝ. Имаше и втори по-блед, на извивката на гърдата ѝ. Несъмнено бе, че това бяха следи от мъжка страст.

Да го вземат дяволите, яростно изруга наум, забравяйки, че сигурно и тя бе оставила подобни следи по него. Снощи като че ли и двамата бяха невъздържани и нетърпеливи.

Дълго се гледа, без да може да откъсне очи от свидетелствата за притежание, после сърдито се загърна в халата. Но те още се виждаха, сякаш да ѝ напомнят колко глупава бе била.

Бързо довърши сутрешния си тоалет. Сви още влажната си коса в стегнат кок и си сложи повече грим от обикновеното, за да скрие сенките под очите си и любовното ухапване — не, поправи се Стейси, страстното ухапване — на врата си. След това се върна в стаята и застана с необичайна за нея нерешителност пред гардероба. Модните дрехи, приготвени за делово пътуване във Франция, съвсем не подхождаха за едно тексаско ранчо. Най-последно избра семпъл бежов панталон и копирена блуза в същия цвят. Просна ги на леглото и отвори чекмеджето, където вчера Марта бе прибрала бельото ѝ.

Ахна от изненада. Тук лежах старателно сгънати момичешките ѝ дрехи, поръсени със сушена лавандула и рози. Памучни ризи и пуловери в ярки цветове, носени от някогашната Стейси. Избелели джинси, толкова модни днес, колкото са били винаги.

— Благословена да си, Марта — каза тя на глас и взе един чифт джинси.

За единадесет години не бе наедрияла много. Джинсите ѝ бяха тесни, както и навремето, ала за щастие ѝ ставаха. Опита и една от старите си каубойски ризи, но не можа да я закопчае и облече отново бежовата блуза. Автоматично сложи малките си златни обици. Не успя да намери стари обувки, а тези от змийска кожа изглеждаха най-меко казано странно заедно с джинсите. Застана боса пред огледалото.

Реши, че като за годините си не бе зле. Дори изобщо не бе зле. Вдигна яката на блузата, за да прикрие по-добре белега. Сви по френски рамене и кимна на отражението си, като че му каза: „Бива си те!“.

Слезе безшумно по стълбите и се обади по телефона. Щом само спомена името на Андре, Лайл Хигинс просто нямаше търпение да ѝ помогне. Уговориха се за след два дни. После позвъни на аерогарата и си запази билет до Далас. След като уреди всичко, вече можеше да отиде в кухнята, откъдето се носеше съблазнителна миризма.

— Добро утро, Марта... — не си направи труда да се огледа за Бен. Помнеше, че той излиза преди изгрев-слънце и бе сигурна, че бе запазил този си навик.

— А, добър ден, чедо — отзова се Марта, без да спира работата си. — Добре ли спа? И сега искаш закуска?

— Не, благодаря, не искам да закузвам — запъти се към печката. — Само кафе.

Скоро се озова в края на масата с чаша в ръка, докато Марта щастливо режеше хляб и вадеше прясно жълто масло и домашно сладко от праскови.

— Бенито... — започна неуверено Марта и остави чиниите пред нея. — Той ми каза, че знаеш за болестта на сенъор Хенри.

— Да — каза тихо Стейси, забила поглед в чашата.

— Каза ми снощи, когато се върна от конюшната. Това много ме потресе — вдигна очи. Не си ми писала — добави тя, опитвайки се да не звучи като обвинение.

— Не съм — призна тъжно икономката. — За мой срам, не съм. Ала сенъор Хенри, той не искаше да знаеш.

— Аз имах право да знам — настоя Стейси. — Той беше мой дядо и аз имах право да се върна и... Ох, не знам... — махна с ръка объркано. — Но щях да направя нещо. Каквото и да е — замълча. Нямаше смисъл да обвинява. Стореното бе сторено, пък и бе сигурна, че Марта не бе пазила тайната по свое желание.

— Да, трябваше да ти се каже — съгласи се Марта и я погали по главата, както се гали малко дете. — Такъв горд човек беше дядо ти. Не искаше да го видиш какъв е станал, чедо, а да го помниш какъвто е бил. Голям, силен — вдигна главата ѝ към себе си. — Можеш ли да разбереш това, чедо, и да му простиш?

Стейси обви ръце около нея и силно я прегърна.

— Разбирам — усети, че говори истината. Хенри наистина бе горд човек, а тя добре разбираше гордостта. Прекалено добре. — Благодаря ти.

— Ами! — Марта се освободи от прегръдката ѝ, смутена както винаги от всяка проява на внимание.

— Яж си филийките, преди да са изстинали — заповяда начумерено и се обърна към печката.

Стейси се засмя и изяде една хапка, колкото да ѝ достави удоволствие. Мотаеше се с второто парче, когато вратата се отвори и влезе Бен. Изведнъж ѝ се стори, че голямата кухня се смали. Никой не каза нищо, дори Марта. Той се спря на прага, за да свикне с полумрака, после се раздвижи и тропането на ботушите му разруши магията.

— Има ли още кафе? — попита Бен бързо, обърна един стол и го възседна. Хвърли шапката си на масата и прокара пръсти през разрошената си коса. Сините му очи оценяващо зашариха по Стейси.

Тя проследи погледа му и нервно придърпа яката на ризата поплътно около врата си.

— Да — отговори Марта на неговия въпрос, донесе чашата до масата, ала не я остави. — Не си си събул обувките. Сутринта мих пода, а ти сега го цапаш.

Той погледна към краката си.

— Вярно. Извинявай — усмихна се широко. — Забравих.

— Ами! Забравил си! — сгълча го тя гальовно и остави чашата пред него. — Винаги забравяш — продължи да мърмори на испански.

— Знам, извинявай — Бей обхвана с две ръце облегалката на стола и я погледна закачливо. — Ще ми простиш ли?

Марта вдигна театрално пълничките си ръце и уж възмутено се обърна. Но се усмихваше. Той протегна ръка и дръпна връзката на престилката ѝ.

— Стига, Бенито! Като бебе си! — тя го плесна и с всички сили се опита да изглежда строга, ала безуспешно. Накрая се спаси с бягство в своето убежище до печката.

Стейси наблюдаваше тази игра изпод вежди, преструвайки се, че се интересува само от нежеланата филийка в чинията си. Никога не бе виждала Бен да се държи така — да се смее, да показва открито симпатията си към Марта. Кога ли двамата бяха станали толкова близки? А може и винаги да са били, но тя да не бе забелязвала, защото както повечето девойки се бе интересувала само от себе си?

— Не спа ли добре? — изтръгна я от мислите ѝ Бен.

Стейси вдигна стреснато очи и със закъснение разбра, че той пита нея, а не Марта.

— Изглеждаш уморена — продължи Бен и я огледа, сякаш виждаше тъмните кръгове под грима и белега на врата ѝ. Усмихна ѝ се.

Доволна, многозначителна усмивка, помисли тя. Как ѝ се искаше да я изтрие от красивото му лице! Поизправи се и надигна чашата с вече изстиналото кафе. Цялото ѝ поведение трябваше да говори, че няма и най-малка представа за какво я пита, а и да знае, никак не я интересува.

— Спах много добре, благодаря.

— Това е хубаво — похвали я той, ала очите му святкаха закачливо. Не се предаваше толкова лесно. — Значи си готова за езда — думите му се изплъзнаха преди да успее да ги спре. Всъщност нямаше намерение да я кани на езда, нали?

— За езда ли? — Стейси остави чашката, но без да я пуска от ръката си. От години не бе яздила. Така ѝ се искаше! Обаче не с Бен, не! — Не точно сега, благодаря — отговори тя, трескаво търсейки някакво оправдание. Ако бяха само двамата, нямаше да има нужда от това, просто щеше да откаже. Ала Марта ги слушаше внимателно. — Още не съм си довършила закуската.

— Ще ти помогна — Бен се протегна и си взе една филийка от чинията ѝ. Захапа я. На Стейси ѝ се стори, че захапва нея. — И без това не искаш повече, нали?

— Нямам обувки — каза тя и протегна босия си крак. — Намерих тези стари джинси в едно чекмедже, но...

— Май си ги спомням — прекъсна я той и очите му се плъзнаха одобрително по дългото стройно бедро. Стейси скри припряно крака си под масата. Да го вземат дяволите! Нямаше да му позволи да я смути.

— Запазила съм ти и обувките, чедо — говореше в същото време Марта. — В пералнята са — погледна изразително към Бен: — Където трябва да стоят и твоите.

— Ще се постарая да запомня — усмихна ѝ се той и отново се обърна към Стейси. — Друга извинения? — сам се чудеше защо толкова настоява. Последното, което искаше, бе да остане отново насаме с нея. Освен ако...

Стейси го погледна с предизвикателно блеснали очи. Ето защо настояваше, реши Бен. Само за да я види как пламва.

— Защо трябва да яздя с теб?

Той сви рамене.

— Мислех, че искаш да видиш промените в твоето наследство — подсмихна се хитро. — Ала ако не искаш, то си е твоя работа — изправи се и тръгна към вратата. — Благодаря за кафето, Марта — спря на прага. — Между другото, ще имаме шест души за вечеря. Това ще те затрудни ли?

— Ами! Където трима, там и шест — Марта се усмихна и му махна да излиза. — Но да те няма в кухнята ми, за да мога да работя.

Бен се засмя и бутна вратата, без да каже нито дума повече на Стейси. Тя скочи, като едва не събори стола си и се втурна след него.

— Чакай!

Напечените от слънцето плочки изгориха босите ѝ крака и Стейси изтича покрай него към сенчестата пералня. Ала преди да стигне, усети как две ръце я вдигат и се озова до гърдите на Бен. Инстинктивно обхвана врата му с ръце.

Той стоеше неподвижно и я гледаше. Тя отвърна на погледа му, хипнотизирана от блясъка на очите му. Бе толкова близко, че виждаше веселите бръчици в ъглите им, малкия белег от някаква бодлива тел, ако правилно си спомняше, точно под веждата му. Този белег го правеше някак уязвим и странно чувствителен. Невероятно. Уязвимост и чувствителност бяха две качества, които никога не бе свързвала с него. Сега, когато ги съзря, се почувства неудобно и... виновна. Извърна очи.

Ръцете му неволно я притиснаха по-силно. Какво гледаше Стейси? Какво виждаше с тези нейни студени очи? И защо, по дяволите, се намръщи и отклони поглед, сякаш не ѝ хареса онова, което видя?

Погледът ѝ се върна към него, преди да бе успял да я попита.

— Бен... — започна тя нерешително.

— Помня, че навремето няколко горещи плочки не бяха достатъчни да те накарат да тичаш за обувките си — очите му уловиха нейните. Устните му бяха на сантиметри от нея. Стейси чувстваше силния му бавен пулс под ръката си, обгърнала врата му. — Заприличала си на цвете в саксия.

Думите му прозвучаха като ласка. Сега ще ме целуне, помисли тя. И, о, Господи, как ѝ се искаше да го направи! Тава я ужаси. Ако я целунеше, бе загубена.

— Пусни ме! — отблъсна се от гърдите му. — Пусни ме, Бен!

Той кимна и я остави на земята. Стейси сякаш прелетя до пералнята, но този път подгонена не от топлината на плочките, а от топлината на очите му. Чувстваше как те изгарят гърба ѝ.

Бързо грабна първия познат чифт обувки и ги нахлузи на бос крак, въпреки че знаеше как ще плати по-късно за това си безразсъдство. Излезе отново навън. Не искаше Бен да влезе след нея в пералнята — бе прекалено малка и тъмна. Не го искаше толкова близо.

Ала Бен не идваше след нея. И той не искаше да е близо до нея. Ами, не искам, помисли Бен яростно и се обърна към голямата желязна порта. Искаше да е близо, дори още повече. Блъсна портата и се запъти към конюшните.

Стейси остана за миг на вратата, загледана как дългите му мускулести крака бързо го отнасят далеч от нея. После се затича след него — както когато бе малка, помисли тя с горчивина. И тогава Бен бързаше напред, а Стейси се влачеше с надежда подире му. Докато стана на петнадесет и реши тя да бяга отпред. Само дето той не я гонеше.

Конюшната бе само на около стотина метра от къщата, но от жегата и бързането Стейси плувна в пот. Докато стигнат, копринената блуза се залепи на гърба ѝ. Тя изтри с ръкав челото си, влезе в прохладната тъмнина ѝ едва не се блъсна в Бен.

— Райли — извика той. — Тук ли си още?

— Да, шефе — чу се приглушен отговор и иззад ъгъла на един от боксовете се появи слаб червенокос мъж с младолико луничаво лице.

— Проверяхах Самотна звезда и малкото — обясни той. — Тя е родила най-готината кобилка, която... — забеляза Стейси и млъкна. — Е, може и да не е най-готината — поправи се мъжът. — И ти си готина кобилка. Много готина.

— Това е Стейси Ричардс, внучката на Хенри — съобщи Бен сухо и я хвана за ръката, за да я вмъкне на тъмно. — За теб е госпожица Ричардс. Ромео Райли Дъгин — представи го той на Стейси. — Нашият ветеринарен лекар.

Червенокосият се усмихна широко и ѝ протегна голямата си кокалеста ръка.

— Ного мий приятно, госпоице Ричърз — провлече той нарочно и ѝ намигна. — Верно, шъ знайте.

Стейси измъкна ръката си от Бен, подаде му я и отвърна на усмивката, очарована от откровеното му флиртуване. Никой не можеше да флиртува както един тексаски каубой — весело и недвусмислено.

— Моля, наричайте ме Стейси.

Райли стоеше, без да пуска ръката ѝ и я гледаше с открито възхищение.

— Тъхъ, може ли да си взема ръката? — засмя се тя.

— Да, Райли, веднага върни на дамата ръката ѝ — отсеке Бен.

Райли изпусна ръката ѝ като горещ кестен и отстъпи крачка назад под намръщения поглед на Бен.

— Да, шефе — отново намигна на Стейси. — Да, шефе, не ща да пипам чуждо. Никога, шефе.

Бен изсумтя с отвращение и тръгна към клетката, от която бе излязъл Райли. Стейси се подсмихна. Райли се ухили и отново ѝ намигна.

Бен ги погледна през рамо, сякаш бяха ученици, които си разменят бележки зад гърба на учителя.

— Идваш ли? — подкани я свадливо. Кой знае защо се чувстваше като глупак.

Усмивката ѝ угасна. Ако не го познавах, щях да реша, че ревнува, помисли тя и тръгна след него.

Обаче го познаваше. Това, което демонстрираше Бен, беше чиста проба чувство за собственост, сякаш тя бе... кон, или петролна сонда, или каквото и да било друго, което притежава. Явно след снощи бе решил, че му е в кърпа вързана, въпреки че му го каза и въпреки скандала след това. Е, щеше да види той!

— Как са тази сутрин? — попита Бен и отвори вратата на бокса.

— Много добре, шефе — отвърна младият ветеринар и влезе след него.

— Ах, каква прелест! — възкликна Стейси. В бокса имаше мъхесто малко конче. То още нямаше и един ден, ала вече стоеше неуверено на дългите си тънки крачета и сучеше лакомо.

— Красавица — съгласи се Бен и с любов потупа черното гръбче на малкото. Майка му изцвили и той вдигна ръка към нея: — Добро момиче, хубаво се справи — погали копринената ѝ козина и тръгна да я обикаля, за да види дали се възстановява достатъчно бързо след раждането. — Бащата е Черно злато — съобщи той на Стейси иззад гърба на кобилата.

Стейси го погледна с неразбиране.

— Черно злато — обясни Райли. — От конезавода на Карл Пийбъди — сякаш това обясняваше всичко. — Печелеше всички състезания, докато не се нарани — потупа новороденото. — Тази млада дама ще стане шампион.

Стейси протегна ръка да погали кончето.

— Как можете да знаете още отсега?

— Заради родословието — той сложи ръка върху нейната. — С майка Самотна звезда и татко Черно злато... — стисна леко пръстите ѝ — не би посмяла да е нещо друго, освен шампион.

Тя се усмихна и измъкна ръката си, без да каже нищо, но той я разбра.

— Може пък да се окаже с четири леви крака.

Райли я погледна възмутено, пъкна ръце в задните джобове на джинсите си и отстъпи крачка назад.

— Не би посмя...

— Ако искаш да яздиш, да тръгваме — процеди Бен през зъби. — Райли, би ли оседлал Клепоушко за госпожица Ричардс? — гласът му бе подчертано любезен, ала това бе несъмнено заповед. Райли изглеждаше изненадан, но само за миг.

— Готово, шефе.

На Стейси ѝ се стори, че оседлаването на коне не се включваше в обичайните служебни задължения на ветеринаря, ала не каза нищо. Бен профуча край нея, без да я погледне. Тя вдигна очи към Райли с недоумение.

— От ревност и най-умният се побърква — усмихна ѝ се той.

— Не — поклати глава Стейси. — Той не рев...

— Ще яздиш ли, или не? — изкрещя Бен.

— Не бил ревнив, а? Едва не ви повярвах.

Бен ревнив? Интересно, но тя вече бе решила, че случаят не е такъв. Ревността и чувството за собственост бяха съвсем различни

неща.

— Стейси, по дяволите, идваш ли?

— По-добре вървете, преди да ме е набил с камшика —
посъветва я Райли и още по-широко се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му.

— Стейси!!!

СЕДМА ГЛАВА

Цели двадесет минути яздиха в неловко мълчание — Стейси на жълтеникав скопен кон, Бен на едра кестенява кобила.

Само поскърцването на кожените седла и приглушеното тропане на копитата по сухата земя нарушаваха тишината.

Слънцето яростно напипаше голата глава на Стейси. По гърба ѝ се стичаха струйки пот, а с вътрешната страна на бедрата си вече усещаше, че е била твърде дълго на седлото. Но всичко дотук бе поносимо, дори приятно. Притеснявах я най-вече косите погледи на Бен. Какво ли замисляше сега?

Съдейки по намръщаното му лице, на някого лошо му се пишеше. Сигурно на мен, реши тя кисело. В такъв случай изобщо нямаше желание да чуе каквото и да има да ѝ каже. И все пак, ако никой от тях не обелеше ни дума, ги чакаше ужасно дълга езда.

— Няма да разреши да флиртуваш с работниците — обади се той неочаквано.

— Какво? — Стейси се обърна стресната към него. Не че не го чу, просто не повярва на ушите си.

— Много добре ме чу — погледна я намръщено. — Няма да разреши да флиртуваш с работниците — повтори Бен. — Този път не.

— Този път не? — изражението ѝ за миг се смени от озадачено, през невярващо до възмутено. Надигна се на седлото, готова за битка. — Не съм флиртувала с никой от скъпоценните ти работници — заяви студено. Закле се наум да не изпуска нервите си, още повече, че той очевидно целеше точно това. — Първо, не съм срещнала човек, с когото да флиртувам. И второ... — замълча, защото изведнъж в главата ѝ изплува една фраза: „От ревност и най-разумният мъж може да се побърка.“ — Да не би... — усмихна се, искрено развеселена. — Да не би да имаш предвид Райли? — Бен я погледна начумерено, от което усмивката ѝ стана още по-широка. — Господи, ти наистина имаш предвид Райли! Не мога да повярвам. Шефът на ранчото ревнува от един луничав хлапак, ветеринар!

— Ревността няма нищо общо с това — Бен заби очи в главата на коня, за да избяга от подигравателния ѝ поглед и от засилващото се чувство, че е глупак. Усети как ушите му почервеняват. — Просто не искам да даваш повод за приказки.

Усмивката ѝ угасна.

— Повод за приказки? — всъщност знаеше за какво намеква той. Съседите вече обсъждаха дългото ѝ отсъствие, неочакваното ѝ завръщане и предполагаемата причина за това. Разбира се, най-малко искаше да налива масло в огъня и ако Бен мислеше...

— Искам да го прекратиш — нареди той. — Сега, преди още да е започнало. Ясно ли е?

— Ти искаш да го прекратя? — повтори тя, ядосана от властния му тон. Сигурно би могла да се съгласи с една разумна молба, ала не можеше да приема заповеди. — И кой е питал за твоето мнение? С кого флиртувам, ако изобщо флиртувам, не е твоя работа. За което в случая изобщо не става дума, защото не съм флиртувала с Райли. Запознахме се, стиснахме си ръцете... Кажи ми... — от сарказма френският ѝ акцент се чувстваше по-силно. — Кога според теб се е състоял този флирт?

— Започнал е, когато си се обличала сутринта. Когато си сложила тази блузка, която прилепва към всяка извивка на тялото ти. И когато си се наклепала като някоя стриптийзърка от Лас Вегас.

— Стриптизърка от Лас Вегас!

— И тези джинси... — продължи Бен, сякаш не бе забелязал гнева ѝ. — Да ги беше нарисувала, нямаше да изглеждат толкова тесни. Това си е направо покана към всеки мъж, който те погледне.

— Покана за какво? — несъзнателно опъна юздите и конят изпръхтя и тръсна глава.

— В Париж може да е прието да изглеждаш като уличница — знаеше, че става смешен, знаеше, че я обижда. Но не можеше да се спре. — Трябва обаче да помниш, че тук, в Тексас, държим жените ни да са облечени като дами.

Стейси сви юмруци.

За какъв, по дяволите, се мислиш, Бен Оукс? Специалист по модата? Как можеш да ме обиждаш така? — опасно присвитите ѝ очи хвърляха искри. — Как се осмеляваш да ми говориш така?!

С пълното съзнание, че ще я вбеси още повече, с желанието да я вбеси, той сви рамене:

— Осмелявам се, защото сега аз съм шефът тук. Осмелявам се, защото живееш в моята къща. В моето ранчо — добави Бен, за да я довърши. — А докато си тук, ще живееш по моите правила. Ясно ли ти е?

— Твоята къща! — Конят затанцува неспокойно под нея, ала тя не го забеляза. — Твоето ранчо!

Той протегна облечената си в ръкавица ръка и хвана повода.

— Да, моето ранчо. Дали ще се омъжиш за мен или не, то все едно ще е моето ранчо. Запомни това.

Стейси дълго го гледа, опитвайки се отчаяно да овладее кипящите в нея чувства. Но това се оказа невъзможно. Единадесет години самообладание се взривиха и тя с крясък се хвърли върху него и се стовари направо в скута му.

Бен се оказа напълно неподготвен за нейната атака. Вдигна едната си ръка да се предпази, а с другата инстинктивно я хвана да не падне. Конят му, уплашен от неочакваното допълнително тегло и от беснеещата дива котка на гърба си, се изправи на задните си крака, за да те освободи от нежелания товар. Бен дръпна юздите в напразен опит да овладее изпадналото в ужас животно.

— Твоето ранчо! — крещеше Стейси и яростно блъскаше с юмруци по главата и раменете му. Широкополата му шапка отхвърча настрана. — Това не е твоето ранчо, чуваш ли! — Сграбчи с една ръка косата му и задърпа. Видя как той премигва и затегли по-силно, жадуваща да чуе вик на болка. — Това никога няма да бъде твоето ранчо!

— Стейси, успокой се! — Бен усети, че тя се изплъзва от ръката му. — Ще паднеш.

Вместо отговор Стейси впи и двете си ръце в косата му и заби коляно в бедрото му, опитвайки се да заеме по-добра позиция.

— По дяволите, Стейси! — той пусна юздите и посегна да я хване за китките. Конят се изправи на задните си крака и този път ги хвърли и двамата на земята. Бен се извъртя, падна по гръб и пое тялото ѝ върху себе си. След това, без да я пуска, се изтърколи далеч от танцуващите копита на уплашеното животно.

Стейси изглежда не забеляза падането и едва избягнатата опасност от конските подкови. Обзета от изгарящото желание да го нарани по някакъв начин, тя се надигна на колене. Бен лежеше неподвижно, зашеметен от падането, кръстосал ръце пред лицето си. Един от ударите на Стейси попадна в челюстта му. Той изръмжа от болка, надигна се, преобърна се и я затисна под себе си. Хвана и задържа китките ѝ от двете страни на главата така, че тя не можеше да мърда.

Ала това не я успокои. Стейси се заизвива бясно, за да се освободи и продължи да крещи оскърбления. Краката ѝ ритяха безцелно във въздуха, но не успяваха да го достигнат. Вбесена от безсилието си, тя си отмъсти по единствено възможния начин — захапа до кръв рамото му. Бен се дръпна бързо.

— По дяволите, Стейси, стига!

Тя изфуча като хваната натясно котка и вдигна глава, за да забие отново зъбите си.

Той издърпа ръцете ѝ над главата, хвана ги с едната и натисна брадичката ѝ с другата си ръка.

— Престани! — заповяда Бен. Знаеше, че причината за всичко това бе той и че вероятно заслужаваше да му се отпори парче кожа. Обаче ако продължаваше така, Стейси щеше или да се нарани, или да го принуди той да я нарани. — Престани! Веднага! — изрева в лицето ѝ.

Тя притихна, ала го изгледа предизвикателно. Сините ѝ очи блестяха от яд. Страните ѝ бяха поруменели от напрежение и гняв. Дишаше тежко, почти се задъхваше, а полуотворените ѝ устни откриваха малките ѝ равни зъби.

— Същата стара Стейси — отбеляза Бен със странно чувство на задоволство. Затова ли я бе предизвиквал така безмилостно? За да види колко от старата Стейси бе останало под лъскавата фасада на новата?

— Същият стар Бен — изсъска тя, мъчейки се да измъкне брадичката си от желязната му хватка.

Той я пусна, но погледът му се премести по-надолу, към бясно пулсиращата вена под нежната бяла кожа на врата ѝ. Още по-надолу, към бързо повдигащите се гърди, подчертани от плътно прилепналата мокра копринена блуза. Две копчета се бяха скъсали по време на борбата и се виждаше ръба на светлорозов сутиен.

— Сега поне носиш сутиен — измърмори Бен, приковал като хипнотизиран поглед към отворената блуза. Снощи бе опитал от вкуса на тази кожа. Без да мисли, наведе глава, за да опита отново.

Стейси заби пети в земята и с всички сили се изви, мъчейки се да го отхвърли от себе си. Ала успя само да изложи тялото си още повече пред погледа му.

— Спокойно, спокойно — забеляза той тихо и вдигна очи да я погледне. Внезапно се намръщи и докосна с твърдите си пръсти малкия белег на врата ѝ. Вдигна ръка до устата си, смъкна със зъби ръкавицата и я хвърли настрана. После много внимателно постави пръст върху белега, сякаш за да усети големината или формата му.

Стейси лежеше вдървено под него, задъхваща се от гняв и напрежение, твърдо решена да не позволи предателство от страна на тялото си, омекнало от неочаквано нежното му докосване и загрижеността в очите му.

— Недей — процеди тя през зъби. Очите ѝ хвърляха искри от безсилна злоба към наведената му глава. — Не ме докосвай.

Бен не ѝ обърна внимание. Бавно разтвори копирената ѝ блуза и откри и другия белег. Погледна я. Очите му бяха пълни с чувство за вина и със странно собственически, почти триумфален блясък.

— Аз ли съм направил това? — пръстът му погали леко доказателството за споделена страст.

— Ти!

— Извинявай... — наистина съжаляваше, че я бе наранил, ала не и че тя носеше следи от действията му. — Не съм искал.

— Но все едно си го направил — обвини го Стейси, въпреки че снощи не бе усетила болката. Тогава и тя бе толкова погълната от страстта, че сега едва ли можеше да каже кога бе успял да ѝ остави тези белези. Ала не можеше да му го признае. В момента не бе в състояние да го признае и пред себе си.

Опита се да изрази в погледа си отвращение и омраза, но вместо това се получи само болка, объркване и някакво друго, по-сладко чувство, което не можеше да назове. Бен реагира подсъзнателно. Докосването му стана още по-леко и галещо. Против волята си Стейси почувства, че гневът я напуска, сякаш се оттича в горещата суха земя под гърба ѝ. Не трябваше да допуска това. Гневът бе всичко, с което можеше да се защити.

— Извинявай, мила моя... — той наведе глава и леко притисна устни към белега на врата ѝ. — Кълна се, не съм искал да те нараня — главата му се спусна по-надолу, за да целуне червеното петънце на гърдата ѝ. — Никога не съм искал да те нараня. Никога.

Нещо в нея се скъса. Нещо, което се бе свило дълбоко в гърдите ѝ, се отпусна. Юмруците ѝ се разтвориха, скованото ѝ тяло омекна. Упоритото ѝ непокорно съзнание избута всичките му омразни думи и действия някъде на заден план, за да мисли за тях друг път, когато слабото ѝ тяло не крещи толкова силно какво иска.

Не бе възможно да се бори едновременно и с него, и със себе си, помисли тя отчаяна. Дори вече не искаше да се бори с него — нито сега, нито когато и да било. Ала нямаше да му се даде лесно. Ако я искаше, трябваше да я вземе. В буквалния смисъл.

Бен почувства промяната в нея почти веднага. Вдигна глава от уханието на косата ѝ и я погледна въпросително. Очите ѝ, попритворени срещу слънцето, сякаш съобщаваха за капитулацията ѝ. Той внимателно пусна китките ѝ, като се страхуваше, че отново ще скочи върху него. Но ръцете ѝ лежаха там, където ги бе държал, хвърлени над главата ѝ, с отворени длани, като нежни, беззащитни цветя. Бавно се отмести, опря се на лакът и се загледа в неподвижното ѝ тяло. Копринената ѝ блуза бе изцапана и разкъсана. Липсващите копчета откриваха гърдите ѝ в прозрачния розов сутиен. Стегнатият кок се бе развързал и русата ѝ коса се виеше по влажното ѝ чело и бялата шия. Очите ѝ бяха затворени. Дългите ѝ мигли лежаха на скулите като ранени пеперуди.

За нея бе неестествено да е толкова кротка, толкова покорна. Бен не я искаше такава. Това не бе Стейси, не бе неговата Стейси. Това го плашеше, ядосваше го, караше я да направи нещо, така че тя да се бие отново. Вдигна глава и отметна влажните кичури от челото ѝ.

Стейси не помръдна — нито да го приеме, нито да се отскубне от него.

Пръстите му се плъзнаха предпазливо по бузата ѝ, по стиснатите устни и още по-надолу, по кадифената кожа на шията ѝ.

Тя лежеше съвсем неподвижна.

Докосна леко гърдите ѝ. Стейси не реагира.

Описа контурите на копринените цветя, избродирани на сутиена.

Розовите зърна се надигнаха, още преди да ги бе достигнал, издавайки желанието ѝ. Ала Стейси не искаше, не можеше да си позволи да помръдне или по какъвто и да било друг начин да покаже, че бе усетила допира му.

Вече отчаян, той откопча сутиена и отново докосна с устни белега от любовното ухапване.

Тя дори не мигна.

Езикът му бавно се завъртя в кръг около зърното.

Нито един неин мускул не трепна, само кожата ѝ настръхна.

Той плъзна ръката си надолу, по корема, хълбоците и към вътрешната страна на бедрата ѝ.

Макар това да я убиваше, Стейси не издаде нито звук.

Ругаейки наум, Бен пъкна ръка между бедрата ѝ и започна да я гали през джинсите.

Стейси се напрегна, сви юмруци. Няма да отвърна, реши тя яростно. Няма да му доставя това удоволствие. Но устните му, които така сладко галеха гърдата ѝ, я караха да се извие срещу него. Ръката му, движеща се с бавни кръгове между бедрата ѝ, я подканяше да се поддаде на най-еротичната ласка, която някога бе изпитвала. Цялата ѝ страстна натура копнееше да отговори. Ала не можеше! Не точно сега. Той предизвика гнева и яростта ѝ. Нямаше да му разреши да предизвика и страстта ѝ.

Заповяда си да лежи неподвижна, със стиснати здраво очи, със забити в дланите нокти и да призове на помощ цялото си самообладание, за да устои на него... и на себе си. Не беше лесно. Бе всъщност най-трудното нещо, което някога бе правила. Цялото ѝ тяло крещеше да се предаде.

Да, настояваше то. Да, позволи му да те люби!

И тогава, точно когато не можеше повече да издържи и секунда, Бен се изтърколи настрана и с приглушена ругатня се изправи.

— Добре, Стейси, ти победи...

Тя отвори очи и го видя над себе си, протегнал ръката си към нея.

— Стани!

Стейси седна малко неуверено, пое предложената ръка и му разреши да я издърпа. Без да каже нито дума и без да го погледне,

наведе глава и с треперещи пръсти започна да закопчава сутиена и блузата си.

Той се извърна, уж за да потърси шапката и ръкавицата, които бе захвърлил. Не можеше да стои и спокойно да гледа как се бори с копчетата, без да поиска да ѝ помогне... И да я грабне отново в прегръдките си. Чувстваше се пълен глупак. По-лошо, имаше чувството, че я бе изнасил и сега бе виновен. Имаше много неща, за които да се чувства виновен. Обвини я, че флиртува, когато това не беше вярно. Предизвика я, като нарече Оукс „свое“ ранчо. Държа се грубо с нея. И не само днес. Снощи бе оставил белези по нежната ѝ кожа. Белези, че е мъжествен, белези, с които би се гордял някой пъпчив хлапак, помисли Бен, отвратен от себе си.

— По дяволите! — изруга той и се наведе да вземе ръкавицата. После изсвири с два пръста.

Кестенявата кобила, която пасеше кротко наблизо, вдигна глава и послушно пристигна в тръс, последвана от жълтеникавия кон. Бен ги хвана за поводите.

— Готова ли си да се връщаме? — попита той, като гледаше коня, за да не гледа нея. Страхуваше се от онова, което би видял в очите ѝ — обвинения, ненавист, страх. Каквото и да бе, нямаше да е нещо, което не заслужава.

— Да — отвърна тя, също без да го гледа, за да не разпознае в очите ѝ страстта, която не можеше да скрие.

— Качвай се тогава... — подложи ръце, за да я повдигне към седлото, както бе правил винаги. Но кракът ѝ вече бе в стремето.

— Юздите... — Стейси протегна ръка, все още без да го поглежда.

— О, да. Разбира се — подаде ги Бен. — Ето.

Тя посегна да ги поеме, ахна и се дръпна назад.

— По дяволите, Стейси, аз няма да... — подзе той, мислейки, че се е отдръпнала от страх.

— Лицето ти.

— Какво?

— Лицето ти. То е... — вдигна ръка да го докосне, ала бързо я отпусна. — Одраскано.

Бен бавно опипа лицето си. Едно място между ухото ѝ брадичката бе по-чувствително. На устните му заигра усмивка.

Срещна очите ѝ.

— Сега сме наравно, а?

— Да — прошепна Стейси и пак погледна настрани.

Той въздъхна и отново ѝ подаде юздите.

— Ето, Стейси, вземи ги.

Тя ги взе и измърмори някаква благодарност. Бен продължи да стои на коня и да я гледа. Искаше да ѝ каже... нещо. Да обясни. Но какво? Как можеше да ѝ обясни, когато сам не знаеше какво го накара да се държи така? Не можеше да намери разумно обяснение за начина, по който я дразнеше, измъчваше, плашеше. Ала можеше поне да се извини.

Стейси вдигна очи към него, наведе се и леко докосна лицето му.

— Извинявай, че съм те одраскала... — бе ужасена, че го бе наранила и още повече, че бе загубила самообладание дотолкова, та да удари някого. Дори Бен. Това не подходеше на образа, който искаше да има. — Наистина съжалявам.

Очевидно искреното ѝ извинение го накара да се почувства още по-виновен.

— Не съжалявай. Аз си го заслужих — рязко се обърна и яхна коня си. — Имам работа в оборите. Ваксиниране и дамгосване. Можеш ли да се върнеш сама?

— Да, разбира се. Аз... — но той вече се отдалечаваше. Тя въздъхна, вдигна ръка, заслони очи и се загледа в облака прах след него.

Аз си го заслужих, бе казал Бен. Ала дали имаше пред вид случилото се днес? Или онова, което бе направил снощи? Надяваше се, че не. Изпитваше тъжно чувство за празнота при мисълта, че би могъл да съжалява за случилото се снощи. Защото снощи беше... Беше...

Снощи беше грешка, каза си Стейси твърдо. Ужасна, глупава грешка. Нещастен случай, който не променя нищо и не разрешава нищо. Те все още бяха това, което бяха и преди вчера — далечни роднини, непознати, дори врагове. Но не и любовници. Не любовници в най-истинския, най-хубавия смисъл на думата. От това почувства дълбока болка.

Дръпна рязко юздите и заби пети в хълбоците на коня. Дълго препуска, като че ли я гонеше дяволът. Бягаше от себе си, от Бен, от

всички болезнени решения, които вече бяха направени или предстоеше да се направят. Бягаше...

Копитото на Клепоушко попадна в някаква дупка, той се спъна и я хвърли напред. Стейси се вкопчи в гривата му, за да не падне, после дръпна леко юздите, за да спрат. Конят дишаше тежко. Тя веднага съжали, че го бе уморила толкова, скочи на земята и бързо опипа крака му. Беше плувнал в пот, ала за щастие здрав.

Яхна отново коня и се огледа. Не знаеше нито посоката, в която бе препускала, нито колко далеч бе стигнала. Забеляза познат знак и подкара бавно към малкото семейно гробище, където вчера погребяха Хенри Оукс. Там слезе, завърза коня и отвори бялата метална порта.

В гробището бе зелено, както и около къщата — благодарение на напоителна система, задвижвана от вятъра. Тук дъбовете и кленовете бяха по-дребни, защото бяха засадани по-късно, но все пак създаваха сянка и чувство за прохлада.

Тук бяха погребани родителите ѝ. Двете обикновени мраморни плочи с имена и дати не означаваха почти нищо за нея. Била е едва на шест месеца, когато двамата са загинали при автомобилна катастрофа. В един албум имаше техни снимки, ала те ѝ се струаха по-малко реални от жената, погребана под внушителен паметник до гроба на дядо ѝ.

Погали блестящия бял мраморен ангел, който показваше къде почива Констънс О'Фленъри Оукс, любимата и непрежалима съпруга на Хенри Оукс. Тя бе умряла, преди да се роди Стейси, преди собствената ѝ дъщеря да тръгне на училище, но в спалнята на Хенри имаше неин портрет и Стейси я помнеше оттам.

— Тя единствена можеше да озапти стария Хенри или да го откаже от някоя дивотия — каза ѝ веднъж чичо Пийт. — Стигаше само да се усмихне. И беше готова на всичко за него. Абсолютно на всичко. Нямахме по-добра жена от нея.

Стейси коленичи до гроба на дядо си, чудейки се дали баба Кони би успяла да го отклони от последната му дивотия.

— Ох, дядо — прошепна тя. — Защо постъпи така с мен? Защо? На твоята Кони това нямаше да ѝ хареса — наклони глава и погледна към камъка, сякаш там стоеше самият Хенри Оукс. — Знам, че си имал някаква причина. Винаги имаш... Имаше... Само да ми я беше казал.

Замълча, като че очакваше отговор. Ала тишината се нарушаваше само от пръхтенето на Клепоушко и от ритмичното поскърцване на вятърната перка на помпата. Над главата ѝ се рееше ястреб, до оградата се плъзна змия, самотна крава измуча някъде далеч. Стейси седеше и мислеше, спомняше си, поглъщаше спокойствието около себе си и се помиряваше със спомена за дядо си.

Отношенията им през последните години бяха бурни. И двамата бяха изричали обидни думи и бяха премълчавали други, които е трябвало да кажат. И двамата бяха прекалено упорити, прекалено горди и прекалено много си приличаха, за да могат да постъпят по друг начин. Но това наистина нямаше значение. Вече не. Имаха значение само отношенията им през онези първи петнадесет години от живота ѝ.

— Сбогом, дядо — каза тихо и се изправи. Погледна надолу към простата надгробна плоча и се усмихна. — Обичам те. Винаги съм те обичала.

ОСМА ГЛАВА

Стейси стоеше пред огледалото и се мъчеше да нагласи дългия копринен шал около врата си. Когато се върна от езда, взе един душ и подремна малко, за да ѝ премине досадното главоболие. Косата ѝ бе стегната в кок, гримът свеж и майсторски поставен, стройното ѝ тяло облечено в розов копринен костюм с широко сако и тесен панталон, подчертаващ дългите крака.

Отново приличаше на себе си, помисли си облекчено. Студена, сдържана, овладяла се напълно. Но само ако никой не забележеше почервенялото от слънцето лице, призна си тя, или не погледнеше пришките от кожените юзди по дланите и от старите каубойски обувки по петите. Гърбът и вътрешната страна на бедрата също я боляха от часовете, прекарани на седлото.

Нетърпеливо развърза шала и отново го завърза на голяма фльонга. Не, така прекалено се набиваше на очи. Приличаше на ученичка, опитваща се да скрие любовно ухапване от родителите си. Махна шала, ала така стана още по-лошо. Широкото деколте на сакото съвсем откриваше белега. Сега той ѝ се струваше огромен, ярък, очевиден. Не можеше да бъде друго, освен това, което действително беше — белег от мъж. Не можеше да бъде обяснен с падане от коня, както пращната и скъсана блуза. Така каза на Райли, когато отиде да върне Клепоушко. Той я погледна особено, но изглежда ѝ повярва.

Отново уви шала около врата си, като този път праметна краищата му отзад. Така повече приличаше на обикновена добавка към облеклото. Накрая си сложи големи обици и гривна от ковано злато. Огледа се, остана доволна и излезе. Високите ѝ токчета тропаха шумно по стълбите и съобщаваха за пристигането ѝ.

Когато стигна най-долното стъпало, се появи Бен. Изведнъж ѝ се прииска да се обърне и да избяга в стаята си, ала се овладя.

Гледаше я втренчено, без да помръдне. Стейси му се стори студена, красива и крехка като чаша от кристал. Той самият вместо обичайните джинси и риза носеше добре скроени черни панталони,

които покриваха точно колкото трябва каубойските ботуши от екзотична синя лачена змийска кожа. Бялата спортна риза подчертаваше широките му рамене. Не носеше вратовръзка и през отворената яка се подаваха тъмни косъмчета. Върху гладко избръснатата му буза ясно се очертаваше малък белег.

— Изглеждаш много добре след... падането — начинът, по който натърти на думата „падането“, показваше, че бе чул за нейната версия от Марта или Райли и е бил развеселен. Очите му се спряха многозначително върху шала. Усмихна ѝ се съзаклятнически.

Почти против волята си Стейси отвърна на усмивката му. Чувстваше се така, сякаш двамата имат тайна, която трябва да пазят от всички останали. Каква ли история бе измислил, за да обясни белега на бузата си? Усмивката ѝ угасна. Ами ако и Бен бе казал, че е паднал?

Той пристъпи към нея и понечи да докосне ръката ѝ, облежната на парапета. Тя се дръпна, страхувайки се от онова, което можеше да направи с нея и най-лекият допир. По лицето му се изписа изненада и някаква болка, но изражението изчезна, преди да бе успяла да го разчете напълно.

— Няма да те ухапя — каза Бен и думата „ухапя“ увисна помежду им.

— Обещаваш ли? — ала въпросът дори за самата нея прозвуча повече като оправдание, отколкото — като сарказъм.

При тези думи очите му нарочно се насочиха към врата ѝ. Ръката ѝ нервно се вдигна да провери дали следите бяха добре скрити.

Справих се отлично с един арабски шейх, който искаше да ме купи от Андре, напомни си Стейси. Разгонвала съм безброй женкари от всякакви националности с любезна усмивка. Защо не мога да го направя и с Бен? Отпусна ръката си и гордо вдигна глава. Няма да позволя да ме стресне, реши тя смело. Нека разбере колко студена можеше да бъде. Може би това щеше да я предпази от огъня в очите му. Но за своя изненада не видя там никакъв огън, просто две очи, сини и непроницаеми. Те я гледаха и чакаха.

В този момент усети, че я бе победил. Той можеше толкова лесно да я развълнува, да я накара да гори от гняв или страст. Стейси можеше да го развълнува, само ако Бен ѝ позволеше.

Да го вземат дяволите, помисли тя, обзета от ярост. Да я вземат и нея дяволите, заради проклетата ѝ слабост! Тръсна глава, откъсна очи

от него и влезе в хола. Без да обръща внимание на болката от каишките на сандалите, впиващи се в изранените ѝ крака, Стейси прекоси стаята и отиде при малката групичка до отворената врата към вътрешния двор.

Трима от групата бяха мъже — чичо Пийт, рижият ветеринар Райли и един мексиканец на около петдесет, със слабо, жилаво тяло и обветрено лице. До тях стоеше една прелестна млада жена с големи тъмни очи и вълниста черна коса, която покриваше раменете ѝ. Тя вдигна поглед, усмихна се и смуща с лакът Райли. Той спря да говори и протегна ръка.

— Радвам се да ви видя цяла и невредима — нямаше и следа от акцента му от сутринта. Отмести се да ѝ направи място. — Как се чувствате?

Стейси го погледна внимателно. Очите му святкаха, ала в думите му не се долавяше скрит смисъл.

— Много добре, благодаря — стори ѝ се по-възрастен. Косата му бе също толкова червена, носът му покрит с лунички... Какво толкова? Разбира се, гласът му. — А къде изчезна акцентът ви? — усмихна сетя.

Той се засмя и се обърна към другите, за да я представи:

— Стейси Ричардс, запознайте се с Франсиско Монтоя. Сиско е бригадирът на ранчото. Тук е от... — погледна към него. — От колко? Пет години?

— Шест — отвърна онзи с мелодичен акцент, остави чашата си и ѝ подаде ръка. — Приятно ми е, сеньорита Ричардс.

— Наричайте ме Стейси, моля.

— Стейси — повтори той послушно и пусна ръката ѝ.

— А това е Мин да Монтоя, дъщерята на Сиско. Сега е във ваканция от колежа.

— Кой колеж? — попита Стейси любезно.

— СМУ. Аз съм трети курс — Усмихна се на сияещия си баща и се поправи: — Тази година ще съм в трети курс.

— Чувала съм, че СМУ е чудесно училище — забеляза Стейси. Тя самата би желала да беше учила там.

— Така е — съгласи се Линда.

— Чух, че си паднала — чичо Пийт даде своя принос към разговора с типичното за него пренебрежение към онова, което се

обсъжда в момента. — Марта дигна голяма врява, но не ми се виждаш много ударена.

— Само гордостта ми, чичо Пийт — отвърна Стейси и се опита да смени темата. Колкото по-малко се говореше за нейното „падане“, толкова по-добре. — Дават ли тук нещо за пиене?

— Какво ще желаете? — попита Райли.

— Бяло вино, моля — усмихна му се тя. — Или червено, или розе — спомни си, че в ранчото никога не бе имало голям избор от вина. — Каквото има отворено.

Той отиде да й налее вино, а чичо Пийт продължи, откъдето бе стигнал:

— Никога не съм чувал старият Клепоушко да фърли някого. Таквоз кротко животно.

— Той всъщност не ме е хвърлял. Вината беше изцяло моя — Стейси спря, за да се усмихне в знак на благодарност към Райли и да опита от бялото вино. То бе студено и освежаващо. — Той стъпи в една дупка, а аз излетях през главата му.

— Туй момиченце винаги е знаело само един начин да язди — съобщи чичо Пийт и я плесна одобрително по гърба. Тя едва не се задави. — Знай само да препуска през глава. Само кахъри създава на горката Марта, по един или друг начин — засмя се доволно. — Човек никога не знаеше дали ще я намери със строшена ръка или да бий някой беден каубой, дете не смей да се защити. 'Ного лошав характер имаше — прихна, сякаш току-що му бе дошло наум нещо много смешно: — Горкият Бен, кат' се върна 'неска, изглеждаше, кат' че ли си го била.

Този път Стейси наистина се задави. Чичо Пийт започна да я тупа по гърба, а Райли взе чашата от треперещите й пръсти.

— Ми, момиченце, 'ко не ти понася, не го пий.

— Извинявайте — прошепна тя. — Просто ми влезе в кривото гърло. Нищо ми няма.

— Добре ли сте вече? — Райли й подаде отново чашата.

— Да, благодаря — отбягна погледа му. Райли не бе глупав, а днес следобед й се стори, че той не повярва напълно на нейната история. — Каза ли Бен как е пострадал? — обърна се Стейси към чичо Пийт с възможно най-безгрижен тон.

— Една юница ме ритна, докато я дамгосвах — обади се подигравателен глас зад нея.

— Не ѝ е харесало как се държиш с нея, а? — изпусна думите, преди да успее да се спре. Знаеше от опит, че е опасно да закача Бен, особено пред други хора.

— Отначало, да — отвърна той. — Ала после просто се подчини на неизбежното. Както всички — добави по-тихо, като много добре знаеше, че Стейси не би могла да му отговори, без да се разкрие.

Ако вече не се бе разкрила. Чичо Пийт изглеждаше странно объркан. Франсиско Монтоя бе смутен, сякаш усещаше нещо недоизказано. Тъмните очи на Линда светеха от любопитство. Райли местеше погледа си между нея и Бен.

Тя не знаеше какво бе изписано на лицето на Бен, защото той бе зад гърба ѝ. Ако се бе обърнала към него, щеше да види, че и неговото лице бе точно толкова безизразно, колкото и нейното. От това Райли ставаше още по-подозрителен.

— Идвайте, вечерята е готова — оповести Марта от вратата и разсея напрежението. Всички с видимо облекчение тръгнаха към трапезарията.

Масата отново бе красиво подредена, но този път имаше и свещи, и вази с цветя. Бен разпредели местата така дискретно и галантно, както би го направил Андре. Накрая, след като настани и Марта, седна в единия край на масата. Стейси се оказа на отсрещния край, така че всеки път, когато вдигнеше очи, виждаше Бен.

Той вече не изглеждаше такъв селяндур, както си внушаваше тя. Всъщност в съзнанието ѝ бе престанал да бъде селяндур още снощи, ала Стейси не си го признаваше и сега остана изненадана.

Бен изглеждаше толкова естествено начело на тази официална маса, колкото и върху седлото на кестенявата кобила. Имаше някакво излъчване на сила и мощ, което подходеше и на двете места. Мощ не заради големия му ръст, а заради личността му. Към него се обръщаха всички за мнение в случай на спор. На него разказваха своите истории и анекдоти. Неговото одобрение бе като награда за тях. Сега той отметна глава и се разсмя от нещо, което му каза чичо Пийт. Тя усети, че като хипнотизирана следи играта на мускулите по мургавия му врат, блестящобелите му зъби и твърди устни. Бен посегна към чашата,

вдигна я и на Стейси ѝ се стори, че тя бе тази чаша — крехка и незащитна под ръцете и устните му.

Погледна настрана и отговори с видим интерес на някакъв въпрос на Райли. Всъщност успяваше да обърне внимание на всички на масата, отговаряше, когато я питаха, смееше се, когато трябваше и участваше в общия разговор. Годиците в училището и във фирмата на Андре я бяха научили на изкуството да изглежда погълната от един разговор, докато умът ѝ е някъде другаде. Тази вечер умът ѝ определено бе другаде — не много далеч, само на другия край на масата.

Стейси наблюдаваше мълчаливо и с непонятна болка как Бен любезно накланя глава към Линда, която бе от лявата му страна, как слуша внимателно всичко, което тя му говори. По едно време се усмихна и закачливо дръпна кичур от черната ѝ коса, а с опакото на ръката си погали бузата ѝ. Когато поглеждаше към момичето, лицето му омекваше от искрена топлота и нежност.

Както гледаше мен, спомни си Стейси, преди да порасна и да се намразим.

Дали я обичаше? Тя отвърна очи, защото повече не можеше да гледа. Не приличаше на влюбен, но кой би могъл да бъде сигурен в това? Той никога не бе показвал открито чувствата си. И все пак трябваше да признае, че Линда би била идеална за него — сладка и чаровна, тексаска до мозъка на костите си и очевидно до уши влюбена в шефа на ранчото. Би било чудо, ако чувствата им не бяха взаимни.

Стейси погледна отново към края на масата, Бен и Линда все още бяха погълнати от разговора си. Той изглежда се опитваше да я убеди в нещо — кимаше и се обръщаше към Марта, която бе седнала от другата му страна и се съгласяваше с всичко, което каже шефът. Бен се засмя и потупа Линда по ръката, а тя му се усмихна.

Стейси стисна вилицата и наведе очи към чинията, за да не забележи никой чувството, което я изгаряше. Ревност. О, ревност! Ревност свиваше стомаха ѝ силно и болезнено, както когато бе още момиче. С нежелание си призна, че не бе надраснала любовта си към Бен. И сигурно никога нямаше да успее да надрасне любовта, омразата, желанието.

Пое дълбоко въздух и се отърси от мъчителното чувство. Усети ноктите си забити в дланите. Погледна ръката си и видя, че бе хванала

вилащата като оръжие. Внимателно разтвори пръсти и се огледа дали някой бе забелязал. За щастие всички бяха заети с избирането на десерти от една голяма табла в ръцете на Консуела, помощничката на Марта.

— Чичо Пийт — обади се тя с възможно най-безгрижен глас, — утре трябва да отида до летището. Дали онова симпатично момче, Хенк, или как там му беше името, ще може да ме закара?

— Заминаваш ли вече, момиченце? — прогърмя чичо Пийт. — Че ти току-що дойде! Нищо още не е уредено и още не си направила плановете за сватбата и... — улови погледа ѝ и за пръв път в живота си сам усети, че бе казал не каквото трябва. — И нищо.

— Нямам намерение да правя никакви планове за сватба. Просто искам да отида за няколко дни до Далас — сви рамене. — Малко ще пазарувам и... — потърси очите на Бен, за да запрати предизвикателството си право в тях. — И да се срещна с моя адвокат във връзка със завещанието на Хенри.

Е, вече го каза. Ръкавицата бе хвърлена. Да го видим какво щеше да направи сега, помисли победоносно Стейси... Докато не зърна изненаданото лице на Марта. Възрастната жена поклати неодобрително глава. Никой не бива да предизвиква публично шефа, говореше погледа ѝ. Освен ако не иска да бъде наказан също публично.

Отговорът на Бен беше неочаквано мек.

— И аз заминавам за Далас утре — не си направи труда да вдигне хвърлената ръкавица. Дори не я забеляза. — Можеш да пътуваш с мен.

Стейси поклати глава. Едно пътуване от ранчото до Далас ѝ се струваше прекалено дълго, за да го издържи затворена в колата само с Бен за компания.

— Благодаря, ала предпочитам да пътувам със самолет.

— Ще пътуваш със самолет.

Тя го погледна неразбиращо.

— Преди няколко години построихме самолетна писта — обясни той. — Малка е, но върши работа.

— И летище за хеликоптери — добави укорително Пийт.

— Наистина ли? — без да иска, Стейси бе вече заинтригувана. — За какво ви са?

— Караме добитък — обясни той и с добродушно отвращение посочи към Бен. — Тоз колежанин му вика модерно скотовъдство.

Бен се засмя любезно на очевидно често повтаряните думи и отново насочи вниманието си към Стейси.

— Можеш ли да се приготвиш за утре преди десет? Искам да тръгнем по-рано.

— Мисля, че ще мога — отговори тя и се обърна към Консуела, която предлагаше напитки: — Курвоазие, моля — изправи се с чаша в ръка. — Да изпием кафето и коняка на двора — призова всички на масата и се насочи към вътрешния двор с грацията и самочувствието на кралица.

Бен я беше поставил в единия край на масата. Според традицията там бе мястото на домакинята. Вероятно той не бе имал точно това предвид, а бе искал да я сложи само по-далеч от себе си. Ала по дяволите, Стейси наистина беше домакинята в тази къща! Беше крайно време да започне да се държи като такава.

— Донеси кафето навън, Консуела — нареди тя, избягвайки погледа на Марта. — Нощта е прекалено красива, за да се пропилява.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стейси седеше мълчаливо, прехвърлила крак върху крак, облегнала ръце на стола и с привидно търпение чакаше адвокатът да дочете завещанието на дядо ѝ. Разбираше, че изглежда много студена, но външният ѝ вид лъжеше. Не се бе чувствала нито спокойна и студена, нито наистина уверена, откак напусна Париж. Не може ли да чете по-бързо, помисли си с досада тя, загледана в наведената му оплешивяваща глава. Той изглежда усети погледа ѝ, защото вдигна очи и забеляза нетърпението ѝ, преди да успее да го прикрие.

— Още съвсем малко.

Стейси отвърна на усмивката му и поклати глава, като че да отрече онова, което бе видял. Кой знае защо ѝ се искаше той да не знае колко важно бе това за нея. Колко глупаво! Човек би трябвало да не крие нищо от своя адвокат, Андре ѝ бе казал така. Намираш адвокат, на когото можеш да се довериш. Като, разбира се, винаги му плащаш много добре, за да си сигурен, че ще продължава да заслужава доверие.

— Мога ли да ви задам един въпрос? — прекъсна мислите ѝ Лайл Хигинс. Тя кимна. — Какво искате?

— Какво искам ли? — повтори Стейси изненадано. Не беше ли очевидно?

— Явно не ви харесва завещанието, иначе нямаше да сте тук. Затова следващият въпрос е какво искате. Очаква ли се от мен да намеря начин да лиша от наследство Бен Оукс и този... — погледна в листа — този Литър Кроули, или...

— О, не — прекъсна го тя. — Изобщо не искам такова нещо. Чичо Пийт е... Беше партньор на Хенри още от младежките му години. Той всъщност не ми е истински чичо, ала винаги е живял в ранчото и е част от семейството, както Марта и Бен.

— Да разбирам ли в такъв случай, че не искате да лишите от наследство и господин Оукс? — попита той търпеливо, когато Стейси замълча.

— Да — отвърна тя бавно. — Искам Бен да получи всичко, което според Хенри му се полага. Дори половината от ранчото. Това би било честно. През всичките тези години той е работил тук. Но искам също и аз да получа онова, което ми се полага, без за това да трябва да се омъжвам за Бен.

— Това условие се налага само за ранчото — напомни Лайл Хигинс. Може би помисли, че не е разбрала завещанието. — За другата част от наследството няма условия.

— Знам.

— Освен това господин Оукс трябва да ви плати вашата част от ранчото, така че вие не губите нищо.

— Да, знам и това — започваше да става нетърпелива. Наистина ли Андре мислеше, че Лайл Хигинс е най-добрият адвокат в Тексас? — Това, което не разбирате, господин Хигинс, е, че аз си искам моята половина от ранчото. Не парите, а ранчото.

— Така. Отговорихте на първия ми въпрос. Сега втория. Защо?

— Защото това е моят дом. Там съм израснала — размаха ръце, за да обясни, ала изведнъж ги забеляза и ги прибра в скута си. — Искам го, и толкова — каза по-тихо. — И не искам да се омъжвам за Бен, за да го получа — погледна адвоката право в очите. — Можете ли да ми помогнете?

— Зависи от няколко неща — той замълча смутено. — Ако ми разрешите, госпожице Ричардс, по какъв начин сте свързани с господин Оукс? Извън официалната страна на въпроса, разбира се. Искам да кажа, дали той е... тъъ...

— Искате да кажете дали Бен е копеле на Хенри? — подсказа му Стейси грубо. — Не, не е. Във всеки случай, не в буквалния смисъл на думата — посегна към чантата си. — Извинете за лошата шега — започна да рови за цигарите си. — По дяволите!

— Някакъв проблем ли имате, госпожице Ричардс?

Да, имаше проблем. Но не такъв, за който той би могъл да помогне. Просто напоследък винаги, когато се споменеше за предполагаемата ѝ кръвна връзка с Бен, тя губеше равновесие. Той не ѝ беше роднина! Защо трябваше всички да задават този въпрос?

— Не мога да си намеря цигарите — каза накрая, защото Хигинс все още очакваше отговор.

— Позволете ми... — той стана, заобиколи бюрото и ѝ предложи емайлирана кутия. Преди да седне ѝ запали цигарата.

Стейси вдъхна дълбоко и въпреки че не харесваше американските цигари, с удоволствие почувства как успокояващият дим изпълва дробовете ѝ.

— Когато Бен беше осиновен — започна тя неохотно, — се пуснаха слухове. Много слухове. Някои сигурно още се носят, ала никой от тях не е истина.

— Откъде сте сигурна? Правено ли е разследване?

— Всъщност не знам — сви рамене Стейси, — но и без това няма голямо значение — замълча и силно дръпна от цигарата, за да успее да събере мислите си и да му обясни. Адвокатът седеше мълчаливо и чакаше. — Сигурна съм, защото Хенри обичаше Бен — продължи тя. — Много го обичаше. И чувството беше взаимно. Обичаха се като баща и син, дори и повече, защото сами бяха избрали да са заедно. Ако Хенри само подозираше, че Бен е негов син, щеше да каже — посегна към пепелника и смачка недопушената цигара. — Щеше да го съобщи на първите страници на всички тексаски вестници. Освен това — продължи, използвайки несъзнателно същия аргумент, който ѝ беше дал Бен, — ако с Бен бяхме роднини, ако Хенри дори само се бе съмнявал, че той ми е чичо, никога нямаше да постави условието да се женим. Дядо ми беше труден човек, господин Хигинс, и живееше по свои собствени закони, ала беше с много строг морал. Дори религиозен. Възпитан е като баптист и би сметнал една такава възможност за силно неморална.

— Може ли всичко това да бъде доказано?

— Толкова ли е важно? — сви рамене Стейси.

— Върху него може би ще се изгради цялата ни теза.

— Как? — Сега вече бе заинтригувана.

— Според тексаските закони, госпожице Ричардс, брак между чичо и племенница е забранен, защото са кръвни роднини. Това носи присъда от две до десет години затвор, плюс, разбира се, автоматично разтрогване на брака. Но брак между чичо и племенница, свързани при осиновяване, няма такива последствия.

— Което е точно моят случай, така че не виждам как... — подзе тя, ала той вдигна ръка да я спре.

— Вие все още не знаете със сигурност — натърти Хигинс дали това е вашият случай. Нали, госпожице Ричардс? Вашата кръвна връзка с Бен Оукс или нейното отсъствие никога не е била доказвана.

— Искате да кажете... — Стейси се наведе напред. — Искате да кажете, че аз мога да изразя твърдо убеждение, че Бен може да е мой кръвен чичо и... — мъглата започна да се разсейва. — И той ще трябва да доказва, че не съм права. Това ли имате предвид?

— Точно това.

— Може ли още една цигара? — трябваше й време, за да приеме чувото. Вдъхна дълбоко от дима. — Благодаря — отвърна разсеяно и се облегна назад.

Значи бе достатъчно само да го заяви. Не, не би могло да е толкова лесно. С Бен нищо не беше лесно.

— Ами ако Бен успее да го докаже? Имам предвид да докаже, че не е син на Хенри. Все трябва да има някакви документи, нали? От болницата например. Или Марта — спомни си тя. — Марта Суарес е нашата икономка. И тя е спомената в завещанието. Бен е син на сестрата на Марта. Или поне така си спомням.

— Ако той успее да докаже, че не е син на дядо ви, тогава вашият случай ще бъде по-труден, разбира се, но не и невъзможен за решаване. Просто ще пледираме, че винаги сте приемали господин Оукс като свой чичо или по-голям брат и че всякакви други отношения биха ви отвратили. Признавам, че тогава няма да имаме законови основания, ала ще наблегнем на чувствата. А съдиите често се влияят от това.

Тези думи сякаш я удариха с юмрук в корема. Съдиите. Досега не бе мислила за съд. Представяше си, че всичко ще се уреди писмено, както някоя от петролните сделки на Андре.

Изведнъж лицето ѝ пламна, като си спомни за споделената им страст там, в тъмната ѝ спалня, големите му ръце, горещи и нетърпеливи върху тялото ѝ. И устните му, жадни и ненаситни върху нейните. Жена, която го чувства като чичо, определено не би му разрешила такива неща.

Ако закараше Бен в съд и го предизвикаше с тези „чувства“, той можеше да я разкъса. Щеше ли да го направи? Не можеше да знае. Но знаеше, че не го бе възприемала като чичо от четиринайсетгодишна. Знаеше също, че и Бен го знае. И Марта го знаеше, а вероятно и чичо

Пийт. Ако ги призовяха за свидетели в съда, чия страна щяха да вземат? Нейната или на шефа на ранчото?

— Не, няма да стане — произнесе Стейси, ала чак когато адвокатът я погледна, осъзна, че бе говорила на глас. — Боя се, че не бих могла да се справя с това в съда. Звучи толкова... Долно. Ако беше по някакъв друг начин, може би, но така... — поклати глава. — Не знам.

— До голяма степен съм съгласен с вас, госпожице Ричардс. Със сигурност това не е съвсем почтен начин. Ала в нашия случай може да е най-добрият начин. Не единственият, забележете, само най-добрият.

— Защо?

— Първо, делото ще се гледа тук, в Тексас, на територията на господин Оукс. Да, знам, че и вие сте родена тук — изпревари той възраженията ѝ. — Но сега вече не живеете тук. Вие сте чужденка. Приличате на чужденка. Имате чуждестранен акцент. Много лек наистина, ала го имате. Второ, вие самата ми казахте, че не сте идвали в ранчото цели единадесет години, дори на гости. Имате в Париж работа, апартамент. И през тези единадесет години сте получавали доста големи ежемесечни суми от дядо си. Той не се е скъпил в грижите си за вас, въпреки привидната липса на чувства от ваша страна. Казах „привидна“, госпожице Ричардс — добави адвокатът, когато тя отвори уста да възрази. — А това, за което трябва да внимаваме, е как изглеждат нещата. Още повече, че според завещанието вие не губите нищо във финансово отношение. Вашият ежемесечен доход ще се запази — Хигинс погледна към листа пред себе си. — Вие ще притежавате няколко петролни сонди и други източници на доход. Освен това ще бъдете възмездена финансово, ако решите да продадете половината от ранчото. Накратко, госпожице Ричардс, вашият дядо си е спомнил доста щедро за вас и се страхувам, че всички опити да оспорим това единствено условие по начин, различен от този, за който ви споменах, са обречени на неуспех.

— И Бен каза същото — призна след малко Стейси. — Каза, че повечето тексаски съдии не биха се отнесли благосклонно към жена, която единадесет години не е виждала дядо си, а сега се бори като алчна кучка за още. Каза, че ако се имат предвид обстоятелствата, най-вероятно ще решат, че вече съм получила достатъчно.

— Боя се, че той е прав, госпожице Ричардс. Съжалявам.

— И аз съжалявам — тя го погледна. — Само още един въпрос и няма да отнемам повече от времето ви — усмихна се малко измъчено. — Може ли Бен да откаже да се ожени за мен?

Досега не смееше да се замисля над тази възможност. Бе прекалено сигурна, че завещанието ще може да се оспори.

— Да откаже да се ожени за вас? Не разбирам.

— В завещанието е казано, че имам шестмесечен срок, за да се омъжа за Бен, иначе ранчото остава изцяло негово. Но никъде не е казано, че той трябва да се ожени за мен. Чудех се дали може да ме будалка шест месеца и накрая да ми измъкне ранчото изпод носа, дори ако съм съгласна да се омъжа за него.

Лайл Хигинс прочете въпросната част от завещанието още веднъж и после още веднъж.

— Страхувам се, че сте прави. Завещанието на дядо ви не поставя условие, че господин Оукс е длъжен да се ожени за вас, обаче... — отново го погледна. — Определено го предполага. Бих казал, че според дядо ви не е било необходимо да се записва. Той просто е приемал, че желанието му ще бъде изпълнено от Бен, че вие ще имате правото да избирате — погледна я внимателно. — Имате ли причина да мислите, че господин Оукс няма да уважи желанието на баща си?

Стейси се изправи и загаси цигарата.

— Не знам — промълви тя и взе завещанието от бюрото на адвоката. — Дори не знам дали искам да разбера — подаде му ръка. — Благодаря, че ми отделихте време, господин Хигинс. Ще ви се обадя, ако реша да продължа.

— Съжалявам, че не успях да ви обнадеем повече, госпожице Ричардс — той я изпрати до вратата. — Моля, предайте моите поздравии на Андре.

— Непременно — Стейси се усмихна, ала веднага след като вратата се затвори безшумно зад нея, усмивката ѝ изчезна.

Дългата черна лимузина, която бе наела, я чакаше до тротоара. Шофьорът, Джон, бързо излезе да ѝ отвори вратата.

— Сега накъде, госпожице Ричардс?

Тя се замисли, докато трескаво търсеше табакерата в чантата си. Отново не успя да я намери. Къде се бе дянало проклетото нещо? Напипа визитната картичка на Бен. Бавно я обърна и прочете адреса на

гърба. Беше в новата част на града. Той ѝ бе казал, че прекарва достатъчно време в Далас, за да има постоянен адрес, но сега не искаше да ходи там. Бен можеше да си е вкъщи, а колкото по-малко време прекарваше с него, толкова по-добре. Палетът сутринта ѝ стигаше.

Трябваше да се досети, че той ще пилотира сам и ще пътуват само двамата, без трети човек, който да разсейва напрежението помежду им. Беше точно толкова тягостно, колкото се бе опасявала. Разговаряха рядко и най-вече за гледката. Бен не я докосна, освен когато ѝ помагаше да се качи и да слезе, ала Стейси чувстваше погледа му. Тя не искаше да приеме дори този контакт и упорито гледаше през прозореца, сякаш запленена от еднообразния пейзаж.

— Госпожице Ричардс? — обади се отново шофьорът. Стейси вдигна очи и видя, че той я гледа от огледалото. Изчерви се, като че я бяха хванали в нещо забранено.

— Тъъ... Имате ли цигара? Май съм загубила моите — шофьорът ѝ протегна кутията. — Благодаря.

Запали припряно. Силният тютюн изгори дробовете ѝ, но като с магическа пръчка успокои треперещите ѝ пръсти. Много добър начин за отказване от пушенето, помисли тя. Три цигари преди обед.

— Решихте ли къде искате да отидете, госпожице Ричардс? — попита отново Джон.

— О, да, извинявайте — все още не ѝ се ходеше в къщата на Бен. — Искам да пазарувам — реши ненадейно. Беше споменала, че ще пазарува, нали? Е, наистина щеше да пазарува. Прибра визитната картичка в чантата си.

— Почакайте ме тук, моля — поръча тя, когато лимузината спря пред универсалния магазин. — Ще дойда след час и половина — два.

Решително се запъти към спортния отдел. Вече знаеше, че иска да купи някои ежедневни дрехи, по-подходящи за живота в ранчото от тези, които бе донесла със себе си от Париж. Бързо взе три чифта джинси на Калвин Клайн, няколко блузи в различни цветове и стилове на Лиз Клейборн и Глория Вандербилт, ала всички подходящи и на джинсите, и на панталоните, които имаше. И разноцветни тениски, колкото успя да натрупа на ръката си. Преди да приключи, купи три гащеризона, две ярки летни рокли на калифорнийската моделиерка Пати Капали и една голяма сламена шапка, за която знаеше, че никога

няма да сложи, просто защото никога не носеше шапки, но все пак я купи.

Когато свърши с дрехите, се насочи към щанда за обувки и си купи шест чифта три четвърти чорапи в ярки цветове, два чифта гуменки, бели и тъмносини, и два чифта безбожно скъпи сандали.

Готово, поздрави се Стейси и тръгна към изхода. Погледа ѝ бе привлечен от щанда за бельо. Спря така рязко, че две жени едва не се блъснаха в нея. Трябваше да прекара една или две нощи насаме с Бен в къщата му, а имаше само онази проклета нощница.

Не можеше да се намери нищо по-затворено и по-малко предразполагащо, помисли тя със задоволство, докато плащаше светлосинята пижама и тъмносиния дълъг до петите халат от фина вълна. Любезно отклони предложението на продавачката да ѝ избродира монограма.

— Сега накъде? — попита я Джон, когато Стейси се стовари с багажа си на задната седалка.

— Ами... Трябват ми и ботуши — ако се забавеше достатъчно дълго, Бен щеше да излезе и можеше да не се срещнат. — Кой е най-добрият каубойски магазин в града?

Джон се замисли за миг и я разгледа в огледалото. Забеляза скъпите бижута, модерната прическа, многото пликове с покупки.

— Трябва да е „Див бизон“ — каза накрая той. — Обаче е доста скъп.

— Обаче е най-добрият?

— Тъх...

— Тогава да бъде „Див бизон“ — заключи тя весело. Изведнъж на сърцето ѝ стана леко, сякаш нямаше други грижи, освен да изхарчи колкото се може повече пари за колкото се може по-малко време.

Тридесет минути по-късно и с няколкостотин долара по-малко Стейси отново хвърли няколко торби на задната седалка. Бе отстъпила пред увещанията на продавача и купи два чифта ботуши, нови ръкавици за езда, сива каубойска шапка — каубойските шапки бяха единствените, които можеше да носи — няколко спортни ризи и едно екстравагантно и особено безполезно кожено елече от червена лисица, обточено с десетина лисичи опашки. Купи и подаръци бронзово преспание във формата на петролна сонда за Андре, гравирани

сребърни катарамии, панделки за шапки и разноцветни кърпи за приятелите си в Париж.

— Май не са само обувки — забеляза Джон с осъдителна усмивка.

Тя кимна бавно и огледа купчината пликове. Кога бе купила всичко това? Премигна, сякаш се събуждаше от сън. Изведнъж осъзна, че се бе държала като през първите години в Париж, когато купуваше, непрекъснато купуваше, като че се опитваше да запълни някаква празнота или да разреши проблемите си, пръскайки пари. Лековатото настроение бе изчезнало и сега се чувстваше изтощена.

— Сега накъде? — попита Джон.

— Мисля, че най-добре към къщи.

Той ѝ помогна да внесе пакетите, благодари ѝ за щедрия бакшиш и си отиде. Стейси остана сама наред хола на Бен.

Стаята бе хубава. Стъклените маси, високият таван и цялата стена със стерео и видеотехника ѝ придаваха модерен вид, а мекият диван, тухлената камина, цветята и картините я правеха уютна. Ала тя почти не забеляза всичко това. Гледаше като втрещена огромния брой пликове и кутии, които покриваха дивана и се разсипаха по дебелия килим. Бе изхарчила буквално хиляди долари за неща, от които изобщо нямаше нужда! Какво ставаше с нея? Къде бяха останали нейното самообладание и студен здрав разум, които Андре така ценеше?

— Малко понапазарувах! — произнесе Стейси на глас и потрепери нервно.

Почти виновно събра толкова пликове, колкото можеше да носи и бързо тръгна към една отворена врата, която изглежда водеше към спалните. Озова се в малък коридор с още три врати. Отвори първата и видя дебел жълтеникав килим.

— Бен? — повика тихо, само за да се увери, че няма никой. Не чу отговор и влезе.

Стаята не бе голяма, но мокетът покриваше не само пода, а и стените и тавана и създаваше впечатление за безкрайна пустиня. Дори дограмата и вградения гардероб бяха боядисани в същия цвят, така че представата за истинските размери на стаята се губеше.

Имаше много малко мебели и затова погледът ѝ веднага бе привлечен от голямото легло, застлано с пъстро индианско одеяло. Над леглото висеше ковано месингово слънце. От двете страни на леглото

имаше традиционните мексикански кожени масички, а пред бюрото стоеше стол от същия материал.

Нямаше нужда да види панталоните и ризата, захвърлени небрежно върху леглото, нито големите каубойски ботуши на пода, за да разбере, че бе в спалнята на Бен. Приличаше на него — много мъжка, почти примитивна, каубойска до последната подробност. Тя я напусна бързо, сякаш самият Бен беше вътре, а не само дрехите му.

Следващата стая беше баня, а след нея имаше още една спалня. Неутрална стая, нито мъжка, нито женска — синьо-зелен килим и гладки кремави стени. Покривките на леглото и завесите бяха в тон, както и фотьойлът пред прозореца. Останалата мебелировка се състоеше от дървени шкафчета, ниска ракла и необичайна огледална стена.

Куфарите на Стейси стояха неотворени до лъскавото месингово легло. С въздишка на облекчение тя изрита високите си обувки и пусна пакетите на пода. След това се върна в хола за останалата част от багажа. До вратата рязко спря и неволно притисна ръка към устните си — Бен се изправи и се обърна към нея. В ръката си държеше някаква хартийка.

Стейси не помръдна. Очите ѝ се разшириха. Никога не бе виждала толкова красив мъж! Стоеше пред нея, изваян като бронзова статуя, само с бански и праметната през врата кърпа.

— Видях лимузината да спира — заговори той пръв.

— Къде беше? — едва успя да попита тя. Чувстваше се като срамежлива ученичка, зърнала за пръв път полугол мъж. Трескаво се надяваше това да не ѝ личи.

— Плувах... — Бен махна с ръка към прозореца, зад който проблясваше басейн.

Не бе обърнала внимание на гледката, когато за пръв път влезе тук, почти не я забеляза и сега. Вниманието ѝ беше приковано от играта на мускулите по гърдите му. Спомни си как косъмчетата под тях се къдреха под пръстите ѝ. Копнееше да ги докосне отново. Очите ѝ ги проследиха дотам, където се стесняваха върху плоския корем, завиваха се около голия пъп и изкусително изчезваха под черните бански гащета. Видя как мускулите на корема му изведнъж се напрегнаха и виновна вдигна поглед към лицето му. Мярна в очите му необуздано желание и бързо се извърна към купчината пакети на дивана. Ти дойде

тук да си вземеш багажа, каза си Стейси строго. Взимай ги и излизай. Бързо.

Решително тръгна към дивана, без да откъсва поглед от ярките опаковки. Боеше се, че ако отново погледне към Бен, към силното му тяло, към страстните му очи, ще бъде загубена. Внимателно го заобиколи и започна да събира пакетите.

Той я гледаше как се старая по никакъв начин да не го докосне. Страхуваше ли се от него? Или се отвращаваше?

— Изглежда си имала тежък ден — забеляза накрая, защото трябваше да каже нещо. Протегна ѝ сметката от „Див бизон“.

Отново я връхлетя чувството за вина, а с него дойде и необясним гняв към Бен. Зарадва се и на двете — бяха нещо много по-добро от опасните сладостни чувства, които събуждаше видът на стройното му тяло.

— Това са си моите пари! — сопна се тя и грабна бележката, без да я поглежда. — Нямах право да ми държиш сметка!

Усети ръката му на рамото си точно когато щеше да се обърне и да излезе.

— Не ти държа сметка. Бележката беше паднала на пода и аз просто я вдигнах. Жалко, ако си го приела така — голите му рамене се повдигнаха примирително. — Признавам, беше ми любопитно какви неща би купила за себе си.

— Те не са всичките за мен — обясни Стейси почти като оправдание, смутена от неочакваната промяна в настроението му.

— Добре — съгласи се той разсеяно. — Хайде да обявим примирие, а? Поне за тази вечер.

— Примирие ли? — повтори тя неуверено.

— Тази вечер няма да се дебнем и бием. Ще запазя някъде места за вечеря. Ще излезем навън като двама стари приятели. Ще забравим за онази нощ, за ранчото, за завещанието на Хенри. Просто ще си поговорим — погледна я и се усмихна с надежда. — Как ти се струва? Примирие?

— Струва ми се много хубаво — съгласи се Стейси. Само дето, колко странно, не искаше да бъде негов приятел. Не и когато пулсът ѝ бясно се ускоряваше само при вида му. Дори Бен да можеше да забрави за онази нощ, тя не би могла. Ала той беше прав. Наистина трябваше да поговорят. — Примирие.

— Добре — Бен я пусна и веднага се запъти към телефона. —
Можеш първа да влезеш в банята. Давам ти един час преднина.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ресторантът, в който я заведе, се оказа елегантен клуб, разположен в бивш частен дом — доколкото нещо толкова голямо можеше да се нарече дом — в най-скъпия квартал на Далас. Бен й разказа, че „Сипанго кльб“ някога е бил игрален дом, в който се продавал контрабанден алкохол, а на горния етаж имало стаи за преспиване. Говорело се също, че по онова време мъжете не водели тук собствените си съпруги, освен на Нова година. Никой не знаеше дали това е вярно, но сега заведението бе напълно почтено и съпругите бяха добре дошли по всяко време, допълни той с усмивка.

За щастие клубът бе успял да запази обстановката и блясъка на старите времена. До вратата на едно бюро седеше красиво момиче в дълга вечерна рокля, което проверяваше членските карти и резервациите. Когато Бен се изправи пред нея, тя дори не погледна в книгата.

— Добър вечер, господин Оукс — усмивката й беше по-топла от необходимото. — Веднага ли бихте искали да се настаните в ресторанта, или ще предпочетете да посетите първо бара?

— В ресторанта, Каси — отвърна той, тя се усмихна отново и грациозно протегна ръка да ги насочи.

Обстановката бе артистична и леко претрупана — камина, диван, фотьойли и навсякъде много цветя. Когато влизаше в салона, Стейси зърна за миг отражението си в огледалната стена. Каква страхотна двойка, помисли си възхитена, преди да осъзнае, че това бяха те двамата. Е, наистина сме страхотна двойка!

Тя самата изглеждаше стройна и бледа с черната си копринена рокля, която откриваше ръцете и раменете й. Бен се извисяваше до нея в светлосив летен костюм, безупречни сиви каубойски ботуши и снежнобяла риза, подчертаваща загара на лицето и катраненочерната му коса. Бе облечен съвсем подходящо за случая, ала й се струваше, че изисканите дрехи само засилваха агресивната му мъжественост — мъжественост, която подчертаваше женствеността у нея. Никога досега

не бе изглеждала толкова крехка и женствена, както сега до Бен, разменящ любезности с метрдотела.

— Стейси? — подкани я Бен и я поведе към масата.

Поръчаха напитки на сервитьор, който се представи като Марк и зачакаха мълчаливо. Тя се огледа. Чудеше се какво да каже. Да поговорим, бе предложил той. Като стари приятели. А за какво говореха старите приятели? За добрите стари времена? За общи интереси? Не, старите времена бяха доста болезнена тема, а колкото до общите интереси... Какво общо имаха, освен ранчото и Хенри?

Погледна го крадешком. Ранчото и Хенри, призна си Стейси, и онова горещо, почти болезнено чувство, което пламваше така лесно между тях.

— Чудесно място — каза накрая. — Толкова елегантно! Не съм очаквала...

— Не си очаквала такъв ресторант в затънтено място като Тексас? — прекъсна я Бен. — Или не си очаквала селяндур като мен да те доведе в такъв ресторант?

— Не, нямах това предвид! — възмути се тя искрено, но той ѝ се усмихваше снизходително и Стейси отвърна на усмивката му. — Е, добре, точно това имах предвид. Ала се отказвам от него. Тексас не е затънтено място. Поне Далас не е, а ти... Ти не си селяндур.

— Е, и на това благодаря — отвърна Бен весело, но погледът му бе сериозен. Двамата се гледаха в очите. Всеки търсеше нещо от другия, всеки задаваше въпроси, без да получава отговори.

— Мога ли да предложа на дамата една роза? — попита друг сервитьор.

Бен кимна, без да откъсва очи от нея и за момент ѝ се стори, че кимването му означаваше съгласие с всичко, за което бе попитала безмълвно. Усети как се изчервява, ала точно тогава сервитьорът застана между тях и ѝ поднесе разкошна червена роза върху атлазена възглавничка. Тя посегна, взе я, отвърна очи от Бен и вдъхна сладостния аромат.

— За розата — каза сервитьорът и сложи кристална ваза на масата. В този момент от другата страна се появи Марк с аперитива, менюто и своите препоръки.

Бен я попита за предпочитанията ѝ, обърна се към сервитьора и поръча за двамата. Марк се оттегли и през следващите няколко минути

сериозно се заеха с менюто и вината. Накрая Бен избра, а Стейси се съгласи с него, макар че нямаше никаква представа какво е поръчал.

— Е, разкажи ми за живота си в Париж — помоли той, когато останаха сами. Много отдавна искаше да я попита за това.

— Няма нищо особено за разказване — сви рамене тя. — Работя, живея.

— Това са единадесет години.

Стейси се засмя, въпреки че в думите му нямаше нищо смешно. Започна и му разказа за пансиона, за школата по бизнес. Описа апартамента и работата си. Каза колко ѝ е приятно да работи в петролната компания, разказа за пътуванията си до Саудитска Арабия и дори за шейха, който искаше да я купи. Съзнателно или не, описа една твърде розова картина, като не спомена нищо за самотата, носталгията и стаяваната с години обида.

— Сега е твой ред — подкани го тя, когато свърши с онова, което можеше ли искаше да му каже.

Бен ѝ разказа за живота си по същия начин — за подобренията в ранчото, за състезателните коне, за малкото експериментално стадо бизони, което отглеждаше, както се надяваше, за продан. Разказа за модерните вятърни мелници, за „хеликоптерното“ скотовъдство и възмущението на Пийт от него. За земята, която бе дал под наем на някакви студенти от тексаския технически колеж, за да се опитат да докажат, че обикновените пустинни бурени ще разрешат енергийния проблем.

— Кой знае? — засмя се той. — Може пък да се окажат прави. Ако е така, искам да съм първият, който да го разбере.

— Ще бъдеш — съгласи се Стейси.

Поддържаха този информативен, макар и весел разговор по време на предястията и салатата, после спряха за ритуала по дегустация на виното и се смяха заедно като деца на очевидното несъгласие на сервитьора с избора на Бен — розе, компромис между неговата пържола и нейната червена риба.

Никой от тях не отвори дума нито за Хенри, нито за завещанието, нито какво ще правят после. Тя не спомена нищо за мъже, освен между другото, въпреки че имаше двама, които в различни периоди бяха играли важна роля в живота ѝ. Той не спомена за жени, макар че за единадесет години сигурно имаше две или три. Стейси го

огледа оценяващо, докато Бен авторитетно говореше за нефт и енергия. Вероятно жените в неговия живот бяха повече от две или три, помисли тя и едва потисна пристъпа на ревност. По-скоро пет-шест. Ако не и повече.

Свършиха с яденето по-бързо, отколкото бе очаквала и сега седяха мълчаливо пред кафето си и наблюдаваха как сервитьорът затопля брeндитo в големи кристални чаши. Накрая той постави тържествено чашите пред тях и предложи пура на Бен.

— Имаш ли нещо против? — попита я Бен.

— Лош навик — усмихна се Стейси.

— Пуши, ако искаш — разреши ѝ той великодушно.

— О, благодаря. Загубила съм някъде табакерата си, а днес вече изпуших две американски цигари. Вкусът им е ужасен — сви изразително рамене. — Мога и да пропусна.

— Ако ме извините — прекъсна я келнерът, — ние предлагаме и френски цигари.

— Наистина ли? Би било чудесно — зарадва се тя и Марк се забърза да ѝ донесе.

— Разбра, че си французойка — забеляза Бен през облак дим.

— Ала аз не съм французойка! Аз съм от Тексас.

— Приличаш на французойка. Особено когато свиеш рамене. Никоя американка... Не, никоя жена от Тексас не прави така. Не го приемай като критика. На мен ми харесва — добави бързо той, за да изпревари реакцията ѝ и изведнъж осъзна, че наистина му харесва. И то много. — Прави те по-различна. По-загадъчна — погледна настрана, където сервитьорът вече се бе появил с пакет цигари. — Благодаря, Марк, аз ще имам грижата — ухапа една цигара и я запали от пурата си. После я взе с два пръста и я поднесе към устните ѝ. — Вземи я — рече Бен с тон, сякаш казваше: „Целуни ме“.

Стейси я пое между устните си и вдъхна дълбоко. Имаше чувството, че усеща неговите устни. Вдигна ръка и я взе от пръстите му.

— Благодаря — прошепна с треперещ глас. Наведе очи към кутията с цигари, черната кибритена кутийка със златни букви, кафето, чашите с брeнди и ръцете на Бен, тъмни и силни върху бялата покривка. — Бен — подзе бавно, — трябва да поговорим — повече не

можеше да се отлага. Наистина трябваше да поговорят. Трябваше да му съобщи какво бе казал адвокатът и какво смяташе да направи тя.

— Нали говорим?

— Моля ти се, не го прави по-трудно, отколкото би трябвало да бъде — бързо го погледна и отново наведе очи. — Днес говорих с адвокат. И той каза, че аз... Че ти... — изчерви се.

— Каза, че нямаме изход, нали? — подсказа ѝ Бен тихо. — И двамата.

Той всъщност не искаше да се ожени за нея, осъзна Стейси, независимо от това, което ѝ бе казал онази нощ. Бен не повече от нея искаше да бъде принуден да го направи. И той като нея бе обвързан от завещанието, от любовта към човека, който го бе осиновил.

— Е, нали разбираш, че трябва да поговорим?

— Да — съгласи се Бен. — Но по-късно. Не сега. Тази вечер имаме примирие — остави пурата си в пепелника. — Няма сега да обсъждаме Хенри и онова проклето завещание — изправи се и ѝ подаде ръка: — Танцувай с мен — заповяда властно, ала като видя колебанието ѝ и добави: — Моля те.

Тя загаси цигарата и постави ръката си в неговата. Не можеше, а и не искаше да му възразява. Отначало се опитваше да се държи сковано, на безопасно разстояние. Бен изглежда прие условията и я обхвана през кръста с големите си ръце. Но скоро Стейси усети, че това бе толкова интимно, ако не и повече, отколкото да я беше притиснал към себе си. Чувстваше как очите му докосват лицето ѝ, врата ѝ, голите ѝ рамене, гърдите. Ръцете ѝ лежаха неудобно върху гърдите му. Тя се бе вторачила във вратовръзката му и не смееше да вдигне поглед. Ризата му бе толкова фина, че от това разстояние виждаше тъмната сянка от космите под нея и усещаше топлината на тялото му под пръстите си. Разбира, се той не би сложил нещо толкова светско като потник, усмихна се Стейси в себе си.

— Ще ми кажеш ли какво толкова смешно има? — прошепна Бен.

— Не носиш бельо — отвърна тя, без да се замисли.

— Ти също — усмихна се той и отново докосна с очи лицето и косите ѝ, после голите ѝ гладки рамене. Вдигна ръка към врата ѝ, сякаш да скрие белега, макар да бе станал толкова малък, че фон дьо тенът почти напълно го прикриваше. — Всъщност май не носиш почти

нищо. Не че се оплаквам — ръцете му се отпуснаха леко и очите му се плъзнаха по стройното ѝ тяло. Въздъхна театрално: — Мисля, че мъжете от цял свят са задължени на френските моделиери: Това е френско, нали?

— Да — кимна Стейси. Накъде ли биеше? — Ив Сей Лоран.

— Аха. Така си и помислих — отвърна Бен и тя най-после вдигна поглед. Бе потресена от очите му — горещи, направо изгарящи и гладни, те нямаха нищо общо с лекия, почти игрив разговор, който водеха. — Танцувай — промълви той тихо и Стейси осъзна, че бе замръзнала, впила очи в неговите. — Престани да ме гледаш така и танцувай — гласът му вече не звучеше игриво.

Тя бързо сведе очи. Страхуваше се от онова, което погледът ѝ можеше да издаде. Ръцете му се стегнаха около кръста ѝ и я привлякоха по-близо.

Да, помисли Стейси и скри лице в рамото му. Да, по-добре така, да танцуват мълчаливо, без да се виждат. Тя нямаше да се разкрие, ако Бен не можеше да види лицето ѝ, да съзре в очите ѝ нежеланата любов.

О, Бен, едва не извика на глас Стейси, не искам да те обичам. Не искам!

— Опитвах се да се преборя с това — прошепна задъхано той в ухото ѝ.

За един миг ѝ се стори, че бе произнесла мислите си на глас и че Бен ѝ отговаря. Ала не, не с любов се опитваше да се пребори той.

— Мъчех се да се контролирам — продължи Бен, — но не мога. Никога не съм можел. Само като те погледна, само като те видя как стоиш такава студена и далечна и така невероятно красива, и отново те желая. Повече, отколкото съм желал някога нещо — ръцете му се преместиха върху раменете ѝ, отдалечи я от себе си и се вгледа в лицето ѝ. — Разбираш ли какво ми струва да ти призная това? Можеш ли да си представиш какво става със самоуважението ми, когато знам, че не мога да се овладеея и да не те докосна? — пръстите му се впиха почти болезнено в раменете ѝ.

Не, това не беше любов, това бе само плътско желание. Той я желаяше и се мразеше, че я желае.

— И после онази нощ, когато правихме любов, беше толкова невероятно хубаво, толкова... — тръсна глава, като че да я проясни. Ръцете му се спуснаха бавно по раменете ѝ и стиснаха пръстите ѝ. —

Накара ме само да те искам още повече. Сега, когато знам каква си, как изглеждаш... — докосна лицето ѝ. — Как реагираш, когато си гола в ръцете ми...

Тя затаи дъх. Очите ѝ се разшириха от неканена възбуда. Колкото и да се ненавиждаше Бен, че я желае, двойно повече се ненавиждаше Стейси, че отговаряше така жадно на неговия плам. Плам, който бе резултат само от похот — той сам току-що ѝ го каза. И въпреки че знаеше това, единственото ѝ желание бе да обърне глава към ръката, докосваща бузата ѝ, и да я погъделичка с език.

С мъка се извърна на другата страна. Ръката му се отпусна и се чу накъсана въздишка.

— Да си тръгваме — прекъсна Бен напрежението, — преди да съм станал още по-голям глупак — прихвана я през кръста и я поведе към масата.

Значи това, че я желаше, го правеше глупав, така ли? Каква тогава я правеше любовта ѝ към него?

— Ще има ли още нещо, господин Оукс? — попита Марк, идеалният сервитьор, появил се като по чудо.

— Само сметката — отсече Бен.

Докато той я подписваше, добавяйки щедър бакшиш, Стейси взе чантичката си с трепереци пръсти, пхна вътре цигарите и се насочи към фойето. Ако можеше да си тръгне, без да наруши добрия тон, би повикала такси. Ала красивото момиче на рецепцията я гледаше доста завистливо, както ѝ се стори, а Бен идваше след нея.

Тя отвори входната врата. Имаше нужда да е колкото се може по-далеч от него, от топлината на голямото му тяло.

— Госпожице... Госпожо... — чу зад гърба си вика на сервитьора. — Розата ви.

Обърна се, машинално взе розата и сковано се усмихна. После кимна за благодарност към пиколото, който ѝ отвори вратата на колата. През целия път мълча. Бен също. Пушеше ѝ се, но трепереше така силно, че се съмняваше дали ще успее да запали.

— Стейси? Стигнахме.

Чу гласа на Бен някак много отдалеч и отвори вратата. Той бързо заобиколи колата, прихвана я за лакътя и я поведе по алеята към къщата. После входната врата беше отключена, лампите светнати, чантата ѝ взета. Тя разбираше, че се държи като сомнамбул, ала не

можеше да преодолее това. Трябваше да потисне всички чувства, цялото си съзнание, за да не се хвърли в прегръдките на Бен и да го помоли да вземе онова, което вече бе негово, както винаги бе било.

— Дай — чу го да казва.

Погледна надолу. Все още стискаше розата. Отвори дланта си. В основата на палеца ѝ се беше забило едно трънче. Той вдигна ръката ѝ към устните си и извади трънчето със зъби.

— А би трябвало да е някакъв хибрид без тръни — думите му бяха шеговити, но тонът не. — Ще трябва да поговоря с Марк — внимателно целуна убоденото място.

— Недей — прошепна Стейси и се опита да изтегли ръката си.

Бен я задържа нерешително за миг. После я пусна и се обърна рязко.

— Ще изпия едно бренди — отвори барче, скрито в стената. — Ти искаш ли?

— Не, ще си лягам — отговори тя колебливо. — Аз...

— Ти беше права — прекъсна я той. Не му се искаше да я пуска. — Трябва да поговорим.

— Да — съгласи се уморено Стейси. Наистина трябваше да поговорят. Не можеха да продължават така. Макар че не виждаше каква полза щеше да има от приказките.

Седна в най-отдалечения ъгъл на дивана, изрита високите си обувки и подви крака под себе си. Не посегна да вземе чашата, която Бен ѝ подаваше, а му кимна да я остави на масичката.

Страхуваше се да го докосне, призна тя пред себе си. Боеше се, че после няма да може да говори разумно.

Той отпи голяма глътка от пиетието си и го остави на масата до нейното. После свали сакото си, хвърли го небрежно на облегалката на дивана, свали вратовръзката, разкопча горните две копчета на ризата и седна до нея.

— Е? — подаде ѝ чашата. Стейси я взе внимателно. — Днес се срещна с адвоката си. И какво стана?

Тя поднесе чашата към устните си, колкото да спечели време.

— Не знам — наистина не знаеше. Преди да се срещне с Лайл Хигинс, бе толкова сигурна, че ще успее лесно да оспори завещанието. А сега, след като разбра, че вероятно ще се стигне до неприятни битки в съда, бе неуверена и уплашена. — Просто не знам.

Бен въздъхна и облегна глава на дивана със затворени очи. Бе така уморен. От всичко — от ранчото, от завещанието на Хенри. Уморен да се бори със себе си и с нея, да я иска и да не я има.

— Е, какъв съвет ти даде? — отвори очи и я погледна.

Стейси заби поглед в чашата си.

— Знаеш какво ми е казал. Същото, каквото и ти. Че ще трябва да се съдим и че никой съд в Тексас няма да вземе моята страна, освен ако аз... — Сви рамене и виновно потисна жеста, защото си спомни какво ѝ беше казал той. — Предполагам, че вече не съм достатъчно жена от Тексас.

— Освен ако какво? — подкани я Бен.

Тя отново сви рамене и се вторачи в брендито, сякаш искаше там да открие тайните на вселената.

— Хайде, Стейси, кажи ми!

— Ами... Каза, че или трябва да докажа, че сме кръвни роднини, или...

— Което не е вярно.

— Или трябва да убедя съда, че винаги съм те възприемала като свой чичо и че... И че изпитвам истинско отвращение от мисълта за... За интимна връзка с теб.

— А така ли е?

— Не — призна тя тихо.

Той пое дълбоко въздух и чак сега разбра, че е бил престанал да диша.

— И какво ще правим тогава?

— Не знам — Стейси се поколеба. Чакаше Бен да каже нещо. Ала той продължаваше да я гледа мълчаливо. — Предполагам, това означава, че ще стигнем до съд — произнесе тя бавно. Чувстваше се задължена да му отговори. — И там единственото, което трябва да направя, е да убедя съдиите, че винаги съм приемала Хенри за твоя истински баща.

— Хенри беше моят истински баща — натърти Бен. — Той просто не беше мой кръвен баща. Баща ми е някакъв некадърен каубой.

— Откъде знаеш?

Бен се поколеба за миг. Дори Хенри не бе научил тази тайна. Но Стейси трябваше да знае. Той искаше тя да знае.

— Знам, защото Марта ми каза. А Марта сигурно знае, защото тя е моята майка.

— Марта е твоята майка?! — прошепна Стейси с разширени от изненада очи. — Нашата Марта?!

— Да, нашата Марта.

— Ама как? Защо? Не разбирам...

— Какво има за разбиране? Била само шестнайсетгодишна, когато забременяла от онзи каубой, който й казвал, че я обича, а когато разбрал, че ще става баща, изчезнал. За аборт не можела и да помисли заради религията си, а...

— Никакъв аборт! — възмути се Стейси, ужасена от мисълта, че Бен е можело просто да го няма.

— Никакъв аборт — съгласи се той. — Осиновяване или нещо такова.

— Нещо такова?

— По-голямата ѝ сестра, Елена, била омъжена от шест години, обаче нямали деца. А тя много искала дете. Тогава това им се сторило идеалното решение. Майка ми нямало да даде детето си на непознати хора, аз никога нямало да науча, че съм извънбрачен, а Елена щяла да спаси брака си. Ала не се получило — вдигна чашата към устните си и с удоволствие усети изгарящата течност. — Моят „баща“ — изкриви устни — не можеше да се примири с мисълта, че единственият му син ще е нечие копеле. Но пък и не можеше да се откаже от мен.

— О, Бен! — сърцето ѝ се сви от състрадание. Към него, към Марта, към Елена и дори към съпруга на Елена. Вдигна ръка и докосна лицето му. — Сигурно е било ужасно...

Той се отдръпна. Не искаше тя да го съжалява. Никога не бе искал.

— Не беше приятно. Ала това отдавна мина.

— Въпреки това съжалявам.

— Е... — Бен пресуши чашата и я остави на масичката. — Какво ще правим сега?

Знаеше не по-зле от нея, че сега Стейси нямаше да се обърне към съда. Марта бе единствената майка, която тя познаваше — жената, която превързваше ожулените ѝ колене, проверяваше дали си е написала домашните и ѝ обясняваше тайните на нейното променящо се тяло. Никога не би направила нещо, с което да нарани Марта. А ако

се разбереше, че Марта бе родила извънбрачно, това би я наранило дълбоко. Защото за много хора това може и да не бе кой знае какво прегрешение, ала Марта и досега ходеше по два пъти седмично на църква.

Марта бе взела отдавна решението си, помисли Стейси. Беше дала детето си на друга, бе напуснала дома си, за да не позори семейството си, бе се лишила от удоволствието и гордостта да обяви на целия свят, че Бен бе нейният син. Отгоре на всичко бе живяла с цялата вина, угризения и болка, които ѝ бе донесло това решение. За Стейси да разкрие това, да даде хляб на клюките би било равно на най-тежко предателство. Затова, колкото и да искаше ранчото, колкото и да желаше да притежава част от дома на своето детство, не можеше да го получи за сметка на Марта. Което означаваше, че ако Бен не пожелаеше да ѝ го даде без никакви условия, просто трябваше да си отиде. Отново.

— Стейси?

— Предполагам... — гласът ѝ трепна. — Предполагам, че зависи от теб.

— Решението е твое — заяви твърдо той. Нямах да я насилвам. Никога вече.

— Не мога — въздъхна тя и осъзна, че говори истината. Не можеше да вземе решение. Това бе прекалено много за нея. Стейси искаше Бен да вземе решението и за двамата, да снесе отговорността от плещите ѝ. Искаше той да ѝ каже, че я обича. Че има нужда от нея. Че иска да се ожени за нея.

Но знаеше, че няма да ѝ го каже.

— Решението е твое — повтори Бен. — Хенри е пожелал да бъде така.

Тя кимна и затвори очи. Да, Хенри... Ала какво всъщност бе искал Хенри? Да каже „да“ на Бен? Или да каже „не“?

— Стейси? — той протегна ръка към нея.

Тя се изправи рязко и стовари чашата си върху масичката.

— Не ме притискай, Бен! Не знам. Просто не знам.

— И смяташ да протакаш това цели шест месеца?

— Не! Не бих издържала!

— Тогава вземи решението! — отново посегна към ръката ѝ и я придърпа обратно на дивана. — Какво искаш, Стейси?

Теб, искаше да каже тя. Само теб.

— Ранчото? — настоя той безмилостно. — Или Париж?

Само в тези две възможности ли беше изборът ѝ? Ранчото или Париж — нищо по средата?

— Аз... — поколеба се. Цялото ѝ бъдеще зависеше от следващите ѝ думи. Можеше ли да му каже какво иска? Можеше ли да прежали гордостта си и да му има доверие? Нямаше ли Бен да я стъпче? — Искам ранчото — гласът ѝ бе тих, едва доловим, но изненадващо твърд.

— Дори ако в добавка към него вървя и аз? А аз вървя с него, не се самозалъгвай — напомни той. Искаше му се Стейси да каже, че всъщност иска само него, а ранчото да върви по дяволите. — Това ли искаш?

— Искам ранчото — повтори тя, прекалено горда, прекалено болезнено засегната от старите обиди.

— Добре — Бен я привлече в прегръдките си. — Добре, Стейси, да видим какво ни очаква до края на живота ни.

Тя не възрази. Разтвори устни срещу неговите. И какво, ако за него това бе само страст? Доста бракове, дори стабилни, се крепяха върху далеч по-малко. Можеше пък да го научи да я обича. Бен я желаше отчаяно, а от толкова силно желание до любовта имаше само крачка. Можеше да го накара да я направи!

Почувства как ръката му се зарови в косите ѝ и извади фибите. Жадните му устни се плъзнаха по бузата към ухото ѝ.

— Обичам да разпускам косата ти. Все едно, че превръщам някоя превзета дамичка в тигрица... Или в дива котка... — езикът му обходи ухото ѝ, Стейси потрепери и заби нокти в раменете му. — Моята дива котка — отдръпна се да я погледне. Косата ѝ лежеше разпиляна по рамото му, очите ѝ бяха премрежени от страст, устните червени и леко разтворени. Прекара пръст от косата ѝ през устните, по дългата шия и собственически затвори ръка върху гърдите ѝ. — Ти моята дива котка ли си?

— Да — отговори тя едва чуто и натисна дланта му към тръпнещите си от очакване гърди. — Да, Бен, аз... — ала не продължи.

Чу го как накъсано и дълбоко пое дъх и изведнъж се оказа легнала на дивана. Дългото му твърдо тяло я притисна към

възглавниците. Стейси пое с удоволствие теглото му, пое езика му, пое голямата му топла ръка, която се пъкна в деколтето ѝ.

— Поне на това мога да те накарам, да ме желаеш — прошепна Бен.

Тя се изви и привлече главата му надолу, към гърдите си. Искаше да му каже, че той не можеше да я накара да го желае, защото Стейси просто не можеше да не го желае. Както не можеше и да не го обича. Но нещо я възпря — гордост, упорство, нуждата да чуе това първо от него. Да го признае преди нея... Нещо.

— Стейси... — простена Бен. — Стейси, искам те! — движенията му бяха трескави, ръцете алчни и ненаситни. — Кажи, че и ти ме искаш — притисна се към нея, за да я накара да почувства желанието му. — Кажи го!

Ала тя не можеше.

Щеше да бъде същото, както и миналия път. Щяха да се любят неистово, като животни, а после, а след това, когато трябваше да има близост, съпреживяване и нежност, щеше да има... Стейси не знаеше какво щеше да има. Вероятно нищо. Срам. Неудобство. Гняв. Недоверие. Не можеше да понесе това отново. Никога вече. Не и от Бен.

Тялото ѝ омекна под неговото.

— Пусни ме да стана — той не се подчини веднага и тя опря ръце на гърдите му. — Бен, пусни ме да стана.

Той замръзна. Не вярваше на ушите си. Вдигна глава.

— Какво?

— Пусни ме да стана — повтори Стейси. — Моля те.

Очите ѝ бяха затворени. Тялото ѝ бе неподвижно, само тънките ѝ ръце го отблъскваха. Както вчера. Отново ѝ се беше нахвърлил като животно, каза си Бен. Изпомачка я. Отнесе се грубо с нея. Обиди я. Сигурно го е помислила за побеснял звяр. Изправи се, изпълнен с презрение към себе си.

— Извинявай, Стейси.

Тя седна бавно и вдигна роклята над гърдите си.

— Не се извинявай — каза с наведена глава. — Ти не можеш да потискаш чувствата си повече, отколкото аз.

— Стейси... — подзе той. — Аз...

— Моля те, недей! — трябваше да се махне от него веднага, преди да се бе хвърлила в прегръдките му и да бе започнала да го моли да довърши онова, което бяха започнали. Изправи се. — Извини ме — произнесе със спокойствие, с което винаги след това щеше да се гордее. — Имах тежък ден и бих искала да си легна — очите ѝ храбро срещнаха неговите. — Сама.

Бен отстъпи крачка назад и ѝ направи път да мине. Нищо повече не можеше да каже. Нищо не можеше да направи.

Стейси излезе с вдигната глава, като по пътя взе чантичката си и увяхващата вече роза. Успя да запази гордия си вид, докато затвори вратата на стаята зад себе си. После превъртя ключа и пусна обувките и цветето на пода. Тялото ѝ се сви като от удар.

Ето как щеше да бъде, ако бях останала, помисли тя. Бе пълна глупачка да мисли, че може да го накара да я обича. Глупачка! О, за малко можеше да се получи. Той сигурно щеше да ѝ бъде верен, докато изпитва глад за тялото ѝ. Но неизбежно щеше да дойде ден, когато щеше да се появи някоя друга, може би някоя като Линда Монтоя и Бен щеше да се влюби в нея.

А когато това се случеше, Стейси непременно щеше да умре.

И така, не можеше да остане. Колкото и да ѝ се искаше, просто не можеше. Ранчото вече нямаше значение, ако изобщо някога бе имало. Значение имаше единствено Бен. Обичаше го прекалено много, за да може да се омъжи за него и след това да наблюдава как той се отдалечава от нея.

Ако я обичаше поне малко, би поела риска да се опита да го задържи. Ала Бен не я обичаше, само я желаше, а това не бе достатъчно.

Запали цигара, приседна на края на леглото и зачака успокояващият дим да извърши своята магия и да спре треперенето на пръстите ѝ поне дотолкова, че да успее да се обади по телефона.

— Андре — каза тя спокойно, когато се свърза. В гласа ѝ нямаше и следа от сълзи. — Тук моите планове се промениха и в крайна сметка се връщам в Париж. Мислиш ли, че ще мога да получа отново същата работа?

Сам в тъмния хол, Бен се наливаше безпаметно, за да удави болката, че я бе загубил отново. Мислеше, че го бе боляло първия път,

когато бе само едно момче в мъжко тяло. Но се оказа, че се бе лъгал.
Защото сега знаеше точно какво губи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Андре беше повече от доволен от завръщането на красивата си и способна помощничка. Стейси не бе и очаквала друго. Знаеше, че не бе имал време за тези няколко дни дори да започне да ѝ търси заместник.

— Не че това би било възможно, шери — каза ѝ той галантно, — защото ти си незаменима. Но съм изненадан. Ти беше толкова непоколебима, че ще останеш в твоето ранчо. Вече се бях отчаял, че никога няма да те видя отново.

— Просто размислих — отговори тя. — Тексас и ранчото вече не са за мен. Освен това Париж ми липсваше ужасно... И ти, разбира се.

В общи линии това смяташе да каже и на Бен следващата утрин, след като си подготви куфарите и поръча такси по телефона.

Той стоеше пред печката с гръб към нея. Босите му крака се подаваха изпод бялата хавлия. Косата му беше влажна, сякаш току-що бе взел душ. На плота до него стоеше чаша доматиен сок, а аромат на кафе изпълваше кухнята като силен парфюм. Очевидно, за разлика от нея, бе преживял нощта съвсем безболезнено.

Стейси пое дълбоко въздух, нагласи една студена усмивка на лицето си и влезе в стаята.

— Искаш ли яйца? — попита Бен, без да се обръща.

— Само кафе, благодаря — отвърна тя, опитвайки се да говори безгрижно, и посегна към кафеварката. — Нямам време за нищо друго.

— Нямах време? — той се обърна и я погледна, с лъжица в едната ръка и тиган с бъркани яйца в другата. Голите му гърди се виждаха под хавлията. Не беше бърснат. Като я видя толкова излъскана, кървясалите му очи се присвиха: — Отиваш ли някъде?

Стейси се зае да си сипва кафе.

— У дома — отвърна с тон, все едно, че това бе най-естественото нещо на света.

Бен сложи лъжицата в тигана и го остави на плота, без да се замисля за плочките.

— У дома? В ранчото?

— У дома — очите ѝ за миг се вдигнаха към него и веднага се върнаха към кафето, което разбъркваше. — В Париж.

В стомаха му се сви топка.

— В Париж?

— Да — тя поднесе чашата към устните си. Бе сложила прекалено много захар. — Реших, че просто не мога да остана да живея в ранчото — заяви студено, толкова заета да скрие истинските си чувства, че не успя да забележи неговите. — Всъщност ти ми помогна да реша. Вечерята снощи и... Всичко. Този чудесен малък клуб ми напомни от какво щях да се откажа. И защо? — сви рамене и отпи още една глътка от прекалено сладкото кафе. — Заради парче суха пустинна земя и половин стадо мръсни животни? — поклати глава, сякаш се учудваше на собствената си глупост. — Реших, че просто не си струва — излъга Стейси още веднъж. — Честно, Бен, как си ме представяш да живея в това ранчо, в тази старомодна къща, с чичо Пийт и всички тези ратаи? — видя как в очите му припламва гняв, гняв и още нещо, ала нямаше намерение да спира. — Омъжена за теб?! Сред селяндурите, с толкова малко лукс, да не говорим за някаква култура? След живота, който съм имала?

Отново нарочно сви рамене, за да привлече вниманието му към добре скроените копринени панталони, меката копринена блуза и високите обувки от змийска кожа и всичко това в един и същ оттенък на тъмнозеленото. Тънкият ѝ кръст бе пристегнат с колан от змийска кожа със златиста тока, от ушите ѝ висяха златни обици, а вратът ѝ бе украсен с две златни верижки, едната с диамант. Косата ѝ бе стегната в кок и всяко косъмче бе на мястото си. Върху всичко това носеше новото си елече от лисица. Луксозният червеникав цвят, пухкавите опашки по края и най-вече пълната му непрактичност ѝ придаваха изтънчен, глезен, лекомислен вид. Сякаш никога през живота си дори не се бе приближавала до нещо толкова земно като едно скотовъдно ранчо.

Не, помисли той с горчивина. Наистина не мога да си представя Стейси в ранчото. Не и тази Стейси.

— Ще ми липсват ярките нощи, картинните галерии, невероятните магазини — тя отново сви рамене и се опита да се засмее безгрижно. Стори ѝ се, че успя. — Знаеш ли, откак съм пристигнала, не съм изяла дори един свестен кроасан!

Замълча, като че ли чакаше отговор. Бен мълчеше с безизразно лице, сякаш едва я чакаше да каже каквото има за казване, за да може да се заеме отново с приготвянето на закуската си.

— Освен това, имам Андре — продължи Стейси, вече само от гордост. Трябваше да му покаже, че онова, което се бе случило между тях, за нея бе толкова незначително, колкото и за него. — Чичо Пийт беше прав. Наистина в Париж имам мъж, любовник. Мислех, че ще мога да го оставя, но... — отново онова подлудяващо свиване на раменете, заради което му се искаше да я удуши. — Разбрах, че не мога.

Той усещаше как пулсират вените по слепоочията му, чувстваше как сърцето му се пръска. Ала стисна устни и не каза нищо. Защото, ако бе започнал да говори, накрая щеше да я моли да остане. А все още не бе стигнал дотам. Засега.

Тя стисна чашата с кафе. Чакаше. Надяваше се. Даваше му последен шанс. Само една дума и щеше да се хвърли в прегръдките му. Една-единствена дума. Остани. Това е всичко, което трябва да кажеш, Бен, молеше се Стейси наум. Само: „Остани“.

Единствено гордостта го спираше да не протегне ръце към нея. Върви, мислеше той. Свършвай и върви, преди да съм станал още по-голям глупак!

Тишината бе раздрана от остър звън и Стейси подскочи, въпреки че го очакваше.

— Това трябва да е моето такси — каза тя. — Не, не си прави труда да ме изпращаш — добави, въпреки че Бен не се и опитваше. Остави кафето си, взе двата куфара и тръгна. На вратата се спря, за да хвърли един последен поглед.

Той стоеше с ръце в джобовете на хавлията, облегат на плота и кръстосал голите си колене.

— Приятно пътуване — пожела ѝ любезно, въпреки че това го убиваше.

Стейси усети, че сърцето ѝ се къса. Вдигна глава:

— Помоли Марта да ми изпрати всичко, което е останало. Тя ми има адреса.

Когато входната врата се затвори зад нея, Бен се изправи, извади ръце от джобовете си и бавно, мъчително разтвори юмруци, после ги вдигна към лицето си и притисна пулсиращите си от болка слепоочия.

Апартаментът ѝ си беше същият, какъвто го бе оставила, макар че не знаеше защо бе очаквала да има някаква разлика. Беше отсъствала по-малко от седмица и през това време можеше да е влизала само прислужницата, Бернадин, а тя винаги оставяше вещите там, където ги бе намерила. И все пак Стейси бе очаквала да е по-различно, може би защото самата тя се чувстваше по-различно.

Зае се методично да разопакова куфарите си. Каквото трябваше да бъде окачено, окачи в големия гардероб на парфюмирани закачалки. Други неща сгъна и подреди в чекмеджетата, а онова, което бе за пране или чистене, отдели за Бернадин. Докато подреждаше парфюмите и гримове на лавичката в банята, срещна очите си в огледалото. Спря се и запали лампата над умивалника. Наведе се напред и се вгледа в отражението си.

Наистина се бе променила, но как? Лицето ѝ си беше същото, както преди седмица — същите чисти форми, същата гладка кожа, същите бледорозови устни и бузи, които имаха нужда от козметична помощ, ако искаше да не изглежда като порцеланова кукла. Същите сини очи.

Погледна в очите си.

Там беше промяната.

През целия си живот като възрастна бе изглеждала студена и отчуждена. Това се дължеше донякъде на светлата коса и кожа, отчасти на дълго възпитаваната сдържаност, станала нейна втора природа. Ала много хора ѝ бяха казвали, че очите ѝ винаги са успявали да загатнат за истинската, топлата жена, скрита зад тази маска. Винаги по-рано бе имала надеждата, осъзна Стейси, че един ден ще си отиде у дома... И при Бен. Тази надежда я бе поддържала топла и истинска през последните единадесет години. Тя ѝ бе помогнала да не се превърне в студената, амбициозна жена, на каквато се правеше. Сега тази надежда си бе отишла. Завинаги. И това личеше по лицето ѝ.

Имаше чувството, че цялата ѝ топлина бе изгоряла в пламъците, подпалени от огъня на Бен. И сега, когато се бе отдръпнала от неговата топлина, бе изчезнала и нейната, изгоряла бе и от нея бе останала само пепел.

Би трябвало да го мразя за това, помисли Стейси, но не мога. Не той е накарал дядо да напише това завещание. Ако някой е виновен за цялата тази каша, това е дядо. Ала не можеше да намери в сърцето си и омраза към Хенри. Не можеше да намери в сърцето си нищо.

Потрепери леко, изключи лампичката и бързо довърши разопаковането, като старателно отбягваше да поглежда към огледалото.

Изкъпа се и облече бяла копринена нощница и кашмирената роба, за която с такъв копнеж си бе спомняла онази сутрин в ранчото. Завъртя се апатично из кухнята с намерението да си направи пържени яйца, препечени филийки и хубаво, силно кафе. Всъщност не беше гладна, но за последен път бе яла снощи в „Сипанго“ с Бен и знаеше, че трябва да хапне нещо. Въпреки това накрая успя да изяде само две-три хапки, а останалото изхвърли в кофата. Остави съдовете за Бернадин и отнесе кафето в хола. Пусна радиото, класическа музика, както всяка вечер, когато се прибереше от работа. После включи електрическата камина, седна и зиморничаво подви крака под себе си.

За по-малко от една седмица бе забравила колко студено можеше да стане в Париж, дори в средата на юли. Камината всъщност не топлеше, човек разчиташе на парното, което, разбира се, бе изключено. Тя вдигна яката на халата си. Обичайното френско кафе ѝ се струваше слабо и безвкусно, а класическата музика не успя да я отпусне. Остави чашата и отиде да смени станцията, ала вместо това изключи радиото. Застана с протегнати ръце пред камината.

Беше ѝ студено, толкова студено — и отвън, и отвътре. Камината не бе достатъчна да пропъди студа наоколо. Обърна се и огледа хола. Но дори красивата мебелировка не я стопли. И тя бе студена, помисли Стейси, макар че не беше вярно. Студена, официална и съвсем женска.

Подът бе покрит със светлосив персийски килим, а столовата и малкият коридор бяха с мраморни черни и бели плочки. Всички стени бяха светлосини, а мебелите в светлосиво и светлосиньо. Над белите дантелени пердета се спускаха перлени кадифени завеси. Скъп емайлиран часовник висеше над бялата мраморна камина със златни свещници от двете страни.

Веднага се виждаше, че няма мъж, който да дели този апартамент с нея... И че никой мъж не бе добре дошъл в това студено убежище на феминизма. Сега апартаментът ѝ се стори прекалено

женствен. Може би затова бе усещала така силно мъжкото присъствие в ранчото.

Така да бъде, каза си Стейси. Апартаментът си беше неин, отражение и продължение на нейната личност. А сега тя наистина бе студена, официална и ледено женствена, за разлика от онова, което бе била някога — буйна, пламенна и топло женствена. Е, добре. Така беше по-безопасно.

Изключи електрическата камина и отиде в спалнята. И там стените бяха светлосини, килимът бе на сини, кремави и розови цветя, голямото легло бе застлано със снежнобяла покривка и над него се спускаха бели дантелени завеси в най-светлорозовия оттенък, който бе успяла да намери. Това бе стая мечта, като за принцеса. Всичко, от мебелите до кристалните шишенца за парфюми, бе подбирала с любов. Обикновено спалнята предизвикваше в нея усмивка на задоволство. Тази вечер обаче Стейси дори не светна лампата, просто пропълзя в леглото, без да сваля халата и включи нагревателя над главата си.

Събуди се рано с първите лъчи на зората. Бе обвила ръце около възглавницата, сгушена под нагревателя като ранено зверче.

И все още ѝ беше студено, толкова студено...

Бързо стана, почти без да поглежда към панорамата на събуждащия се Париж в прозореца си, и започна да се приготвя за работа. Взе душ, сложи грим на бледото си лице, облече си топла тъмнокафява копринена рокля с дълги ръкави и кремав жакет. Почти без да се замисля, си сложи малки златни обици и дълга златна верижка.

В службата почти три часа никой не я безпокои и тя добре използва времето, за да подреди папките, които Едуард, синът на Андре, бе разбъркал през краткото ѝ отсъствие. Тъкмо свършваше, коленичила пред най-долното чекмедже, когато вратата се отвори.

— Стейси! — възкликна Андре. — Толкова бързо се върна! Боже мой, та ти се обади едва вчера! Не те очаквах толкова скоро. Ала съм доволен, че си у дома, шери, много съм доволен — той се приближи, подаде ѝ ръка да се изправи и я целуна по двете бузи. Отдалечи я леко от себе си, без да пуска ръцете ѝ. — Но може би си се върнала прекалено рано? Изглеждаш малко уморена. Имала си дълго пътуване

и тежко прекарване, нали? Може би трябва да си останеш вкъщи и да си починеш няколко дни. Изглеждаш уморена — повтори Андре загрижено, макар че „уморена“ не бе точната дума. Не би могъл да намери думи за онова, което имаше предвид. — Красива както винаги, шери, ала уморена.

Стейси се засмя, трогната от топлото посрещане.

— Много съм добре, Андре, честна дума. И нямам търпение да се заема за работа — внимателно изтегли ръцете си. — Нека да ти донеса кафето. А може би и по един кроасан, за да отпразнуваме връщането на блудната дъщеря? Знаеш ли, че не съм яла кроасан, откакто заминах? И после ще ми разкажеш докъде сте стигнали с договора на Жордан.

Андре кимна и я пусна. Когато тя се върна с двете кафета и обещаните кроасани, започнаха да обсъждат какво бе придвижил Едуард. След няколко минути Стейси имаше чувството, че изобщо не бе отсъствала. Минаваха хора, крило я поздравяваха с добре дошла и със закъснение ѝ изказваха съболезнования. Точно преди обяд се появи Едуард ел Хамид, видя, че Стейси работи над онова, което до вчера му се струваше негово задължение, театрално ѝ целуна ръка в знак на благодарност и побърза да изчезне.

Нещата продължиха по същия трескав начин целия ден, цялата седмица, целия месец. Тя бе доволна, защото това бе най-добрият начин да забрави.

Двадесет и седмият ѝ рожден ден дойде и отмина. По този повод Андре ѝ подари цветя и я заведе на обяд в любимото ѝ малко бистро. Стейси получи дълго разтревожено писмо от Марта, заедно с големия колет с дрехите, които бе оставила в ранчото. Но нямаше нищо от Бен.

Тя сви рамене и си каза, че това не я интересува и че така дори бе по-добре. Все едно не можеше да очаква нищо от отношенията си с него. Те двамата вече нямаха какво да си кажат.

Хвърли се с още по-голямо усърдие в работата. Всеки ден си повтаряше, че най-после се бе освободила от него. Ала знаеше, че това не бе истина. Студът, който чувстваше, започваше да навлиза все по-дълбоко в нея. Чувстваше го дори когато замина с Андре в Саудитска Арабия за подписването на договора с Жордан. Студът вече ставаше част от нея. От една страна това бе добре, защото я правеше

безчувствена към всякаква болка и ѝ помагаше да работи по-добре. Но Андре започваше да се тревожи.

— Шери — каза ѝ той един ден преди Коледа, когато се гласеше да излиза. — Защо не си тръгнеш и ти? — махна изразително с ръка. — Иди напазарувай. Направи си косата. Аз те освобождавам.

Стейси го погледна иззад бюрото и му се усмихна:

— Ти просто се чувстваш виновен, че си отиваш по-рано.

— Не, не! Е, може би малко, но... Защо да не се възползваш от моето чувство за вина? Освен това, когато ме няма, ти нямаш какво да вършиш.

— Когато теб те няма, мога да свърша най-много работа — съобщи му тя.

— Може би, ала съм разтревожен за теб, шери. Работиш прекалено много — усмихна се леко изненадано. — Да, да, знам, че би трябвало да съм доволен, защото печеля от твоето старание. Но ти си красива млада жена, а аз съм французин и едва след това бизнесмен и не мога да гледам как такава жена се похабява. Трябва да имаш мъж, някой, който да те глези — арабският му акцент се засили и Стейси се трогна от искрената му загриженост.

— Защо мислиш, че си нямам?

— Боже мой! Мислиш ли, че можеш толкова лесно да ме излъжеш? Ако имаше мъж, той нямаше да ти разрешава да прекарваш толкова часове тук, когато можеш да ги прекарваш по-приятно с него. Не, шери, ти нямаш приятел.

— Ох, добре, нямам приятел — призна тя през смях. — Ала аз искам да напредна в кариерата си, а не да ставам домакиня. Харесва ми работата, харесва ми да работя с теб. Освен това се срещам с много мъже.

— С много мъже ли? — повтори Андре недоверчиво. — С кого? Кога?

— Довечера — ловко забрави въпроса „с кого“. — Отивам на коледно празненство и щом свърша с този отчет, ще се прибера вкъщи да се приготвя.

— Не ме ли лъготиш?

— Не — стори ѝ се, че още не бе убеден. — Лъгала ли съм те някога?

— Жените винаги лъжат, шери — усмихна се той. — Те просто не могат да не лъжат — засмя се на театралното ѝ възмущение. — Хайде, остави този отчет. Ще те закарам до вас. И запомни, ще чакам подробен доклад за това тържество. И за несъществуващия ти мъж.

Стейси всъщност имаше къде да отиде — поне за това не излъга. Бе поканена най-малко на десет празненства, но засега нямаше намерение да ходи на нито едно от тях, просто защото не бе в настроение. Непрекъснато мислеше за Коледа в Тексас, спомняше си за мексиканския горещ шоколад, който Марта приготвяше за пиене около коледната елха. Винаги имаха старомодна елха, украсена с червени и зелени топки, нанизани пуканки, малки сламени магаренца и ангели, звезди и кръстове от кован метал, които ѝ придаваха определено югозападен аромат. Пред очите ѝ оживяваха фигурките, които Марта редеше върху камината. Тримата царе бяха със сомбреро, Йосиф също. Дева Мария бе с шарена пола и дълги черни плитки. Дори пелените на бебето Исус бяха шарени. От тавана винаги висеше пръстено гърне, пълно с подаръци и твърди бонбони, и всички деца от ранчото се опитваха да го улучат, за да се посипят лакомствата по пода. А храната! Имаше плодова торта от Корсикана, Тексас — единственото нещо, което Марта купуваше — и домашни карамелови бонбони с орехи. И специалните сладки с канела на Марта. За коледната вечеря винаги имаше и пуйка — традиционно празнично ястие, за което се говореше, че е измислено от монахините в манастира „Санта Роза“ през шестнадесети век. Всяка година Марта разказваше тази история, докато Стейси бъркаше сместа, ухаеща на домати, лук и чесън, бадеми, стафиди и сусам и винаги малко настърган шоколад. Необичайно съчетание, ала и досега с копнеж си спомняше за вкуса му.

Мисълта за онова, което губи, представата за цялото семейство, седнало за коледната вечеря, но без нея, убиваше у Стейси всякакво желание за празнуване. Ала може би Андре беше прав. Може би наистина се похабяваше. Имаше десетки мъже, вероятно дори стотици, които биха могли да я впечатлят. Разбира се, Бен далеч не бе единственият мъж на света. И само защото не можеше да прекара Коледа в ранчото, не значеше, че трябва да се откаже от всякакви празненства.

Тази вечер отиде на гости, после още няколко пъти през почивните дни, чак до новогодишното увеселение, което Андре редовно организираше. Той се зарадва, че я вижда там, очевидно в добро настроение и бе още по-доволен, когато тя разреши на един симпатичен свободен млад мъж да я изпрати. Нямахше да е толкова доволен, ако знаеше, че след една бегла целувка за лека нощ младежът бе отпратен да си върви по пътя. Също както няколкото други мъже, на които бе позволено да я придружат до вкъщи след предишните празненства. Просто изглежда Стейси не можеше да направи последната крачка и да произнесе думите, с които би ги поканила.

Да те вземат дяволите, Бен, мислеше тя, когато затваряше вратата пред озадачения или направо ядосан кавалер. Това беше един хубав мъж, мил и чаровен. И неспособен да я развълнува. После се събличаше, слагаше си нощницата и халата, пъхаше се в леглото, завиваше се презглава и сънуваше Бен.

Скоро януари свърши, а с него и шестмесечния срок. Сега ранчото принадлежеше изцяло на Бен. Загубено за нея завинаги. Този ден Стейси не отиде на работа, заключи се в апартамента си и плака, докато очите ѝ се подуха. Това бе краят на всичко. Вече не можеше да промени решението си.

Тържествено събра спомените си — завещанието на Хенри, няколко стари снимки и дантелата, която Марта ѝ беше подарила. Запали камината и започна ритуално да ги гори. Първо завещанието, после снимките. Но когато дойде ред на дантелата, усети, че не може. Затова я сгъна и я скри в най-дълбокото чекмедже.

В началото на февруари Андре се обърна към нея с молба.

— Искам да те помоля за една лична услуга, шери.

Стейси остави документа, който преглеждаше.

— Разбира се, Андре. Каква е?

— Няма да си толкова въодушевена, като чуеш — предупреди я той. — Нали знаеш, че ремонтът у нас продължава.

Тя се усмихна. Всички в службата знаеха за къщата на Андре. Ремонтът бе започнал като нещо незначително, ала се бе разраснал и

обхванал почти всички стаи. Андре ежедневно викаше някого за къщата си или караше Стейси да вика вместо него.

— Трябва да поканя един клиент.

— Мосю Вердан?

— Да, Вердан — кимна той. — Не мога да го поканя у нас, а... — гласът му затихна в очакване.

— Моят апартамент достатъчно голям ли е? — предложи Стейси, която се досети за какво става дума.

— Би било прекрасно — усмихна се Андре облекчено. — Ти си съкровище, шери, безценна перла!

— И кога ще се проведе това малко събиране? — попита тя и взе молива, за да си отбележи в настолния календар.

— Довечера.

— Довечера?! — Стейси едва потисна въздишката си. — Не ми даваш много време — смърри го кротко и той се усмихна глуповато. — Колко души ще дойдат?

Започнаха да обсъждат подробностите.

— Само коктейли — подзе Андре. — И никакви ордъври. Оставям това на теб, шери — махна с ръка. — Нали знаеш, имаме билети за опера — тя знаеше, защото бе направила резервацията. — Значи всичко трябва да върви като по часовник. Тръгвай, шери, и гледай всичко да е наред.

Стейси се усмихна снизходително и отиде в канцеларията си. За по-малко от десет минути подреди бюрото си и бе готова да излезе.

— Няма да се върна, Никол — съобщи тя на секретарката си. Спря да пристегне дългото си до петите кожено палто и погледна часовника, за да направи сметка на времето. — Ако се обади Мосю Вердан, свържи го направо с Андре. Всички други само питай какво имат да предадат — сложи си кожената барета, вдигна якичката на палтото си и излезе.

Два часа по-късно, натоварена с торби и цветя, Стейси спря с такси пред блока си. Отвори с рамо входната врата и натисна с лакът бутона на асансьора. След нея вървеше шофьорът с останалите торби. Тя прехвърли багажа в едната си ръка и затърси ключовете. Усети как

букетът се изплъзва изпод мишницата ѝ и бързо захапа дръжката на чантата си, за да успее да го хване.

— Дай да ти помогна — чу мъжки глас, говорещ на английски. Една голяма загоряла ръка хвана чантичката и букета.

Стейси вдигна глава и замръзна от изненада. Автоматичното „мерси, мосю“ замръзна на устните ѝ.

— Бен — произнесе беззвучно. — Как... Кога... — но думите ѝ изневериха. Не бе очаквала да го види отново някога, особено тук, в Париж, пред нейния апартамент. Не знаеше какво да каже, какво да направи.

— Здравей, Стейси — каза той с измамно ленивия си глас.

— Здравей, Бен — успя да отвърне. Започваше да идва на себе си. Дватамата стояха един срещу друг и се чудеха какво да кажат сега, след като си бяха казали „здравей“.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожице — обади се жалостиво шофьорът и разруши магията.

— О, пардон, мосю. Бен, би ли взел тези неща? — Стейси най-после изрови ключа и отвори. — Можеш да ги оставиш ей там, на бюфета — обърна се към шофьора и му плати. Той се поклони леко и се отдалечи.

Тя затвори вратата след него и преди да се обърне, пое дълбоко въздух.

— Е... — започна и се поколеба. А сега какво? Не можеше да го пита за това, което наистина я интересуваше — дали лежи буден по цели нощи, дали душата го боли, дали сърцето му се е превърнало в лед... Не можеше. — Как си?

— Добре — той пъхна ръце в джобовете си, за да не посегне към нея. — А ти?

— И аз съм добре — засмя се нервно. — Аз съм добре, ти си добре, и двамата сме добре. Не е ли чудесно? — усети се, че бръщолеви. — Ще си сваля палтото. Кухнята е натам, през трапезарията. Направи си едно питие, аз идвам след минута.

Но се забави значително повече от една минута. Изтича в стаята си, облегна се на вратата и затвори очи срещу образа на Бен върху черно-белите плочки на нейния коридор.

Бен! Защо бе тук? Какво искаше? Защо просто не я оставеше на мира? Почти го бе забравила, излъга сама себе си. Почти бе стигнала дотам, да не мисли денонощно за него. Ох, да го вземат дяволите, защо бе дошъл?

И тогава неканена, нежелана дойде мисълта: „Аз се радвам! Каквато и да е причината, аз съм доволна.“

Той изглеждаше толкова красив, толкова голям в мъничкия коридор. Изглеждаше типичен американец, като от реклама — с джинси, каубойски ботуши и дебело кожено яке. Светлината от кристалния полилей се отразяваше в черната му коса и играеше в

ъгълчетата на сините му очи. Само като си спомнеше как изглежда, коленете ѝ се подгъваха.

Отблъсна се от вратата и свали палтото и шапката си. Замисли се дали да се преоблече и реши, че няма смисъл. Тъмнозелената ѝ рокля, подчертана с тежка перлена огърлица, бе достатъчно представителна — и женствена, и делова. Освен това скоро щеше да се наложи отново да се преобличи за коктейла на Андре.

Коктейлът на Андре! Съвсем го бе забравила.

Бързо се обади по телефона на Бернадин и отиде да поправи прическата си и да провери грима си. Както винаги, всичко бе наред. Пусна студената вода и подложи пулсиращите си китки с надеждата да ги охлади. С изненада осъзна, че за пръв път от месеци насам не ѝ бе студено.

Погледна към огледалото. Страните ѝ бяха леко поруменели, очите ѝ блестяха от... Какво? Очакване? Вълнение? Страх? А може би по малко и от трите? Не знаеше, а и не искаше да знае. Спря водата, изтри ръцете си и решително отиде в кухнята.

Бен си беше сипал питие, както му бе предложила. Очевидно не се беше затруднил да намери уиски и чаши. Коженото му яке бе метнато небрежно на облегалката на стола, а той разопаковаше покупките ѝ. Изглеждаше огромен в малката ѝ кухня. Стейси спря за миг, за да му се порадва.

— Ти сякаш непрекъснато пазаруваш — изненада я Бен. Тя си мислеше, че не бе забелязал присъствието ѝ. — Първо дрехи, сега храна. Добре че си богата, иначе както обичаш да пилееш пари... — като я видя как се намръщи, реши, че може би е трябвало да запази шегите за себе си.

— Това не са моите пари. На Андре са. За неговите гости.

Лицето на Бен внезапно се промени. Усмивката му угасна. Обърна се с гръб към нея и напрегнато попита:

— Как е Андре?

Сега пък какво му става, учуди се Стейси. Ала после се сети. Бен мислеше, че Андре ѝ е любовник, защото тя бе поискала да мисли така. И все още искаше. Така бе много по-безопасно.

— Андре е изключително добре, благодаря.

Бен кимна и отново се обърна към торбите с продукти. Стейси го гледа няколко секунди, чудейки се откъде да започне. Имаше въпроси,

които трябваше да се зададат. Той не бе дошъл без причина.

— Защо си тук, Бен?

Той се обърна.

— Във връзка със завещанието на Хенри — каза просто и зачака реакцията ѝ. Не знаеше какво бе очаквал, нито какво бе искал, но във всеки случай не това, което видя.

— Завещанието на Хенри ли? — намръщи се тя. — Мисля, че този въпрос вече е уреден. Ранчото е твое, нали?

— Не съм — поклати глава Бен.

— Не съм? — какво ли искаше да каже?

— Трябва да подпишеш няколко документа.

— Документи ли? — повтори Стейси. Какви документи? И защо не ѝ ги беше изпратил по пощата? Сигурно имаше още нещо.

— Мадмоазел — чу се глас откъм коридора. — Аз съм, Бернадин.

— Влез — повика я Стейси, без да отделя очи от Бен. — В кухнята сме.

Появи се пълничка побеляла жена.

— Бонжур, мадмоазел — поздрави тя и погледът ѝ попадна върху Бен. Очите ѝ се разшириха от неподправено френско възхищение при вида на един изключителен мъжки екземпляр.

— Бернадин, това е... — Стейси се поколеба само за част от секундата. — Моят чичо от Америка, Бен Оукс. Бен, запознай се с Бернадин Бонар. Тя ще ми помага за гостите довечера.

— Чичо ви, мадмоазел?! — попита Бернадин на френски, защото не бе сигурна, че бе разбрала правилно.

— Да, чичо ми — повтори Стейси твърдо.

Бернадин сви изразително рамене, за да покаже, че изобщо не ѝ вярва, ала щом Стейси държи да говори така, тя няма нищо против.

— Бонжур, мосю Оукс — наклони леко глава Бернадин.

— Много ми е приятно, госпожо — отговори Бен дружелюбно.

— Хайде, чичо Бен — подкани го Стейси. — Да излезем от кухнята, за да може да влезе Бернадин.

Бен се усмихна за довиждане на жената, взе якето си и излезе заедно със Стейси от кухнята. Но изненадващо продължи към изхода.

— Ти къде?

— В моя хотел.

— Не можеш да хвърлиш такава бомба и после просто да си отидеш...

— Виж какво — прекъсна я той, — тази вечер имаш гости, а това са неща, за които трябва да поговорим, без да ни прекъсват. Ще дойда утре — облече си якето и посегна към бравата.

— Чакай! Ела довечера.

Бен я погледна въпросително.

— Това ще бъде само коктейл. В осем и половина всички ще отидат на опера — обясни тя.

— А ти?

— Днес дават „Летящият холандец“, а аз не обичам Вагнер — хвана го за ръкава. — Ела към девет без петнайсет. Вече всички ще са си отишли. Ще поговорим за... За завещанието на Хенри — той кимна, ала Стейси, кой знае защо, не бе съвсем убедена. — Обещай, че ще дойдеш!

— Обещавам — каза Бен тихо и се вгледа във вдигнатото ѝ към него лице.

Това лице го преследваше от месеци в съня му. Fino, нежно, но в същото време силно и красиво. Бързо, преди да бе успял да спре, го хвана с две ръце и бързо я целуна. Това бе една съвсем кратка целувка, която дори Бернадин би приела за нормална между чичо и племенница. Но в момента, в който устните им се докоснаха, Стейси усети, че я облива топлина, което изобщо не подходеше на една племенница.

Той се чувстваше като умиращ от глад, комуто бе дадена амброзия. Въздъхна тихо и отпусна ръце.

— Ще се видим по-късно — гласът му прозвуча неестествено грубо дори за самия него.

Стейси постоя още малко, загледана в затворената врата, с пръст, притиснат към устните. Трепереше леко. Защо я целуна? Защо го накара да обещае, че ще дойде, когато всички ще са си отишли и ще е съвсем сама? Глупачка, смърри се тя. Ала не можеше да не признае, че с нетърпение щеше да чака завръщането му.

Обади се в хотела му и кажи, че плановете ти са се променили, настояваше здравият ѝ разум. Че все пак отиваш на опера. Но в кой хотел? Не знаеше, нали? Значи не можеше да се обади. Разбира се, че не можеше! Обърна се и се запъти към кухнята, забравяйки, че няколко

позвънявания в най-добрите парижки хотели биха разрешили този проблем.

— На коктейла ще има седем човека, включително мен — съобщи Стейси на Бернадин. — Всички ще си тръгнат точно в осем и половина, така че няма да работиш до късно. Мосю ел Хамид има билети за опера. Можеш да подредиш всичко като шведска маса в трапезарията. Сложи цветята в голямата синя ваза.

— Oui, mademoiselle, très bien^[1] — отговори спокойно Бернадин, която вече вадеше подноси и табли за сервиране.

Стейси отиде в стаята си, за да се приготви за вечерта. Дълго лежа в топлата ароматна вана, после се избърса, намаза се с лосион „Опиум“ и напудри бедрата, раменете и корема си. Направи си косата, сложи си по-тежък, по-блестящ вечерен грим, подчертаващ сините ѝ очи и яркочервено червило, от което кожата ѝ изглеждаше още по-бяла. След това почна да се облича. Първо черно дантелено бельо и фини черни чорапи. После роклята. От мига, в който вратата се затвори зад Бен, знаеше какво ще облече. Купи тази рокля, защото ѝ хареса от пръв поглед. Сега знаеше, че я бе взела точно за такива случаи, когато ще има нужда от цялото си самообладание. Облече я. Дрехата я обви като въздишка, мека и блестяща.

Последната мода на сезона, малката черна рокля бе изработена от фино гладко кадифе със златиста нишка по врата, спускаше се до пет сантиметра над коляното и само загатваше за тялото ѝ.

Стейси обу черните лачени обувки със седемсантиметрови токове, сложи си златни обици с диаманти и още едно бижу, златна пеперуда с диамантени пипалца. Усмихна се на студено елегантното, дългокрако създание в огледалото. Вече бе готова — за всеки и за всичко.

Излезе от спалнята с надеждата, че последното бе вярно.

— Ах, мадмоазел! — възкликна Бернадин. — Изглеждате великолепно!

— Благодаря, Бернадин. Как вървят работите при теб?

— Всичко е готово — жената посочи към трапезарията. — Чакаме само вашите гости.

— Масата е много красива.

Това беше вярно. Всичко бе артистично подредено върху овалния черешов плот — чинии от фин бял порцелан, блестящи кристални

чаши, блестящи сребърни прибори и наистина разкошен букет от бели рози в синята ваза в центъра.

Доволна, че всичко в столовата бе безупречно, Стейси се завъртя из хола — пооправи някоя покривка, намести някоя възглавница, отвори завесите, за да се вижда красивата панорама на града. На входната врата се позвъни. Тя чу стъпките на Бернадин в коридора и малко след това характерния акцент на Андре. Въздъхна с облекчение. Чак сега усети, че се бе страхувала да не чуе провлечения говор на Бен. Кой знае защо, мислеше, че той може да дойде по-рано и да развали вечерта.

Част от нея искаше Бен наистина да дойде. Защото някъде дълбоко в себе си имаше желание да го покаже пред парижките си приятели, поне веднъж, дори като неин чичо.

Отиде да посрещне гостите.

— Здравейте — топло се усмихна и протегна и двете си ръце към Андре.

— Стейси, шери, колко си красива! — той я целуна по двете бузи, после се отдръпна да я огледа още веднъж и отново я целуна.

— Благодаря — отвърна тя и протегна ръце към мосю Вердан. — Добре дошъл! — после се ръкува с мадам Вердан — елегантна жена с кафяв кадифен костюм от „Шанел“ и на мадмоазел Вердан, около осемнайсетгодишно момиче, облечена в последната модна измишльотина, с невъзможно червена коса, спасена от прическа „пънк“ само поради естествената си чупливост.

— Викай ми Риви — каза тя, без да обръща внимание на предупредителния поглед на майка си. — Мадмоазел Вердан звучи толкова старомодно — тя сви изразително рамене и блестящите ѝ яркочервени устни се нацупиха отвратено. После отново се усмихна: — Хей, роклята ти ми харесва!

Стейси ѝ благодари и се обърна към последните двама от гостите — мосю и мадам Карпантие, също делови партньори на Андре. Протегна грациозно ръка и усмивката ѝ замръзна.

Бен все пак бе дошъл по-рано. Той стоеше зад семейство Карпантие, усмихваше се лениво над главите им и изглеждаше много доволен от себе си и много красив в черния си смокинг.

— Маньофик! — прошепна Риви и очите ѝ светнаха очаровано. — Този мъже нещо сериозно, уи? — каза тя, без да се обръща към

никого и се усмихна по младежки предизвикателно на обекта на възхищението си.

Стейси бързо се опомни, благодарна, че Бен не бе успял да разбере всичко, което каза Риви.

— Заповядай, Бен — успя да произнесе тя със завидно спокоен глас през бесните удари на сърцето си. — Запознай се с моите гости. Това е Бен Оукс, моят чи... Мой роднина от Америка — започна да представя един по един гостите си. — А това — обяви накрая и хвана Андре под мишница — е Андре, моят началник и много добър приятел — усмихна се на Андре. — Нали така?

— Уи — отговори той на усмивката ѝ и се обърна към Бен: — Значи вие сте Бен Оукс — мина на английски, ала гласът му стана потвърд. — Мъжът, който създаде на нашата Стейси толкова... ядове.

— Същият — съгласи се Бен любезно, но очите му светнаха. — И който може би ще ѝ донесе още повече... ядове.

Гледаха се в очите като двама мъжкари, които се преценяват, преди да се сбият.

Значи това е любовникът на Стейси, помисли Бен. Изглеждаше малко стар за нея, а и не се държеше като любовник. Всъщност, ако Стейси не му бе казала, нямаше и да разбере, че между тях е имало нещо. Ако между тях наистина е имало нещо, мина му внезапно през ума.

Тогава Андре се усмихна доволно и кимна.

— Биен — каза той и протегна ръка.

Бен я пое и погледът му омекна.

— Радвам се най-после да се запозная с вас — стиснаха си ръцете, сякаш сключваха някакъв договор.

Стейси гледаше ту към единия, ту към другия и се чудеше какво се случи пред очите ѝ току-що. Струваше ѝ се, че са се разбрали и харесали, въпреки че никой нищо не каза и само се гледаха враждебно, преди да си подадат ръце. Сви рамене.

— Заповядайте в хола — направи с глава незабележим знак на Бернадин и влезе след тях с поднос чаши и бутилки вино, поставени в сребърни кани с лед.

Всички се разположиха удобно и поведоха обичайните разговори за хора, които не се познават добре — за филми, за книги, за

предстоящата опера. Стейси забеляза, че Бен и младата Риви Вердан не участват в общия разговор.

— Просто обожавам американците — говореше Риви със симпатичен френски акцент. — Те са толкова различни! — миглите ѝ пърхаха в откритата покана за флирт. — Всички ли американци са големи като вас?

— Само тексасците — провлече Бен.

— Тексас — пропя Риви. — Разкажете ми за Тексас. Гледала съм по телевизията, о, много пъти. Наистина ли Джей Ар е толкова лош?

Стейси се извърна с подигравателна усмивка, без да слуша обясненията му за това, че Джей Ар и другите членове на клана Юинг от телевизионния сериал „Далас“ са измислени герои.

Обхвана я ревност. Тя стисна здраво чашата с шампанско, ужасена от това, че приема така дълбоко толкова невинни неща. В края на краищата, Риви можеше да флиртува колкото си иска, ала получаваше от Бен само доброжелателно снизхождение. И въпреки това Стейси едва се сдържаше да не се хвърли към мадмоазел Риви, да ѝ издере очите и да оскубе празната ѝ главичка.

Андре спомена, че времето напредва и всички вкупом се насочиха към деликатесите в трапезарията.

— Просто обожавам шампанско! — премигна Риви към Бен. — То така ми гъделичка носа.

— Кажете ми — обърна се след малко Андре към него, — с какво се занимавате в Тексас?

Бяха далеч от Стейси и тя не чуваше какво приказват, но разговорът им очевидно бе твърде приятелски, за да се заблуждава, че се държат като съперници.

Изведнъж дойде време да си ходят. Сред кожените палта и прощални целувки Андре прошепна в ухото ѝ:

— Харесва ми твоят Бен. Мадмоазел Риви беше права. Той е нещо много сериозно.

— Той не е моят Бен — опита се да възрази Стейси, ала Андре само се усмихна, сложи пръст на устните ѝ и подкара гостите навън.

Тя постоя с ръка на дръжката на вратата. Събираше смелост да се върне в хола и да застане лице в лице с Бен. Време беше да разбере защо бе пристигнал чак от Тексас. Не вярваше да е само за да ѝ даде документите, каквито и да бяха те. Трябваше да има и още нещо. Само

че нямаше представа какво можеше да е то. Е, реши Стейси, трябваше да разбере. Колкото се може по-скоро.

[1] Oui, mademoiselle, très bien — да, госпожице, много добре (фр.). — Б.р. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бен я чакаше в хола. Бе свалил смокинга си, развързал папийонката и разкопчал горните копчета на ризата си. Протегна и чашата с шампанско.

— Ела да седнеш. Бернадин ни е приготвила една голяма чиния с всичко — посочи към масичката, където имаше чиния със сирена, шунка, плодове и филийки, дебело намазани с прясно жълто масло.

Стейси седна, направи си сандвич с шунка и гладно го захапа.

— Как я помоли да го направи? Тя говори много малко английски, а ти не знаеш френски, нали?

— Нямаше нужда да я моля — засмя се той и намаза камамбер върху резен сладка сочна круша. — Сигурно просто съм изглеждал гладен. Твоята Бернадин много прилича на Марта, винаги се опитва да нахрани някого.

— Как е Марта? — попита тихо Стейси.

— Добре е. Много ѝ липсваш. Беше обидена, че не си ѝ казала довиждане — добави Бен внимателно, като премълча, че Марта беше много сърдита и го обвини, че бе изгонил скъпоценното ѝ „чедо“.

Тя посегна към чашата с шампанско, просто за да направи нещо.

— Аз ѝ писах и обясних всичко.

— Тъхъ — измуча той с пълна уста. — И какво ѝ обясни?

— Защо съм си заминала, разбира се. Какво друго да обясня? Писах ѝ, че я обичам, но вече не мога да си представя да живея в ранчото — гласът ѝ трепна. Защо я разпитваше така? Бе сигурна, че бе чел писмото ѝ до Марта. — Писах ѝ, че сега моят живот е тук и че...

— Писа ли ѝ за Андре? Че се връщаш, за да бъдеш с него? — Бен вече знаеше, че Андре не бе неин любовник и никога не бе бил. Беше го лъгала. За какво ли друго го бе лъгала?

— Е, не точно с тези думи. Обаче съм ѝ писала за него — замълча и го погледна предизвикателно: — За какво е всичко това? — попита почти умоляващо. — Сигурна съм, че Марта ти е показала писмото.

— Да — кимна той. — Ала ти ме излъга. И аз едва сега го осъзнавам.

— Излъгала ли съм те? — възмути се Стейси.

— Излъга ме — повтори Бен. Беше изключително доволен. Обикновено не обичаше да го лъжат, но сега това го радваше. — Андре ти е толкова любовник, колкото чичо Пийт. Той е твой началник и добър приятел, както сама каза, ала само толкова.

— Сега е така — излъга тя отново, забила поглед в шампанското. Не разбираше какво значение имаха за него отношенията ѝ с Андре. Ранчото вече бе негово.

Не съвсем, отекна в главата ѝ, като предупреждение за някаква неясна опасност. Защо не съвсем? Защо... Но когато вдигна поглед и срещна горящите му очи, си забрави мисълта.

Той все още я желаше, осъзна Стейси потресена. Възможно ли бе да беше изминал целия този път, само защото я желаше? И наистина ли мислеше, че само заради това тя щеше да се хвърли в ръцете му?

— Всичко свърши преди няколко месеца — нехайно сви рамене Стейси, опитвайки се отчаяно да не прави точно това. Защото, Господ да ѝ е на помощ, и тя все още го желаше. Желанието ѝ още не се бе превърнало в студена пепел. То просто се беше спотаило някъде дълбоко в нея и сега, възпламенено от присъствието му, заплашваше да избухне и да я погуби. Ако Бен я докоснеше, ако му позволеше да стигне до нея по какъвто и да е начин, пламъците му щяха да я погълнат. — А ти ме познаваш. Свършвам с един, започвам с друг.

— Кой?

— Какво значение има? — Стейси се отдалечи, за да остави недокоснатото шампанско. — Освен това не е твоя работа — изправи се, уплашена, че може да посегне към нея. — Не ме интересува какво мислиш — каза напрегнато с гръб към него. Чу го да става, усети ръката му върху рамото си, рязко се дръпна и се обърна. — Не ме докосвай! Защо не си отидеш в ранчото, където ти е мястото, и да ме оставиш на мира? Върви си у дома.

Той я хвана с две ръце за раменете.

— У дома? Не е ли това и твоят дом?

Не, искаше ѝ се да извика. Това не е моят дом! Ала само каза спокойно:

— Причиняваш ми болка.

Бен пребледня. Устните му се изкривиха в гримаса към самия себе си.

— Извинявай. Изглежда непрекъснато ти причинявам болка, по един или друг начин.

— Пардон, мадмоазел — обади се нерешително Бернадин от вратата. — Готова съм. Има ли още нещо, което вие или господинът бихте желали да направя, преди да си тръгна?

— Не, нищо, Бернадин, благодаря — отговори Стейси на френски. — Много добре се справи с масата. Цветята бяха прекрасни.

— Мерси, мадмоазел. Ако това е всичко, лека ноц — обърна се да излезе, но изведнъж спря, забелязала смокинга на Бен на пода. Отиде да го вдигне и от джоба му изпадна нещо лъскаво. Вдигна го.

— Мадмоазел, това е табакерата, която мислехте, че сте загубили! — прекоси стаята и я подаде на Стейси. — Колко мило, че красивият господин ви я е донесъл чак от Америка, нали?

— Да, много мило — съгласи се тихо тя.

След излизането на Бернадин настъпи напрегната тишина. Стейси въртеше табакерата в ръцете си.

— Къде я намери? — попита тя накрая, все още без да откъсва погледа си от нея.

— На масата, където я остави първия ден.

— През цялото време е била у теб? — вдигна Стейси очи към него.

Той кимна бавно.

— В „Сипанго“ беше във вътрешния ми джоб. Можех да ти я дам тогава, когато искаше цигара... — сви рамене, ала съвсем не приличаше на французин, а само на истински американец, много мъжествен и много, много мил на сърцето ѝ.

— Защо? — прошепна тя едва чуто.

— Напомняше ми за теб — вдигна ръка и внимателно я погали по бузата. — Красива, елегантна, студена — ръката му се отпусна. — Искях да имам нещо от теб.

— Не разбирам — но ѝ се струваше, че вече започва да разбира. Може би. В сърцето ѝ започна да се заражда надежда. — Защо си искал да имаш нещо от мен?

Бен дълго обмисля отговора си, без да откъсва очи от нея. Една лъжа би успокоила гордостта му, вече наранена от това, че я бе преследвал чак до Париж. Истината би направила най-последно всичко явно. Би могла обаче и да го направи още по-нещастен. Ала, по дяволите, гордостта вече го бе направила достатъчно нещастен. Реши да избере истината.

— Защото те обичам.

Трябваше да й го каже, поне веднъж.

— Ти ме обичаш? — повтори Стейси. Не смееше да повярва, че бе чула правилно. Ударите на сърцето й заплашваха да я задушат.

Бен прие въпроса й като израз на недоверие, а може би и на отвращение. Обърна се с гръб към нея и прекара ръка през черната си коса.

— Обичам те, откакто бях дете — бе решил, след като веднъж бе започнал, да стигне докрай. — Отначало като сестра. Сладката малка сестричка, която не бях имал и която ме обичаше без никакви уговорки. Както никой дотогава. А после, онова лято, когато се върнах от колежа, ти вече се беше променила. Малката ми сестричка бе изчезнала... Бе се превърнала в жена и вече не можех да се накарам да те възприемам като сестра. Колко те желяех тогава! И колко се ненавиждах, че те желяя! Едно малко петнайсетгодишно момиче, а аз едва се сдържах да не ти посегна.

— Аз също те желяех — обади се тя зад гърба му.

— Ти само си мислеше, че ме желяеш и от това ставаше лошо, защото ми бе още по-трудно да се въздържам. Ти не беше достатъчно голяма, за да знаеш какво искаш. Ти беше само едно дете, което нямаше търпение да разбере нещата от живота... Всеки мъж би го направил... — сви юмруци. — А аз не можех да понеса тази мисъл. Затова накарах дядо ти да те изпрати да учиш по-далеч от мен. Не можех... Не исках да си позволя да го направя, а не можех и да гледам как ще го направи някой друг.

— Не — въздъхна тя. — Никога не е имало друг, Бен, тогава беше само ти.

— А сега? — попита той много тихо. Имаше чувството, че целият му живот зависи от нейния отговор.

Стейси почти не се замисли какво да каже. И на нея й беше омръзнала фалшивата гордост. Беше твърде лош заместител на

любовта, от която се нуждаеше.

— Винаги си бил ти. През целия ми живот си бил само ти. Дори през тези единадесет години, когато аз... Когато мислех, че не ме искаш и се опитвах да те намразя заради това. Пак беше ти.

Бен я привлече към себе си нежно, внимателно. Въздъхна дълбоко и обви ръце около нея. Дълго стояха така, тя опряла длани на гърдите му, той притиснал лице към косата ѝ. Достатъчно им беше просто да се прегръщат.

След малко обаче това вече не им стигаше. Стейси усети устните му върху главата си. Ръцете му бавно започнаха да се движат по гърба ѝ. Тя се отдръпна леко, за да погледне в лицето му.

Видя в очите му гладна страст и, което бе по-важно, блестящата в тях любов. Бен мълчаливо се наведе и я вдигна на ръце.

— Накъде?

Тя му посочи към спалнята.

Той я остави на голямото легло и внимателно разкопча златната шнола в косата ѝ. След това една по една извади фибите, които държаха тежкия ѝ кок.

— Дива котка — прошепна, заровил пръсти в косите ѝ. — Моята дива котка.

— Да — Стейси притисна устни към дланта му и прелъстително я погъделичка с език. Бен простена и спусна ръце към раменете ѝ.

— Как се съблича това нещо? — в гласа му имаше нотка на нетърпение.

— През главата.

Вдигна послушно ръце, докато той внимателно изхлузи кадифената рокля. Очите му се разшириха от безпомощна страст при вида на невероятно сексапилното ѝ бельо, което не скриваше почти нищо от тялото ѝ. Огледа се къде да постави роклята, но тя я взе от ръцете му и нехайно я пусна на пода.

И тогава Стейси стана завоевателят. Тънките ѝ пръсти бавно разкопчаха ризата му, като след всяко копче целуваше гърдите му. После, гледайки го смело в очите, посегна към колана му.

— Стейси — простена Бен, докаран до ръба от откровеното ѝ желание. — Стейси, любов моя, не толкова бързо — хвана ръцете ѝ и ги откъсна от умиращото си от глад тяло. Този път искаше да го

направи бавно, да я люби дълго и нежно и изключително грижливо, както тя заслужаваше.

Ала Стейси не му разреши. Притисна се към него, повдигна се на пръсти и впи жадно устни в неговите. Ръцете ѝ отново се спуснаха към колана му.

— Моля те — прошепна в устните му. — Моля те, Бен. Толкова те искам...

Той изохка и я придърпа на леглото. Нахвърлиха се един върху друг. Ръцете им докосваха всички сладки, скришни места. Устните им се опиваха и все не им стигаше. Накрая Бен се отскубна и я погали по бузата.

— Сега сме само двамата — погледна я в очите. — Няма спомен за някоя друга нощ. Няма смахнато завещание, което да ни блъска един към друг. Само аз и ти. Тук и сега.

— Само ние — прошепна тя. — Само ние.

Той разкопча сутиена ѝ, хвърли го на пода и нежно покри с ръце голите ѝ гърди.

— Каж ми, ако ти причинявам болка, мила моя. Не искам никога вече да ти причиня болка.

— Ти не можеш да ми причиниш болка, Бен. Не сега — говореше за емоционална, а не за физическа болка. Докосна бузата му и изви гръб, за да насочи устните му към гърдите си. — Не и когато знам, че ме обичаш.

Но той все едно бе решил да е нежен с нея. Подчинявайки се на безмълвната ѝ заповед, плъзна ръка по бялата ѝ кожа между чорапите и бикините. Стейси се напрегна, впи ръце в косата му и го притегли към себе си, подканяйки го да покрие тялото ѝ с тежестта и силата си.

— По-бавно, любов моя — прошепна Бен, опитвайки се да сдържи и себе си, и нея. — По-спокойно.

— Не! — разсърди се тя. — Не искам спокойно... — протегна ръка и разкопча ципа на панталона му.

Той изпъшка и падна по гръб на леглото, безпомощен като дете под галещите ѝ пръсти.

— Стейси, миличка, моля ти се... — не знаеше дали я моли да спре, или да продължи.

Ала тя знаеше. Надигна се, изхлузи бикините си и остана само по жартиери и чорапи. После се изправи на колене и започна да го

съблича.

Бе красива, помисли Бен, поглъщайки я през замъглените си от страст очи. Бе самата женственост — дива, яростна, гладна, искаща и даваща. Лицето ѝ пламтеше от нетърпение, очите ѝ горяха, разтворените ѝ устни блестяха на бледата светлина, процеждаща се през отворената врата на спалнята. Косата ѝ бе разрошена, млечнобелите ѝ гърди бяха натежали, с втвърдени от страст зърна. Тънкият ѝ кръст преминаваше в съблазнителната извивка на ханша. Мекото триъгълниче руси косми между бедрата ѝ бе сладостно обрамчено от черната дантела на колана. Дългите ѝ бедра бяха пристегнати във възбуждащи фантазията тънки черни чорапи.

— Стейси, любов моя — простена той отново. Лежеше по гръб на красивото женско легло. Някога безупречно изгладената му риза бе полусъблечена и смачкана под него, панталоните смъкнати на бедрата. — Убиваш ме!

Тя вдигна глава. Ръцете ѝ застинаха.

— Искаш ли да спра?

— Не! Не! Аз може да умирам от удоволствие, но не съм луд — простена, защото дланите ѝ отново започнаха трескавите си ласки. — Не още...

— Ще станеш — обеща Стейси. — И двамата ще станем.

— Тогава да полудяваме заедно — прошепна Бен, хвана я за бедрата и я повдигна върху себе си.

Тя се подчини нетърпеливо. Преметна крак през тялото му, а той я привлече към себе си. Стейси извика и Бен замръзна под нея.

— Стейси? — отново ли ѝ беше причинил болка? Пак ли...

Ала тя се движеше в екстаз върху него.

— Бен, Бен... Люби ме, люби ме...

Не я бе наранил, но все още не бе сигурен. Първият път всичко беше толкова трескаво, толкова набързо и примитивно, че сега му се искаше да е по-различно. Искаше да не бърза, за да ѝ покаже колко я обича. Искаше да ѝ покаже колко нежен можеше да бъде. Ала Стейси очевидно не искаше така. Честно казано, той също. По-късно щяха да имат време за нежност. Пред тях бе целият живот.

Тя достигна първа до върха. Тялото ѝ се напрегна, гърбът ѝ се изви, главата ѝ падна назад. Бен извика победоносно, притискайки

треперещото ѝ тяло към себе си, впи устни в нейните и избухна в своя екстаз.

Отпуснаха се на леглото в облак от любов, обвили ръце един около друг. Целуваха бузите, брадичките, челата си. Два чифта очи се гледаха, блестящи от радостни сълзи и удовлетворени от дълго отхвърляната страст. Две души се сляха, екзалтирани от радост и любов. Две изтощени тела се сгушиха и заспаха.

Стейси се събуди няколко минути или часове по-късно. Не бе сигурна колко, но инстинктивно почувства, че бе сама. Седна в голямото легло и протегна ръка към мястото, където трябваше да е Бен.

Няма го, помисли с внезапна паника. Отново ме е изоставил.

Но не, дрехите му бяха на топка на пода. Не можеше да е отишъл по-далеч от входната врата. Облегна се на възглавниците, въздъхна доволно и го зачака да се върне. След малко чу приглушена ругатня и видя силуета му в светлината на коридора.

— Бен? — повика го тихо и протегна ръка да запали нощната лампичка. Тя хвърли мека розова светлина върху голото ѝ тяло. — Добре ли си?

— Ударих си пръста — измърмори той и вдигна отворена бутилка от шампанско. — Ожаднях — обясни усмихнат. — Ето — подаде ѝ две чаши и се наведе над леглото да пусне хартиите, които стискаше под мишница. — Дръж ги, докато легна — отметна завивките, покатери се на леглото до нея, облегна се на възглавниците и ѝ се усмихна щастливо: — Няма ли да ги прочетеш? — посочи към сгънатите листа в скута ѝ.

— Какво е това? — попита Стейси колебливо.

Почти я беше страх да ги докосне. Бен бе споменал за някакви документи. Значи това бяха те.

— Виж — настоя той и взе от ръцете ѝ чашите.

Тя сви рамене и зачете. След няколко минути го погледна с широко отворени очи.

— Но, Бен — подзе Стейси, като че ли той не знаеше, — това е нотариален акт за ранчото! — поправи се: — За половината ранчо. На мое име! Не разбирам. То сега е твое. Завещанието на дядо...

Той взе документа от пръстите ѝ и на негово място сложи пълна чаша с шампанско.

— След като дълго мислих, стигнах до твърдото убеждение, че Хенри е написал това условие с единственото намерение да те накара да останеш в ранчото, когато най-после се върнеш. Той никога не е говорил за това, ала мисля, че знаеше за чувствата ми към теб. Или може би Марта му е казала. И мисля, че се е надявал, че ако те накара да се върнеш и да останеш за малко, аз ще направя останалото и ще те задържа завинаги.

— Затова ли си изминал целия този път? За да ми дадеш това? — той кимна.

— Мислех, че ако дойда лично, вместо да ти го изпратя по пощата, може би ще ми дадеш още един шанс.

— Но...

Бен постави нежно пръст на устните ѝ.

— То е твое — заяви твърдо. — Независимо от всичко — вдигна чаша: — За нас — наведе се и леко я целуна.

— За нас — съгласи се тя. Не можеше да повярва — ранчото и Бен в нейното легло!

Изтегнат в белите чаршафи, с чаша шампанско в ръка, той приличаше на арабски шейх, отдал се на лениви удоволствия с любимата си наложница. Розовата светлина около него правеше загорялата му кожа още по-тъмна, а косата му още по-черна. Дантелите на леглото подчертаваха широките му рамене. Всъщност всичко в него изглеждаше по-мъжествено в тази толкова женствена спалня.

— Ох, Бен, наистина те обичам! — възкликна Стейси, опиянена от щастие и любов.

— Достатъчно ли, за да се омъжиш за мен? Не, почакай — прекъсна я той, когато видя, че се гласи да му отговори. — Помисли си добре, Стейси. Достатъчно ли ме обичаш, за да се откажеш от всичко това? — махна с ръка и е този жест обхвана стаята, апартамента с цялата му елегантност и всички изискани хора, които подхождаха на него. — Достатъчно ли, за да се върнеш с мен в Тексас? В прашното малко ранчо, с мръсния добитък и прости каубои? И по-точно, при един-единствен каубой?

— О, Бен, не исках да кажа това! — извика тя. — Знаеш, че не го мислех! Казах го само защото бях обидена и сърдита и толкова... — поколеба се и продължи: — Дотолкова обзета от наранена гордост, че не виждах нищо. Казах най-лошото, което можах да измисля, само за да те обидя и аз.

— Е, успя — отговори Бен сериозно. — Едва не ми разби сърцето.

— О, Бен, извинявай! Аз...

Той притисна пръст на устните ѝ.

— Не, не го казвай. И двамата сме казали и направили куп неща, за които съжаляваме. Нека простоти забравим и започнем отначало. Съгласна ли си?

— Но аз... — имаше толкова много неща, които искаше да каже. Толкова неща, за които да се извини и да обясни.

— Съгласна ли си? — повтори Бен.

Стейси кимна.

— Съгласна съм — притисна устни към пръста му. — Толкова те обичам — прошепна и обърна лице към него.

— И аз те обичам — той я целуна нежно. — Повече, отколкото мога да ти кажа.

Тя се усмихна сънливо и се сгуши във врата му. Усети как Бен потрепери от докосването на устните ѝ и желанието отново се събуди в нея.

— Опитай се да ми го кажеш... — целуна врата му, раменете му и всичко друго, до което можеше да достигне, докато и двамата държаха чашите с шампанско. — Покажи ми колко ме обичаш.

Без да каже дума, той се обърна да остави чашата си на нощното шкафче. Стейси импулсивно наведе своята и изсипа съдържанието ѝ върху голите си гърди. Ала Бен не забеляза. Тя прихна и му я подаде.

— Добре — каза той и протегна ръце да я прегърне. — Този път ще го направим по моя начин. Красиво и бавно... Бррр! Какво е това?

— Шампанското ми. Разлях го върху себе си — обясни Стейси. — То е лепкаво... — оплака се тя и го изгледа изпод полупритворените си ресници. — И студено — потрепери леко, колкото да подчертае думите си.

Бен се усмихна лукаво.

— На горкото бебе му е студено — повлече той и се наведе да оближе мокрите ѝ гърди. — Сега ще те стопля — вдигна за миг глава. В очите му горяха любов и страст и простодушна решителност. — Ще отнеме много време — предупреди я Бен. — И преди да съм свършил, ти цялата ще гориш.

Стейси се засмя и отново го привлече към себе си.

— Не бързай — прошепна тя. — Обичам огъня.

Издание:

Кандейси Скулър. Дивата котка
ИК „Коломбина прес“, София, 1998

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-706-037-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.